

എസ്.എസ്.എസ്.പബ്ലിഷിംഗ്

ക്രമീയതയുടെ

അഖ്യതയെക്കുറിച്ച്... അഖ്യതയെക്കുറിച്ച്

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ ဇူလိုင်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအာရုံစာအုပ်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်တေလေ အချစ်နွေ

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်တေလေ အချစ်နွေ / ကြယ်စင်မှူးဝေ-ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီမီ။

(၁) အချစ်တေလေ အချစ်နွေ

ချစ်သူက

ကျွန်မဘဝရဲ့ ရေမြေတောတောင်

ကျွန်မရဲ့ ရေဆူမှတ် ရေခဲမှတ်

ကန္တာရလိုလည်း ခြောက်သွေ့စေနိုင်

ပြောက်ဝင်ရိုးစွန်းထိ အတူသွား အတူနား

အောက်ချင်းငှက် ကိန္နရာလို လည်ချင်းယှက်။

မြယွန်းစံပို့

လောကဝင်္ကတော့နဲ့ စီးချင်းထိုးရတဲ့အခါ
အချစ်စစ်ဆိုတာ တိမ်လို့ မြူလို့
ရေခမ်းငါးတွေ အလွမ်းမီးတောက်ထဲ
လောင်ကျွမ်းမှုက
ငါ့ရဲ့တစ်ဘဝစာ။

ညီသခံ

အခန်း (၁)

'ရေစက်' ဆိုတာ ယုံရမှာလား။ ရေစက်ရှိသူတွေပဲ
လောကမှာလာပြီး စုကြ၊ ဆုံကြသတဲ့လား။

မြယွန်းစံမှီ နှင့် သက်နုမြတ်မိုး။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဆင်း ဆရာမပေါက်စလေး နှစ်
ယောက်။ အသစ်ချပေးလိုက်သည့် အထက်တန်းကျောင်းတစ်ခုမှာ
အတူတာဝန်ကျလာသည့်အခါ ရေစက်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။

တစ်ယောက်တစ်နယ်စီမှ လာကြတာကိုး။ မြယွန်းစံမှီက
ဟင်္သာတသူ။ သက်နုမြတ်မိုးက ရန်ကုန်သူ။ နှစ်ယောက်အတူ
အလုပ်ကျတော့ ကြံခင်းမြို့နယ်ထဲမှာ။

ကျောင်းအသစ်ဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေ၊ ဘာ
တွေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။ ကျောင်းကလည်း နှစ်ထပ်ကျောင်း။
ကျောင်းသားက တစ်ထောင်နီးပါး။ ရွာကလည်း ရွာကြီးမို့ အစား
အသောက်ပေါကာ နေပျော်သည့်ရွာ။ ဘက်ရဲတဲ့။

မြယွန်းစံမှီကတော့ 'ရောက်သည့်အရပ်မှာ ပျော်အောင်
နေ' ဆိုသည့်စကားလိုပဲ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် နေတတ်
ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာအောင်
နေပါသည်။

အဲ... သက်နုမြတ်မှီကတော့ ရန်ကုန်သူပီပီ တောမှာ
အထာမကျလေဘူးထင်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ တညည်းညည်း
တဖြူဖြူ။ ခိုသေလို့ ဝင်စားလာသည့်အတိုင်း။

မြယွန်းရော သက်နုပါ မိန်းမချောလေးတွေ။ မြယွန်းစံမှီ
က မြန်မာဆန်ဆန် ချောမောလှပပြီး သက်နုမြတ်မှီကတော့
ဗိုလ်မလေးတစ်ယောက်လို လှသည်။

မြယွန်းစံမှီ၏ပုံစံက ရှေးမင်းသမီးလေးတစ်ယောက်လို
လှပယဉ်ကျေးသည်။ ဆံပင်ရှည်လေးကိုလည်း အမြဲတမ်း ထုံးဖွဲ့
ထားတတ်၏။ တင်ပါးထိသည့် ဆံနွယ်တွေက ပိုးသားနယ် အိအိ
လက်လက်။

ကောင်းခြင်း (၅) ဖြာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ စိတ်နှလုံး
အေးချမ်းပြီး တည်ငြိမ်သူ၊ ဣန္ဒြေရှင်လေး။ ဘဝကို အသင့်အတင့်
နလုံးသွင်းတတ်ပြီး လူပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်သူ။

သက်နုမြတ်မှီကတော့ အမေရိကန်မင်းသမီးပေါ့။ အရာ
ရာ ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး မာနကလည်း ခေါင်ခိုက်လို့။

ဗိုလ်မလေးလို ဖြူဖြူပါးပါး။ လှလှလေးမှာ အပြင်အဆင်
အခြယ်အသနှင့် ပေါင်းလိုက်တော့ မြင်သူငေးရလောက်အောင်
အလှပိုင်ရှင်။

ဆံပင်၊ ဆံနွယ်တွေကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး အိဖတ်နေ
အောင် ဖယောင်းထည့်ပြီး ဆေးဆိုးထားသည့် ဆံပင်လေးတွေက
သူမလမ်းလျှောက်လျှင် အိအိလှုပ်လှုပ်၊ တလက်လက်။

ပခုံးသာသာဆံပင်ကို ကျောင်းသွားမှ ဖဲပြားအုပ်ပြီး
ဆံထုံးအတုလုပ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသွင်အပြင်၊ အကျင့်
အစိုက်တွေ၊ လားရာတွေ လာရာတွေ မတူညီပေမယ့် နှစ်ယောက်
အစ်ခန်း နေရသည်မို့ သူမတို့နှစ်ယောက်က အခန်းဖော်တွေ။
ကျောင်းတက်ချိန်တွေမှလွဲလျှင် အတူနေရသူတွေမို့။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းသိလာရ
တာလည်း မဆန်း။

အသက် (၂၂) အရွယ် ဘွဲ့ရ အလုပ်အကိုင်နှင့် မိန်းမ
ချောလေးတွေမို့ ချစ်သူရှိတာ မဆန်းဘူးလို့ ယေဘုယျပြောဆိုနိုင်
ပေမယ့် -

အကျင့်စရိုက်ချင်းမတူညီကြသည့် မိန်းမလှလေး (၂)
ဦး၏အဖြစ်က ဆန်းကြယ်နေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂)

သည်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဈေးဝယ်သွားရမည်။ (၂)
ယောက်အတူနေ၊ အတူစားကြပေမယ့် သက်နုမြတ်မိုက ဘာမှ
မလုပ်တတ်သဖြင့် အစစအရာရာ မြယွန်းကပဲ လုပ်ရပါသည်။

ထမင်း၊ ဟင်းချက်တာ၊ အိမ်ရှင်းတာမျိုးပေါ့။ မြယွန်းက
နုလုံးသွင်းမှန်သူမို့ သက်နုအပေါ် တော်ရုံနှင့်တော့ မငြိုငြင်ပါ။

ထမင်း ဟင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
ဆိုလည်း ချက်စားရမှာပဲမဟုတ်လား။ ယခု သက်နုအတွက်ပါ
နည်းနည်းပိုချက်ရတာပဲလေ။ နောက် ကုန်ကျစရိတ်ကျ (၂)
ယောက်အတူပေါ့။

ယခုလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သက်နုက အိပ်ရာမထ သေးပါ။ မြယွန်းကတော့ မနက် (၅) နာရီဆို အိပ်ရာကထပြန်။

ဘုရားသောက်တော်ရေလဲ၊ ဘုရားရှိခိုးသည်။ နောက် ထမင်းအိုးဖြင့် ပလပ်ထိုး။ ထမင်းချက်တာပဲ ဘာပင်ပန်းတာလိုက် လို့။ နို့ဆီဘူး (၂) လုံးလောက်ချက်ထားလိုက်လျှင် တစ်နေ့လုံး စားပါလေ။

နောက် နံနက် (၆) နာရီမှာ ဈေးသို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တောဈေးမို့ စောစောစီးစီးကတည်းက အသည်စုံပြီး အသီးအရွက် နှင့် အသာ၊ ငါး၊ အခြောက်၊ အခြမ်းလေးတွေပေါ့။

တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ ဈေးသွားပြီး ကျန်ရက်များမှာတော့ ဈေးကြိုမှာစားကြတာများပါသည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း ဈေးဆွဲခြင်းလေးနှင့် မြယွန်းအသွင် က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ မြယွန်းက သည်ရွာမှာ ဆရာမမို့ မဖွယ်မရာ ဘယ်တော့မှ မဝတ်တော့ပါ။

ဂါဝန်၊ ဘောင်းဘီတို ရှည်၊ စတော်ကင်တွေ မဝတ်။ လုံချည်ပဲ ဝတ်ပါသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်ကလို့ ပြောချင်ပြော ကြပါစေတော့။

သူမ ဝတ်ထားတာ မုဒုံချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးပါ။

အဆင်လှလှ၊ အရောင်က ပန်းဆီရောင်။ မြယွန်း၏ ကိုယ်လုံး လှလှလေးနှင့် စမတ်ကျကျ လှနေပါသည်။

တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆက်သည့်တပည့်တွေ၊ လူတွေ ဆိုတာ ပါးစပ်ပင်မစေ့ရ။ ပီတိကိုစားပြီး အားပြည့်နေရတာတွေ ပေါ့။

ဈေးထဲမှာ ဈေးဝယ်ရတာ အားရစရာ။ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ။ ဈေးကလည်းချိုသည်။

နောက်ငါးနှင့် ဝက်သား။ ဈေးဝယ်ပြီး ဈေးခြင်းလေးဆွဲ ကာ မြယွန်း ဈေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ ဈေးအဝင်မှာ ဒေါ်ဥ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က နာမည်ကြီး။

အရသာလည်းရှိ တန်လည်းတန်သည်။ နေရာ တစ် နေရာယူပြီး မုန့်မှာလိုက်၏။ မုန့်စားနေကြသူတွေက (၁၀) ယောက်မက။ မတ်တတ်တွေရော ထိုင်ကြသူတွေရော။

မြယွန်းကိုသာ ဆရာမမို့ နေရာလေးဖယ်ပေးကြတာ။ စောင့်နေဆဲ ဘေးနားမှ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် မြယွန်း လှည့်ကြည့် မိသည်။

သူ့ဘေးနားမှာ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး။ အင်တာနက်ခေတ်ကြီးထဲမှာ တောရော၊ မြို့ပါ တစ်ပြေး

ညီ ဖြစ်နေရော့ထင်။ လုလင်ပုံစံက မွန်မွန်သည်ရည်နှင့် စမတ် ကျကျ။

ရှိုးစပိုးတွေ လိုပုံထုပ်မထားပေမယ့် သူ့အသွင်က အဆင် ပြေပြေ။ ဂျင်းဘောင်းဘီရယ်၊ တီရှပ်အပြာနုရယ် ဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ဂျာကင်နှင့်။

“ဆရာမ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကျွန်တော်က ကြွက်သိုးရဲ့ဦးလေးပါ”

“ဪ”

သူပြောပေမယ့် မြယွန်း ကြွက်သိုးကိုမမြင်ယောင်။ ရောက်တာလည်း (၁) လလောက်ရှိသေးတာမို့ ကျောင်းသားတွေ ကို နာမည်နှင့်လူ မတွဲမိသေး။ သည်ကြားထဲ ကြွက်သိုးဆိုတော့-

“သူ့ကျောင်းနာမည်က ဘိုဘိုအောင်မြင့်ပါ ဆရာမ။ လူက ခပ်ညှက်ညှက်”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကိုအပ်ပါတယ် ဆရာမ။ သူက တော် တော်ကဲတာခင်ဗျ။ စာလည်းကောင်းကောင်းမကျက်ချင်ဘူး။ ခြင်းဝိုင်း၊ ဘောလုံးဝိုင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သူ နားလည်အောင်ပြောပြပါမယ် ရှင်။ သူ့မိဘတွေကရော မဆုံးမကြဘူးလား”

“သူ့မိဘတွေက စီးပွားရေးပဲ လုံးပန်းနေကြတာပါ ဆရာမ။ ကလေးကို သူတို့လည်း မြို့မှာမနိုင်လို့ ဒီတော့ကို ပို့ သိုက်ကြတာပါ”

“ဪ ... မြို့မှာ စည်းကမ်းကောင်းတဲ့ဘော်ဒါတွေ၊ ပုဂ္ဂလိက စာသင်ကျောင်းတွေ”

“ဒီကောင်က သုံးကျောင်းပြောင်းသောရှင် ဆရာမရဲ့။ ဘော်ဒါတွေရဲ့ဒဏ်၊ စည်းကမ်းကို သူ ဘယ်လိုက်နာနိုင်မလဲဗျာ။ ဒီကောင်ကတော့ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပဲ”

“ဒါနဲ့များရှင် ကျွန်မကို အပ်နေရသေး”

“ဪ ... ရေထဲကဆားပေါ့ဗျာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်လို့ တရား မင်သွားရင်လည်း အမြတ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလည်း လူဆိုးဗျ။ ဆရာကောင်းလို့ ဆယ်တန်းအောင်၊ ဘွဲ့ရပြီး ခုလို ဟန်ဟန်ပန်ပန်လေး ဖြစ်လာတာ”

“ဪ ... ရှင်တို့က မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ကိုး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်။ သူ ဘွဲ့ရတာပါ ကြော်ငြာလိုက်သေး။ ဟန်ဟန်ပန်ပန်ကလည်း ပါ၏။

မုန့်ပွဲရောက်လာပြီမို့ မြယွန်း မုန့်ကိုပဲ ငုံ့စားနေလိုက်သည်။ မရောချင်ပါဘူး။ ခုလည်း သူကချည်းစကားတွေ ပြောသွားတာ။

သူက မုန့်စားလို့ပြီးသွားပြီမို့ မြယွန်းကို အပြုံးတစ်ချက်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။ ဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးနှင့်ပေါ့။

မြယွန်း မုန့်စားနေတုန်း ဘေးနားမှာ မုန့်စားနေသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့အကြောင်း ဖောက်သည်ချနေလေ၏။ မေတ္တာရိပေါ့။

“သူက ဒီမှာတော့ စံပြု ဆရာမလေးရဲ့။ ရပ်ရေး ရွာရေးလည်း အရမ်းအားကိုးရတာ။ အကွက်ကလည်း ဘာမြင်သလဲ မမေးနဲ့။ ရွာမှာကိုပဲ ဆိုင်ကယ်အရောင်းဆိုင်၊ ရွှေဆိုင် ဖွင့်ထားတာ။ အဲဒီကြားထဲ လယ်၊ ကိုင်းကလည်း လုပ်လိုက်သေးတယ်။ သူ့လယ်က စပါးဆိုလည်း တင်းထောင်ကျော်၊ ပဲဆိုလည်း ရာချီထွက်တာ။ ဒီရွာမှာတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးပေါ့။ နွေသမိုင်းက ရွာပရဟိတအဖွဲ့မှာလည်း ခေါင်းဆောင်လေး လူနာတင်ကားက သူ့အဖေလှူထားတာပေါ့။ သူတို့အိမ်မှာလည်း လိုင်းဆွဲတဲ့ကားတွေ ရှိတယ်။ ဖိတ်ခံကားသာ ဝယ်မစီးတာ”

မြယွန်း တကူးတက နားမထောင်ပေမယ့် မုန့်စားရင်း နားထဲမှာ နွေသမိုင်း၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို အပြည့်အစုံကြားလိုက်ရပါသည်။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ့နှင်းဆီခိုင်ဆိုခါမှ ဘုရားပန်းအတွက် နှင်းဆီလိုချင်တာ မရသေးမှန်း သတိရလိုက်၏။

“ဒီဈေးထဲမှာ နှင်းဆီပန်းမတွေ့ဘူးနော်။ ကျောင်းမှာတော့ ကလေးတွေ နှင်းဆီပန်းယူလာတာ တွေတာပဲ”

“အမယ်လေး နှင်းဆီပန်းခင်းရှိပါတော်။ နွေသမိုင်းက ပန်းလည်းဝါသနာပါတယ်လေ။ သူ့ခြံမှာ သွားဝယ်။ ဆရာမလေးဆို အလကားပေးမှာ သေချာတယ်”

“အို ... အလကားတော့ မလိုချင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်မကဘုရားပန်းလှူဖို့ ဝယ်ချင်တာပါ”

သည်နေ့တော့ နွေသမိုင်း၏ စက်ရိပ်မှ လွတ်နိုင်ပါဦးမည်လားမသိ။

“ဟုတ်ပါပြီတော်၊ ဒါဆိုရင်လည်း အဒေါ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ အဒေါ်ဝယ်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ အစားဝယ်ပေးပါမယ်တဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ အဒေါ်”

“ကျေးဇူးမတင်ရပါဘူးနော်။ အဒေါ်သားလည်း ရှေ့ နှစ်မှာ ဆရာမလေးတို့အတန်းကို ရောက်မှာပါပဲ။ ကိုယ့်ရွာကို လာပြီး အကျိုးပြုတဲ့ဆရာမလေးတွေမို့ ကူညီရမှာ ကိုယ့်တာဝန် ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ”

မြယွန်း မုန့်စားပြီးလို့ မုန့်ဖိုးလှမ်းပေးတော့ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက မယူပါ။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင်။

“ဆရာမအတွက် ပေးသွားပါပြီ”

“ဟင် ... ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့၊ ကလေးမိဘတစ်ယောက် က ပေးသွားတာပါ”

မြယွန်း အီလည်လည်လေးနှင့်ပင် ပန်းဝယ်ဖို့ အဒေါ်ကြီး ဝဝနှင့် လိုက်ရသည်။ အဒေါ်ကြီးက မိတ္တူဗလကျေပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး ရေပက်မဝင် စကားတွေနှင့် ဧည့်ခံလာ၏။

“အဒေါ်နာမည်က မိလုံးတဲ့။ (၁၆) နှစ်က အိမ်ထောင် ကျတာ။ အခု ကလေးက (၈) ယောက်။ ဒါတောင် အကုန်အဖတ် မတင်လို့”

“ကလေးတွေကို ကျောင်းတော့ထားပါ အဒေါ်ရယ်”

“ထားပါတယ် ဆရာမလေးရဲ့။ ခုခေတ်က အလယ် တန်းဆင့်ထိ အလကားတက်ရတာပဲဥစ္စာ။ တောဆိုတော့ ကျူရှင် တွေ၊ ဘာတွေလည်းမရှိဘူးလေ။ ကျောင်းမှာပဲ လိုအပ်သလို အပိုချိန်တွေ၊ ဘာတွေခေါ်ကြတာ။ အဒေါ်တို့တောကျောင်းပဲ အားကိုးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

အဒေါ်ကြီးမိလုံးကို ခေါင်းညိတ်ရတာ လက်မလည်။ ရှေ့နေလုပ်စားဖို့ကောင်းတယ်။ (၁၀) မိနစ်လောက်သွားရလျှင် လှပသောပန်းခင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဪ ... ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် ပန်းစိုက် ရောင်းသေးတယ်နော်။ တော်တော်စီးပွားရေးသောင်းကျန်းတာပဲ။ အဲဒီလူ”

နွေသမိုင်းဆိုတာ အသက်အစိတ်ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ဘာ လို့ ဒီလောက်စီးပွားရေးတွေ သောင်းကျန်းနေရတာလဲ။ မိန်းမ ယူဖို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့ ဆရာမလေးရယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းခင်းရှိတော့ လှလည်းလှ၊ ဝင်ငွေလည်းရတာပေါ့။

သူက စိုက်ပျိုးရေးလည်း ဝါသနာပါတာလေ”

ခြံဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပန်းရနံ့တွေက ပွားပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေ၏။ နှင်းဆီပန်းတင်မက တစ်ဖက်မှာ စံပယ်၊ ကြက်ရုံးနှင့် သဇင်တိုင်တွေ၊ သစ်ခွတိုင်တွေရော တွေ့မြင်နေရပါသည်။

“သူ့အမေက ဒီပန်းခြံကို တာဝန်ယူတယ်။ သူကစိုက်ပေး။ လိုတာလုပ်ပေါ့။ သူတို့မှာ အလုပ်သမားတွေလည်း ရှိတာကိုး”

ပြောပြီး ဒေါ်မိလုံးက တိုက်ထဲသို့ အော်ခေါ်နေလေ၏။ ခြံရှေ့ တစ်ဖက်မျက်နှာစာမှာလည်း ဆိုင်ကယ်အရောင်းဆိုင်နှင့် ရွှေဆိုင်။

ရွာကလည်း မြို့ပါပဲ။ နွေသမိုင်းက စီးပွားရေးအကွက် မြင်မြင်။

“မမစ်ရေ ... မမစ်။ ဒီမှာ ဆရာမအသစ်ကလေး ပန်းဝယ်ချင်လို့တဲ့ လိုက်လာတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ မိလုံးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ”

တစ်နယ်တည်းသားတွေမို့ ခင်ခင်မင်မင်။ ငွေကြေး ချမ်းသာပေမယ့် အထာလုပ်ပုံမရ။ ထွက်လာသည့်မမစ်ဆိုသည်

နွေသမိုင်းတို့ အမေအား မြယွန်း မြင်ရပါပြီ။ ကျေးတောသူရိုးရိုးကြီးပုံတော့မဟုတ်။ အိမ်နေရင်းမို့ ဘာလောက်(စ်)အပြာ၊ ပါတိတ်အပြာနှင့် ဆံပင်ကို ရွှေဆံနှိပ်နှင့် ညှပ်စည်းထားသည်။

ကျန်တာတော့ ပြုတ်သိပ်နေအောင် ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဝတ်မထားပါ။ နားမှာ စိန်နားကပ်၊ ဆွဲကြိုးသေးသေး၊ လက်စွပ်ကလည်း စိန်။

“ဟယ် ... ဆရာမလေးက ချောချောလေးပါလား။ အိမ်ကမြေး မောင်ကြွက်သိုးကို သေချာအပ်ဦးမှပါ။ လာ လာ ဆရာမလေး အိမ်ထဲဝင်ပါဦး။ အိမ်က အဖေကြီးနဲ့ရော သားတော်မောင်နဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

“ဪ ... နေပါစေဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မ မအားလို့ပါရှင်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ လုပ်စရာအလုပ်တွေက တန်းစီနေလို့ပါ။ နှင်းဆီပန်းလေး (၁၀) ပွင့်လောက်လိုချင်လို့ပါရှင်”

“အိုး ... ခူးပေးမှာပေါ့။ (၁၀) ပွင့်နဲ့ ဘယ်လှမလဲကွယ်။ အပွင့် (၂၀) လောက် ခူးပေးလိုက်မယ်။ လာ လာ ခဏပဲ ဝင်ထိုင်။ ကြွက်သိုးကိုသေချာအပ်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ ဒီကောင် ဒီနှစ်တော့ အောင်မှဖြစ်မှာပါ။ အသက်ကလည်း (၁၈) နှစ်၊ ဆယ်တန်းမှာ (၂) နှစ်မြောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အောင်မှာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်စံစံက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပန်းခူးခိုင်းပြီး မြယွန်းကို ဧည့်ခန်းသို့ အတင်းခေါ်လာလျှင် သူမ အီလည်လည် ဖြစ်ရသည်။ အေးလေ တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့ သဘော ကောင်းကြတာပေါ့။

ဒေါ်စံစံက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ညွှန်ကြား လိုက်ပြီး မြယွန်းကို ဧည့်ခံသည်။ မကြာမီ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် တို့ရောက်လာ၏။

“စားစမ်းပါ ဆရာမလေးရယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက ဆရာ ဆရာမတွေဆို သိပ်ချစ်ကြတာ။ အပျို၊ လူပျိုလာလို့ကတော့ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကြတာပဲ”

“ရှင်”

“မလန့်ပါနဲ့ ဆရာမလေးရယ်။ ကျုပ်တို့ရွာမှာလည်း လူချော၊ လူလှ၊ စီးပွားရေးကောင်းတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်မှာ သားနဲ့သမီး (၂) ယောက်ပဲရှိတာ။ ကြွက်သိုးအမေက မြို့သားနဲ့ ယူတော့ မြို့ရောက်သွားပြီ။ ဒီသားကိုတော့ အလိမ္မာ အိမ်ပါ ရှာရမယ်။ ဒါမှ ကျုပ်တို့ကို ခွဲမသွားမှာ။ စားစမ်းပါ ဆရာမလေး ရယ်။ ဆရာမလေးတို့ကို တစ်နေ့လောက် ထမင်းစားဖိတ်ရမယ်”

“အို ... ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်။ ဟိုလေ ဖူးစာဆိုတာလည်း ငရုပ်ယူဖန်တီးလို့ မရပါဘူးရှင်။ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်လာမှ ငန်ဖိုးရှိတာပါ”

“မသိဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့တုန်းကလည်း မိဘက ဒီလိုပဲ ငပ်ဟပ် ပေးစားတာပါပဲ။ မိဘစကားနားထောင်လို့သာ ခုလို ဟန်ဟန်ပန်ပန်နေရတာ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်သာဆို ခုလောက် ဆို ထန်းရည်သမားမယားဖြစ်ပြီး တဘုန်းဘုန်း အရိုက်ခံနေရ လောက်ပြီ”

ဒေါ်စံစံတိုက်သည့် လက်ဖက်ရည်ကို အားနာပါးနာ သောက်ရင်း မြယွန်း ချွေးတွေရွဲလာရတာ ဘာကြောင့်မသိ။

သည်စဉ် နှင်းဆီပန်းတွေ အပွင့် (၂၀) ခန့်ခူးလာပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ပန်းတွေလှလိုက်တာ ... ဘယ်လောက်ဖိုးပါလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“မယူပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်လောက်မှလည်း စာန်ဖိုးမရှိပါ ဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“အားနာလိုက်တာရှင်။ နောက် မဝယ်ရဲတော့ပါဘူး”

“အို .. နောက်လိုချင်ရင် ကြွက်သိုးကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။

ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခူးပေးလိုက်ပါမယ်။ ပိုက်ဆံလည်းယူပါမယ်ကွယ် ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ် ဟုတ်”

“ဆရာမလေးတို့ အသစ်ရောက်လာတဲ့ (၂) ယောက်ကို ရေရေရာရာ မသိရသေးဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကျောင်းအကျိုးတော် ဆောင်ပါကွယ်။ အားလုံးနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးပါတယ်။ ဆရာမလေးကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါမယ်။ သားရေ သား”

ခြံရှေ့မျက်နှာစာရှိ ဆိုင်ကယ်ဆိုင်နှင့် ရွှေဆိုင်သို့ လှမ်း အသံပြုနေလျှင် မြယွန်းစံမှီ ရိုရိုးဦးချတောင်းပန်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၃)

မြယွန်းစံမှီ အခန်းပြန်ရောက်လာတော့ မနက် (၉)နာရီ။ သက်နုမြတ်မိုက ဧည့်ခန်းထဲ ဖုန်းပြောနေတာတွေ့ရ၏။ သူမက ဖုန်းကို ခေတ္တပိတ်ပြီး -

“မြယွန်းရေ လူစုပြီး လိုက်များရှာရတော့မလားလို့။ ပြောပါဦး ဘာတွေ အသည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်လာရသလဲ။ လူက သွေးဆုတ်လာတဲ့ပုံနဲ့”

“ကိုကို နောက်မှပြန်ဆက်နော်။ အလုပ်တွေရှိသေးလို့” ဖုန်းပိတ်ပြီး သက်နု မြယွန်း၏ဆွဲခြင်းနားသို့ ရောက်လာ သည်။

“ဟယ် ... နှင်းဆီတွေ လှလိုက်တာဟယ်။ လှလည်း လှ၊ လတ်လည်း လတ်။ ဒီရွာမှာ ပန်းစိုက်တဲ့ခြံတွေ ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ ဟို သိပ္ပံခန်းက ကြွက်သိုးတို့အိမ်မှာ ရှိ တယ်”

“ဟာ ... ပိုင်တာပဲ၊ နေ့တိုင်း ပန်းယူခိုင်းရမယ်”

“နင့်ကြွက်သိုးကဖြင့် စောင်မဲခွဲနဲ့။ ဂျစ်ကို”

“လိမ္မာပါတယ်ဟာ။ ကိုင်တတ်ရင် ရပါတယ်”

“ကြည့်လည်းကိုင်ဦး၊ ဆရာမ အနေအထိုင်မတတ်လို့ ကျောင်းသားက စာပေးနေဦးမယ်”

“သိပါတယ်ဟာ။ ကဲ ... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ငါ့ကိုကို တောင် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့”

“နင်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆို”

“ဝေးပါဟာ၊ ကိုကိုဆိုတာ ဘဲဘဲကိုပြောတာ”

“ဟေ”

ဆွဲခြင်းထဲမှ ဟင်းချက်စရာများကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာရင်း မြယွန်းတို့ (၂) ယောက် စကားပြောဖြစ်နေကြတာပါ။ ထိုင်တော့ မပြောအား။

နှင်းဆီပန်းတွေကို ရေပုံးထဲမှာ ရေထောင်ထည့်ထား လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲမှာ စကားပြောရင်း အလုပ်လုပ်ရင်းပေါ့။

မြယွန်းက ကြက်သားဟင်းကို လုံးထားလိုက်ပြီး ငါးကို တော့ ကြော်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဈေးထဲမှ အသင့်တုံးတစ်ပေးလိုက် သဖြင့် ရေဆေးရုံ။ ရေဆေးပြီး အရသာနယ်ကာ ချက်ရုံ ပြုတ်ရုံ၊ ကြော်ရုံ လှော်ရုံ။

သက်နုက ဟင်းရွက်သင်သည်။

သည်နေ့ ဘူးညွန့်၊ ကင်ပွန်းချဉ်၊ ဇရစ်ရိုး၊ ကန်စွန်းရွက် တို့ကို ပုစွန်ခြောက်နှင့်ကြော်မည်။ နောက် ငါးကြော်။ ငါးကလေး အိုးကပ်ချက်။

ကြက်သားကတော့ နောက်နေ့စာ။

“ဒီအရွယ် ရည်းစားရှိတာ ဆန်းသလားဟာ။ ရည်းစား တစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့။ ငါက (၂) ယောက် တည်းထားတာ။ နည်းတောင် နည်းသေး။ ကိုကိုရယ် ကိုနောင် ငယ်”

“အမယ်လေးဟယ် (၂) ယောက်ပြုကြီးထားတော့ နင် ချက်နှာမပူဘူးလား။ ပြဿနာမတက်ဘူးလား။ နင်ဟယ် ဆရာမ ငြိမ်ပြီး သစ္စာမရှိရာ ရောက်မှာပေါ့”

“ဆရာမဖြစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဟ။ ဆရာမလည်း ပုထုဇဉ်”

“ဇဉ် ဇဉ်ပါဦးဟယ်။ ငါ နင့်အစား ရင်လေးလိုက်တာ”

“လေးမှာပေါ့။ နှင်က ထွားတာကိုး ... ခစ် ခစ်”

သက်နုပုံစံက အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးနှင့်။ ဂါဝန်လေးက အဖြူပွင့်လေးတွေမို့ သက်နုအသွင်က နုနုနယ်နယ် လေး။ သူနှင့်ရွယ်တူဆိုပေမယ့် ငယ်သလိုထင်ရ၏။

မြယွန်းက ဟင်းများကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ကြော်ရင်း ချက်ရင်း သက်နုမြတ်မို၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို နားထောင်နေ ရသည်။

မီးဖိုခန်းလေးထဲမှာ ပြေးစရာနေရာမှ မရှိဘဲကို။ သက်နု က သူမခိုင်းသည့် တောက်တိုမယ်ရအလုပ်များကိုတော့ လုပ်ပေး ပါသည်။

“ကိုကိုက ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ (၃) နှစ် တောင် ရှိပြီဟ။ တစ်ခေါက်မှပြန်မလာနိုင်ဘူး။ အင်တာနက်ကပဲ စကားပြောရတယ်။ နှင် ငါ့ဘက်ကလည်း စာစာနာနာလေး တွေးကြည့်ပေးပါဦး။ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာပေါ့”

“နင့်အတွေးက တစ်မျိုးကြီးပါလား သက်နုရယ်။

ချစ်သူက အလုပ်သွားလုပ်နေတာပဲ။ နှင်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ် နှိတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်က လိမ်လိမ်မာမာလေး သစ္စာစောင့် သိပြီး နေပေးရမှာ”

“အင်း ... ကိုကိုက နှင့်လိုကောင်မလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရ နာ။ ငါ့လို အငြိမ်မနေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတွေ့သင့်ဘူး။ နှင်ကလည်းဟာ ငါ့စကားဆုံးတော့မှ မျှမျှတတလေး ဝေဖန်ပေး ဝမ်းပါ။ ခုတော့ နားထောင်ပေးဦး”

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ သည်ကျောင်းရောက်မှ အတူတွေ့ဆုံ ကြရပေမယ့် တစ်ခန်းတည်း အတူနေရတာမို့ ရင်းနှီးလွယ်သည်။ ဦး သက်နုမြတ်မိုက ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားသူ။

ပေါ့ပေါ့ပဲပြောသည်။ ပေါ့ပေါ့ပဲလုပ်သည်။ ဘဝကို ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးပင် ဖြတ်သန်းမတွဲလေ။

“ကိုနောင်နဲ့တွေ့တာလည်း ပျော်စရာဟ။ ငါတို့ ဘုရား ခူးတွေသွားကြတော့ မိသားစုလိုက်ပေါ့ဟာ။ မေမေရယ်၊ ငါ့ အဒေါ် အပျိုကြီးတွေရယ်၊ ငါရယ်ပေါ့။ ကိုနောင်က ကားပိုင်ရှင်။ သူ့ကားသူမောင်းတာ။ သူ့မှာ ဝပ်ရှော့အပိုင်ရှိတယ်။ လိုင်းဆွဲနေတဲ့ ကားတွေရှိတယ်။ လူက တည်ကြည်ပြီး အရမ်းစီးပွားရှာကောင်း ဘာ။ အင်း ငါ့ထက် (၈) နှစ်ကြီးတာကြီးကတော့ မမိုက်ပါဘူး”

“အင်း... ဘုရားဖူးသွားရင်း ငြိကြရောလား။ ဘုရားဖူး ကားထဲမှာ နင် အချောဆုံးပေါ့ ဟုတ်လား။ သူကရော စားနေကျ ကြောင်ပါးကြီးလား။ ယောက်ျားတွေများ လျှော့တွက်လို့ဟာ”

“အေး... နင်ကတော့ လူတိုင်းကို သံသယမျှက်လုံးနဲ့ သာကြည့်။ ဒီဘဝတွင်မဟုတ်ဘူး နောက်ဘဝပါ အပျိုကြီးဆက် ဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ပါစေဟာ၊ အပျိုကြီးဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက် ကံထူးလိုက်သလဲ။ ကဲပါ ... နင့်ဇာတ်လမ်းကိုဆက်”

“တို့တွေက အထက်မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သွားဖို့ စာရင်း ပေးထားကြတာပေါ့ဟာ။ တစ်ခါမှလည်း မသွားဖူးတော့ တစ် ယောက် တစ်သိန်းနဲ့ ငါတို့ သားအမိ၊ တူဝရီး (၅) ယောက် (၅) သိန်းပေါ့။ ပေးပြီးလိုက်သွားကြတာ။ ကိုနောင်က ကားမောင်း တယ်။ ကားက လူ (၅၀) လောက် ချောင်ချောင်ချိချိ စီးရပါ တယ်”

“အင်း... အဲဒီမှာ တွေ့ကြရောလား”

“တွေ့ခါစတော့ သူကလည်းခပ်တည်တည်ပါပဲ။ လူက တော့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပေါ့ဟာ။ ကိုကိုက ပညာတတ် အင်ဂျင် နီယာဘွဲ့ရကြီး။ ပိုပြီး ယဉ်ကျေးမှာပေါ့။ ကိုနောင်ကတော့ သာမန်

ဘွဲ့လေးပဲရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြိုးစားမှုနဲ့ သူ့အခြေအနေက လည်း မပေါ့ဘူး”

“နင်က ဘယ်သူ့ကိုရွေးမှာလဲ။ ကိုကိုလား ကိုနောင် လား”

“ငါက သူတို့ကို ခေါင်းခေါက်ပြီးရွေးမှာ။ ငါ့အပေါ် အနှံ့အတာပိုခံမယ့်သူ၊ ပိုချစ်နိုင်မယ့်သူကို ရွေးမှာ”

“ချစ်သူဘဝမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့အပေါ် သစ္စာမရှိတာ သိ သွားကြရင် နင် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ပိုင်ပါတယ်ဟာ။ ကိုကိုက ဂျပန်မှာ။ သူလည်း ဟိုမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ လစ်မီးတူဂဲသားတွေ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ ငါ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သူလည်း တကယ်ချစ်ရင် နားလည် ပေးပေါ့”

သက်နုက ပေါ့ပေါ့လေးပြောနေပေမယ့် မြဲယွန်းမှာတော့ လုံဖျား ပုစဉ်းနားတာနှင့် ကျိုးကန်းက ချေးပါနေရပြီ။

“မဟုတ်သေးဘူးနော်။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ သဘာဝမတူ တဲ့ဥစ္စာ သွားပြီးအံ့တုလို့ ရမလား။ ဖားတုလို့ ခရုခန့်ရင် ခရု ဖင်ကျိုးမယ်နော်”

“သွားစမ်းပါဟာ။ နားထားလိုက်စမ်းပါ။ ဘိုးတော်ဘုရား
ခေတ်ကအယူအဆတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ခုခေတ်က ယောက်ျား
နဲ့မိန်းမ ရင်ဘောင်တန်းနေတဲ့ ခေတ်။ ငါ့ဇာတ်ငါနိုင်တယ်။ နင်
ကြားထဲက ဝင်ပူမနေနဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ဒါပေမဲ့ဟာ ကိုယ်က ဆရာမ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ပေါ့နေတဲ့စိတ်တွေကို လေးနက်
တည်ကြည်ဖို့တော့ ကောင်းပါပြီ”

“မဆိုင်လိုက်တာ။ ဆရာမဖြစ်တာနဲ့ လူ့အခွင့်အရေး
တွေ ဆုံးရှုံးပစ်လိုက်ရမှာလား”

“ဪ ... ဆရာ ဆရာမဆိုတာ လူ့ဘောင်အတွက်
နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စံပြုဖြစ်နေရမယ်လေ။ ကာရိုက်တာပိုင်းမှာ
တည်ကြည်ရမယ်။ ရိုးသားဖြူစင်ရမယ်”

“နင့်လိုဆို ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်၊ မိန်းမလိုက်နေတဲ့
ဆရာတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါတွေက ဆရာလောကရဲ့ စုန်းပြူးတွေလေ။
အများစုက ဖြူစင်ရိုးသားရမယ်၊ ဖြောင့်မတ်ကြရမယ်”

“နင်လည်း လူ့ဘောင်လောက တပည့်တွေရဲ့စံပြု
မဟုတ်တောင် စံမီအောင်တော့ ကြိုးစားသင့်တာပေါ့ဟာ”

“နင်လေ သိပ် ဆရာကြီးလုပ်တာပဲ။ အပြောကတော့
...လားကဲလားပဲ။ ကဲ ... နင့်မှာရော ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူး
လား။ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိဘူးလား”

မြယွန်းစံမို့ နွေသမိုင်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ
တာ ဘာကြောင့်မသိ။

“ငါက ကြောက်တတ်တယ်။ မိဘကလည်း စီးပွားရေး
မပြေလည်ဘူး။ ကိုယ့်စာပဲ ကိုယ်ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ ချစ်သူ
မထားရဲပါဘူးဟာ။ ငါက အိမ်မှာသမီးကြီး။ ငါ့အောက်မှာ ညီမ
လေး (၂) ယောက်ရှိသေးတယ်။ တစ်ယောက်က သူနာပြု
တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ရောက်ပြီ။ အငယ်ဆုံးမလေးက ဒီနှစ်
(၃) တန်း။ ညီမတွေကို ကျောင်းထားရဦးမှာ”

“နင့်လိုသာဆို ဘဝက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနဲ့ ဘယ်မှာ
ပျော်စရာကောင်းတော့မလဲဟာ”

“ရုန်းကန်ရမှလည်း ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့။
မိဘတွေနဲ့ ညီအစ်မတွေ ဘဝကို တက်ညီလက်ညီ လှော်ခတ်၊
ကျော်ဖြတ်နေရတာ ငါတော့ပျော်ပါတယ်”

“အေး ... ပျော်လည်းပြီ၊ ရော။ ဒါဆို နင့်လစာ အိမ်ကို
ပို့ရတာပေါ့နော်။ ငါဖြင့် ကိုယ့်လစာနဲ့ကိုယ် မလောက်လို့ အိမ်က

ပြန်ပို့ရတာချည်းပဲ။ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေကလည်း
ဈေးကြီးတယ်လေ။ မျက်နှာသစ်ဆေးတွေ၊ ဘော်ဒီလိုးရှင်းတွေ
အကုန် အကုန်။ ငါက ဘရန်းတွေမှသုံးတာဆိုတော့လေ”

“အင်းပေါ့လေ... ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့ကိုယ်ပေါ့ဟာ။
ငါကတော့ အိမ်ကို ငွေများများပို့ဖို့ပဲ စိတ်ကူးပါတယ်။ ဘဝမှာ
အပိုဆာဒါးတွေနဲ့ အသက်မရှင်ချင်ပါဘူး”

“ဘယ်ဟာလဲ အပိုဆာဒါး”

“နင်ပြောတဲ့ မိတ်ကပ်တွေ၊ ရေမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မျက်နှာ
သစ်ဆေး၊ ပေါင်းဆေး ဘော်ဒီလိုးရှင်းတွေကိုပြောတာ”

“အေးပေါ့ဟာ... နင်ကတော့ မစားရတဲ့စပျစ်သီး
ချဉ် မှာပေါ့”

“သုံးလည်း ဒါ၊ မသုံးလည်း ဒါပါဟာ။ သဘာဝအတိုင်း
ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဓာတုပစ္စည်းတွေတိုင်းမှာ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး
တွေ ရှိပါတယ်။ ငါကတော့ မြန်မာ့ရိုးရာ သနပ်ခါးပါပဲ”

“အေးပေါ့... နင်ကတော့ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့ပေါ့။
မနှင်းဖြူလေးလို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် အိပ်ပျော်နေလိုက်
ပေါ့။ မင်းသားလေးပဲလာနို့မလား၊ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ပဲ
ရောက်လာမလား။ နင်က အရမ်းရိုးအ နံနဲ့တော့ ငါ နင့်အစား

နှင်လေးပါသေးတယ်ဟာ”

“ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ပူပါဟာ”

နှစ်ယောက်သား ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွားကြပြီးမို့ ရေအတူ
ချိုးကြကာ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။

အခန်း (၄)

ညအိပ်ချိန်ကျတော့လည်း အိပ်ခန်းက တစ်ခုတည်းမို့ သင်ဖြူလေးတွေ ခင်းထားကြရုံ။ အလယ်မှာ သေတ္တာတွေ။ မြယွန်းက သေတ္တာ (၁) လုံး။ သက်နုကတော့ သေတ္တာ (၂) လုံး။ သေတ္တာတွေခြားထားပေမယ့် သေတ္တာတွေကို စားပွဲလှုပ်ပြီး စာရေးစာဖတ်။ ကလေးတွေ၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အမှတ်ဖျက်ကြရတာ။

“ကိုကိုနာမည်က ဦးညီသခံ။ ငါ့ထက် (၅) နှစ်ကြီးတယ်”

“ငယ်ကျမ်းတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်းစားထားခဲ့တာဟ။ ငါ့ကိုယ့်ဘဝတော့ အထိမခံဘူး။ အနစ်မွမ်းမခံဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ ငါ နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းမတွေ့ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ ခုခေတ်က ဆေးဝါးအသစ် ဆေးဆန်းတွေလည်း ပေါ့ပျံ့နေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်းတောင် မသိလိုက်ရဘဲ ကျဆုံးသွားမှာ”

“ငါကြားဖူးပါတယ်။ တရုတ်ကဝင်တဲ့ဆေးတွေတဲ့။ အချို့ ညှပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည် ရေသန့်ထဲဖြစ်ဖြစ် ထည့် ငိုက်ရင် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် စိတ်ပါပြီး sex ကိစ္စတွေ မှောက် မှားတော့တာတဲ့”

“အေး... သိလည်းပြီးရော။ ခေတ်ကြီးက လွယ်တာ ဟုတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်ဟာ။ အင်း... ဒါပေမဲ့ မသိတဲ့မိန်းကလေးတွေကအများကြီး။ ဘယ်နေရာသွားသွား အတွဲတွေ၊ အတွဲတွေ။ တချို့ဆို တကယ့်ကို လှမြင်ကွင်းမှာတောင် မဖွယ်ရော”

“ကိုယ်က ဆရာမဆိုတော့ အများရှေ့မှာ၊ ကလေးတွေ ရှေ့မှာ စံပြုဖြစ်နေရမှာပေါ့ဟာ”

“ဘာလဲ စိတ်ပုတီးနဲ့ ဝတ်ကြဲ ကြယ်ဝတ်ပြီး နေပြရမှာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရာရာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေးတော့ နေသင့်တာပေါ့”

“ကဲပါ... ကိုကိုရှိလျက်နဲ့ ကိုနောင်ကို ဆက်ကြိုက်လို့ နှင် ရှုံ့ချချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ငါ့နေရာလည်း ဝင်ကြည့်ပါဦး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အာရုံငါးပါးနဲ့ လာပြီးညှို့ငင်တာဟာ။ ငါ့ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ”

မြယွန်းစံမှီ ဘာမှ ဝေဖန်ချက်မပေးလိုပေမယ့် သူပြောပြတော့လည်း နားထောင်ရသည်သာ။

သက်နုမြတ်မို့ မေမေနှင့် အန်တီအပျိုကြီး (၃)ယောက် အထက်မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးကားနှင့်လိုက်ကြမည်။ (၁၀) ညအိပ်။ (၁၁) ရက်တောင်ကြာမတွဲ။

ဖေဖေကတော့ အလုပ်မအားတာရယ်၊ အိမ်စောင့်ဖို့ရယ်

ကုန်ခဲ့သည်။ သက်နုမေမှာ အုပ်ထိန်းသူ (၄) ယောက်ကြားမှာ ပြားကျပ်ညပ်နေရမှာ။ တွေးလို့တောင် မကြည့်ရဲ။

မရောက်ဖူးသည့် မြို့တွေကိုရောက်ရမှာမို့ ပျော်တာက ဘစ်ဝက်။ မေမေနှင့်အန်တီတွေ ကွပ်ညှပ်ကြမှာကိုတွေးပြီး စိတ်ညစ်ရတာကတစ်ဝက်။ ၅၀% စီပေါ့။

သို့သော် လူငယ်မို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ထွက်ရမှာပဲ။ မှန်လုံလေအိတ်၊ အိတ်(စ်)ပရက်ကားကြီးပါ။ လူက (၅၀) လောက်များ ရှိမလားမသိ။

သက်နုမြတ်မို့တို့မိသားစု (၅) ယောက်က ခုံနံပါတ် 1 to 5 မို့ ကားရဲ့ရှေ့ဆုံးမှာ နေရာယူရသည်။

ကားမောင်းသူအစ်ကိုကြီးက ရုပ်ချော၊ စမတ်ကျနေတော့ ဘုရားဖူးကားမှာပါသည့် မိကလေးတွေအားလုံး ကြည့်ကြ၊ မြင်ကြ၊ ခင်ချင်ကြ၊ စကြ၊ နောက်ချင်ကြသည်။

သက်နုကတော့ ထိုအထဲမှာမပါ။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိနေတာရယ်၊ အုပ်ထိန်းသူ (၄) ယောက်ရယ်ကြောင့်ပါ။ ဣန္ဒြေရှင်မကြီးပေါ့လေ။

ယောက်ျားတို့ရဲ့သဘာဝကလည်း ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်သူကိုမှ ကြွေတတ်သည်ထင်။

ပထမဦးဆုံး သူမတို့ စပြီးဝင်သည်မှာ ရွှေစက်တော်၊
တောင်ကျချောင်းနဘေးမှာ တဲတန်းတွေဆောက်ထားပြီး ငှားစား
ကြသည်မို့ သူမတို့ခရီးသွားတွေအတွက် ကိုနောင်မိုးကပဲ အားလုံး
စီစဉ်ပေးသည်။ တည်းခိုခန်းရေးတွေကအစပေါ့။ ညှိပေးသည်။

“တစ်ခန်းကို လူ (၈) ယောက်နေရာယူပါ။ ကျွန်တော်တို့
ကားမှာ လူ (၅၅) ယောက်။ အခန်းက (၇) ခန်းပဲရပါတယ်”

သူ့စကားအတိုင်း တူရာတူရာ စုပြီး အခန်းတွေ ဝင်ကြ
တော့ သက်နုတို့အဖွဲ့က (၅) ယောက်တည်း။ နောက်ထပ် (၃)
ယောက်က ဘယ်မှာလဲ။

အရေးထဲ အခန်းတွေက ဝါးထရံတွေခင်းထားပြီး ဝါး
ထရံတွေကိုပဲ ကာထားတာမို့ လုံခြုံရေးကအစ စိတ်မချရ။

ချောင်းကြည့်လို့ရတာပေါ့။ သို့သော် ဘုရားဖူးလာကြ
တာမို့ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်။ ဒီလောက်ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ မပါ
ဘူးထင်ရတာပါပဲ။

အုပ်စုမရှိသည့် ကောင်မလေး (၃) ယောက် လာတဲ့
သဖြင့် သူမတို့အုပ်စုက လူငယ် (၄) ယောက် ဖြစ်သွားသည်။
ကောင်မလေး (၃) ယောက်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျိုလေးတွေ
ပါ။ ခေတ်ပေါ်အဆင်လေးတွေပါပဲ။

မေမေနှင့် အန်တီတို့ခမျာ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်
ဆောင်မှ နွား (၄) ကောင်ဖြစ်ရပါလေ၏။

“ရေချိုးကြမယ်ဟေ့၊ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ပဲချိုး”

ပင်လယ်လှိုင်းစီးသလိုပါပဲ လူအများကြီးရှေ့မှာ ချိုးရမှာ
ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ချိုးမှ အဆင်ပြေမည်။ ဒါတောင်မလွယ်။

လူကြီးတွေကတော့ ရင်ရှားနှင့်ပေါ့။ သက်နုတို့ မိန်း
ကလေး (၄) ယောက်ကတော့ ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ပင် ရေထဲဆင်းကြ
မည်။

ရေချိုးရန် ရေစင်လေးတွေ လုပ်ပေးထားကြသဖြင့်
ရေစင်ပေါ်မှ ရေခွက်နှင့် ခပ်ချိုးသူကချိုး။

သက်နုကတော့ မရ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ၊ ခုမှရောက်
တာ။ ချိုးမှာပဲ။ ရေစင်ကိုကိုင်ပြီး ရေထဲဆင်းသည်။

“အား”

ရေက အေးလည်းအေး၊ စီးလိုက်တဲ့ရေစီးကလည်း လူ
တောင် မျောပါမှာစိုးရ၏။

“သမီး မျောသွားမယ်နော်၊ ရေစင်ကိုကိုင်ထား”

“အင်းပါ”

ရေက ရင်ဆို့လောက်ရှိပြီး ကြည်လင်နေလိုက်တာက

လည်း အောက်ခြေမှ ကျောက်ခဲတွေထိ မြင်ရ၏။ ကောင်မလေး
(၃) ယောက်ကလည်း သက်နုလိုပဲ ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ရေထဲမှာ
ဟိုစင် ဒီစင် ကူးနေကြ၏။

တည်းခိုဆောင်တိုင်းမှာ ရေစင်လေးတွေ ဆောက်ထား
တာမို့ တစ်စင်နှင့်တစ်စင်ကလည်း ခပ်နီးနီး။ မေမေတို့လူကြီး
(၄) ယောက်ကတော့ ရေစင်ပေါ်မှာပဲ ရေချိုးရင်း လူကြီးပျော်
ပျော်နေကြ၏။ ရေစင်လေးပေါ်မှာပင် ရေက တစ်ပေလောက်
ကျော်နေတာ။

လူကြီးတွေအလစ်မှာ သက်နု ရေစင်တွေဆီ လျှောက်
ကူးဖို့ ရေဆော့ဖို့ စိတ်ကူးပြီး ကိုယ်ကိုင်ထားသည့် ရေစင်ကို
လွှတ်လိုက်၏။

“အ”

ယောင်အော်တော့မည့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး သက်နု ရေစီး
ကြောင်းမှ မနည်းကုပ်ကပ်ရပ်ရင်း ရွှေနေရတဲ့။ ကူးခတ်၊ ပျော်
မြူးနေကြသူတွေကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

“အား ဝူး”

ရေစီးထဲ မျောပါ။ အရွှေ့က ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ သို့သော်
... လူတွေက ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်။ သက်နုမှာ အော်လည်း

မအော်နိုင်၊ ရပ်လို့လည်းမရ။

ရေစီးနှုန်းက ကြောက်ခမန်းလိလိ။ ရေထဲမှာ
အကြောက်ကြောက်အလန့်လန့်နှင့် မျောပါနေတုန်း တစ်စုံတစ်
ယောက်က ဆွဲဆယ်ယူလိုက်တာကြောင့် သူမ သက်သာရာရ
သွား၏။

ထိုသူဆယ်ရတာလည်း မသက်မသာ။ (၂) ယောက်
သား ကမ်းသို့ရောက်အောင် မနည်းသွားရသည်။ ကမ်းရောက်
တော့ သက်နု ချမ်းလွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်
သူ ဆယ်တာလဲလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မှိုင်းပျံ့အလင်းထဲမှာ
သူ ကိုရွှေဒရိုင်ဘာကြီး။

“ကိုနောင်”

သူများတွေ နောင်လို့ နောင်ရတာပါ။ သူ့နာမည်
ကိုနောင်မိုးတဲ့လေ။ ပြောနေကြတာပဲ။

“ကံကောင်းလို့ ကဲ အမိ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟင်”

သူပြောမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်တော့ ဘောင်းဘီ
တိုလေးနှင့်သာ။ လုံချည်စကတ်တောင် ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်
မျောပါသွားခဲ့ပြီ။

သူကလည်း ယောက်ျားလေးမို့ ကိုယ်ဗလာ။ ခါးမှာ
ခူးကျဘောင်းဘီကြီးနှင့်သာ။

သက်နဲ့ မျက်နှာမထားတတ်တော့ပါ။ ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချ
ရင်း တအိအိခိုနေတော့ သူက -

“မရှက်နဲ့၊ ရေနစ်လို့သေရင် ဒီထက်တောင် ပိုရှက်ရဦး
မှာ”

“ရှင့်ဘောင်းဘီ ခဏငှား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က တစ်ထပ်တည်း ဝတ်ထား
တာ။ ငှားလို့မရဘူး”

“အင်”

ကိုယ်ကလည်း ဘောင်းဘီကပေါင်လည်လောက်ရောက်
လို့ တော်သေး။ သို့သော် အသားကပ်လေ။ ရေကလည်းစိုနေ
သေး။ ရေချိုးသည့်နေရာနှင့် တော်တော်လေး လှမ်းလာခဲ့ပြီ။

မေမေနှင့် အန်တီတွေလည်း ခုလောက်ဆို ဆူညံနေ
လောက်ပြီ။

“ကျွန်မတို့ ရေထဲကပြန်ရင်ရော ကမ်းစပ်ကနေ ပြန်
မယ်လေ”

“မရဘူး၊ ရေက ဆင်းကတည်းက နက်တယ်။ ရေက

တအားစီးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရမှာပဲ”

တည်းခိုခန်းတွေကလည်းအများကြီး။ လမ်းကပြန်လို့
လည်းမရ၊ လူတွေကလည်း ပွဲတော်ရှုံ့လို့။ သက်နကတော့ ငိုမဲ့မဲ့။

“ကဲ ... လာပါ။ တွေ့ရာနေရာက အဝတ်တစ်ခုခု
ငှားပေးပါ့မယ်”

“ရှင် ရှေ့ကသွား”

“ကျုပ်နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့လေ။ တစ်စစီ ဖြစ်သွား
ချင်လို့”

“အင်းပါ”

ချမ်းကလည်း ချမ်း။ စိတ်ကလည်း ညစ်။ မကြာခင်
သူ့နေအိမ်တစ်ခုကိုတွေ့ပြီး သူက အဝတ်တစ်ခုငှားလေ၏။
ဘားလို့ရသည့်အဝတ်ကို ခါးမှာပတ်ပြီး (၂) ယောက်သား တည်းခို
ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူက ဆေးခန်းပို့ရုံတင်မက အစားအစာ ပူပူနွေးနွေး
တွေလည်း ဝယ်ကျွေးခဲ့သည်။ ရုပ်ကတော့ ခပ်တည်တည်။ အဲလို
ခပ်တည်ကြီးတွေပဲ ကြောက်ရတာ။

သူကားမှ ပါစင်ဂျာမို ဂရုစိုက်သလို ပုံစံမျိုးကလည်း
ချိုးလိုက်သေး။

“ကိုယ့်ကားပေါ်က လူဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတာ
ပေါ့လေ။ တစ်ခုခုကြောင့် လူသေမယ်၊ ဒဏ်ရာရမယ်ဆိုရင်လည်း
ကိုယ့်ကား နာမည်ပျက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”

သက်နုကလည်း ခပ်ခွဲခွဲ။ ည (၈) နာရီကျော်ပြီမို့
ခွဲစက်တော်၏ညက မီးရောင်တွေနှင့် အိပ်မက်ဆန်ဆန်။

မြို့ကြီးပြကြီးတွေလို မလင်းလှဘဲ မှိန်ပျံပျံလင်းနေတာ
ကိုက အိပ်မက်တိုင်းပြည်နယ်။

ဆေးရုံနိရယ်၊ ထိတ်လန့်မှုတွေရယ် ပေါင်းတော့ သက်နု
အိပ်ချင်နေပြီ။ သူ့ကားလေးပေါ်မှာ မငိုက်အောင် မနည်းတောင့်
ဘားရသည်။ ဒါတောင် တစ်ချို့ တစ်ချို့ သူပုခုံးဖက် ငိုက်သွားရ
သေး။

“ရောက်တော့မှာ။ မအိပ်နဲ့နော်၊ ကိုယ် မင်းဗလကြီးကို

အခန်း (၅)

ထိုညကတည်းက စပြီး ကိုနောင်မိုးဟာ သက်နု၏
အော်တိုအုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။ အအေးပတ်သွားခဲ့ပြီ
မို့ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည့် သက်နုကို အဝတ်အစားလဲ
ပြီးသည်နှင့် ဆရာဝန်ထံ ခေါ်သွားပေးခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းမှ ဆရာဝန်ထံသို့ ခရီးကလည်း အဝေး
သာ။ မေမေနှင့်အန်တီ (၃) ယောက်ကလည်း ကိုနောင်ကို
ဘုရားလူကြီးများမှတ်နေသလားမသိ၊ ထည့်လိုက်တာပါပဲ။

ကေန္တ သူ့ကို လူကြီးလူကောင်းလို့ သက်မှတ်လိုက်တာ
ဖြစ်ရမည်။

မချီနိုင်ဘူး"

"သိပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်း အိပ်ဆေးတွေများ ထိုးပေးလိုက်သလား မသိဘူး"

"ဘယ်သိမလဲကွ၊ ရောက်ပြီ ... ရောက်ပြီ"

သူက ကားပိုင်ရှင်၊ လူတော်တော်များများနှင့် သိတာမို့ မည်သူကားယူမောင်းသည် မသိ။

တည်းခိုခန်းရောက်တော့ သူကပင် သက်နုကို အမူး သမားတွဲနည်းတွဲပြီး အခန်းပြန်ပို့ပေး၏။

သက်နုကတော့ အခန်းလေး ဂျင်ကလယ်လေးထဲ ထိုး အိပ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သူကတော့ မေမေတို့နှင့် စကားစမြည်ပြောနေ လေ၏။

မနက်ကျတော့ သူနှင့်သက်နုတို့ မိသားစုဟာ ငယ်မွေး ချင်းစားတွေနယ် ခင်ခင်မင်မင်။ ရွှေစက်တော်တစ်လျှောက်လုံး အထက်စက်တော်ရာရာ အောက်စက်တော်ရာရာ သူကပင်

ခက်လုပ်ပြီး ပို့ပေးနေလေ၏။

သက်နုကိုလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ မနေ့ညက ရေထဲမှ နိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆယ်ယူပြီး သူ့စောင့်ရှောက်လိုက်ရတာ။ တွဲလိုက်၊ ဣညီလိုက်ရတာမို့ သက်နုအပေါ် လက်ရဲ ဇက်ရဲ၊ စည်းပေါက် ဆွားခွဲပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်ကလည်း အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်မို့ ကဲကဲဆတ် နေလို့ မရတော့။ မနေ့ညက သူ့ကြောင့်သာ ရေနစ်မသေရ၊ အအေးပတ်မသေရတာ မဟုတ်လား။

သူပဲ ကားငှားပြီး ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရ၊ တည်းခိုခန်းထဲထိ ခွဲပို့ခဲ့ရ၊ တစ်လျှောက်လုံး လက်ပွန်းတတီးနေလာခဲ့ရပြီမို့ ယခုကျ ဘယ်လိုကဲကဲဆတ်ရတော့မှာတွဲလဲ။

တစ်ကားလုံးက လူငယ်၊ လူကြီး၊ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများ၏အမြင်မှာ သက်နုဟာ သူ့ဘဏ္ဍာတော်၊ သူ့ သိမလေး။

သူကလည်း မဏ္ဍပ်တိုင်တက်လိုက်ရတာ။ သက်နုကို ညည်းစားစကားလည်းပြောတာ၊ ခွင့်တောင်းတာ မဟုတ်ဘဲ အော်တို သူ့ပစ္စည်းလို ကြင်နာယုယနေတာ။ အခံရခက်လှပါဘိ။ အင်းလေး ဒါ ရိုးရိုးသားသား မောင်နှမလေး တစ်

ယောက်လို ကြင်နာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

ရွှေစက်တော်မှာ နေ့တစ်ဝက်ကြာပြီး နေ့လယ်ဘက်မှာ ကားဆက်ထွက်လာတော့ ကိုနောင်က သက်နုအနားမှာ ထိုင်သည်။ ဗီအိုင်းပီခုံလေ။ ကားမောင်းဖို့ ဒီဂိုင်ဘာတစ်ယောက်ပါသေးတာမို့ တစ်လှည့်စီမောင်းမည့်ပုံ။

မင်းဘူးမှာ နဂါးပွက်တောင်ဆင်းကြတော့လည်း ဦးထုပ်လေးသာပါသည့် သက်နုကို ကိုနောင်က ထီးမိုးပေးလို့။

“ရေထဲက ဆယ်လို့ရတဲ့ ညီမလေး”

ညီမလေးဆိုတော့လည်း သက်နုက ဘာပြောလို့ရမှာတဲ့လဲ။ ညီမလေး၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ချစ်ညီမလေးတဲ့လေ။

ပုဂံ ရွှေစည်းခုံဘုရားမှာ ညအိပ်ကျတော့ရော။ ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးထဲမှာ ဂေါပကတွေကို အလှူငွေထည့်ပြီး သည်လိုပဲ ဘုရားဖူးကားတွေ တည်းကြတာ။

ဖြစ်ချင်တော့ အခြားဘုရားဖူးကားတစ်စီးလည်း ဝင်နား

လရာ ဦးနှောင်မိုးတို့ သူ့ပါစင်ဂျာတွေကို အထူးစောင့်ရှောက်ရတာပေါ့။

အဲ သက်နုကိုတော့ အထူးပေါ့။ သက်နုတို့သားအမိ၊ ဘဝရိုးတွေရဲ့အနီးမှာ သူက အထူးစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ မေမေနှင့် အန်တီတို့ကတော့ ကျေးဇူးတွေတင်၊ သဘောတွေကျလို့။

ပုဂံဘုရားတွေကို တစ်နေ့လုံးဖူးတော့လည်း သက်နုကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ တစောင့်ရှောက်ရှောက်။

ကာဘာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုကိုကလည်း ဖုန်းမှန်မှန် မဆက်အားပါ။ သူ့မှာအလုပ်တွေက ခပ်များများ။

မိန်းမဆိုတာကလည်း လှေနှုမြင်းဆို လှေမဖြစ်အောင် မြင်းမဖြစ်အောင် ဘယ်လို တိခနဲဖြတ်ရမှာလဲ။

အထက်မြန်မာပြည်အနှံ့မို့ (၁၀) ရက် (၁၂) ရက်ကြာမည့် ခရီးမှာ သူက ဘယ်အထိ ဖေးမ ကြင်နာ ယုယ စောင့်ရှောက်နေမှာလဲ။

သက်နု အချို့မခံချင်သည့်ကြောင်ကလေးလို အလစ်မှာ ပြေးထွက် ရှောင်ရှားပေးမယ့် ရှောင်လို့ပဲ မလွတ်။ သူက မျက်စိကြီး နားကြီး။

ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သည့်လူလည်ကြီး သား
သမီး။

သက်နုက အလုပ်များသည့်သူ့ကို ဘယ်တော့မှမစောင့်
ဘဲ လှစ်ခနဲ ပြေးလည်း မေမေနှင့်အန်တီတွေက လေးတိလေး
ကန်၊ ဗျစ်ဆွဲကြီးတွေမို့ အုပ်စုလိုက် ဘယ်လိုမှ ခြေရာဖျောက်လို့
မရ။

မန္တလေးမှာ၊ စစ်ကိုင်းမှာ လျှောက်လည်ကြတော့လည်း
ခရီးစဉ်အားလုံးကို အရည်ကျိုသောက်နိုင်သည့် ကိုနောင်ကို
သက်နု ဘယ်လိုမျက်စိလှည့်ပြီး ဘယ်လိုခြေရာဖျောက်နိုင်မှာတဲ့
လဲ။

ယောက်ျားတွေကလည်း ခက်ပါတယ်နော်။

သူ့ကိုတွေ့ရင် အီလည်လည် ရှုပ်ကလေးနှင့် အမြဲရှောင်
ပုန်းနေတတ်သည့် သက်နုရဲ့အတွင်းသဘောထားတွေကို ရိပ်စား
မိပါတော့တဲ့လား။

ယခုလည်း လောကမာရဇိန်ဘုရား၏ တစ်ခုသော
ကျောက်စာချပ်တွေနောက်မှာအမောဖြေရင်း သက်နု ပုန်းအောင်း
နေမိတာ။

အင်း ဒီတစ်ခါတော့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဆိုပြီး ရေပုလင်း

လေး မော့သောက်နေတုန်း။

ဆတ်ဆို သူမ၏ရေပုလင်းလေးကို ဆွဲယူပြီး ရိပ်ခနဲ
အနားမှာ ကပ်ထိုင်ချလာတာကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့။

“ကိုနောင်”

“ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ရှောင်ပုန်းနေတာလဲ။ ဘာလဲ သူတို့
ကားသမားတွေဆိုတာ တွေ့သေအောင်လွမ်း။ တစ်ချို့ကွယ် တစ်
ယံမေ့၊ အိုင်တွေ့ရင် ခြေဆေးတတ်တယ်ဆိုပြီး တစ်တီတူး
လေး လုပ်နေတာပေါ့လေ”

“အင်”

ယောက်ျားတွေများ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်သည့် လိပ်
တွေပါလား။ ဘယ်တော့မဆို ကိုယ့်ဘက်ကို ပိုပိုသာသာ တွက်
လှေ့ရှိကြတာ ယောက်ျားတွေပါ။ ယခုလည်း သက်နုရှောင်နေ
ဘာကိုများ သူ့ကိုကြောက်လို့ပေါ့ တဲ့။

“မလုံတဲ့အိုးဆိုတာ အလိုလိုကွဲတာပေါ့။ ကိုနောင်တို့က
ဘေးနေကျကြောင်ဖားကြီးတွေနေမှာပါ”

သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်တီးလိုက်တာပါ။ ဆတ်ဆတ်ခါ
ကသွားလို့ လှည့်မကြည့်လည်း အေးတာပဲ။ သို့သော် သူက
သက်နု၏ ခေါင်းလေးကို မချင့်မရဲ လှုပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ကတိ

တွေပေးနေလေ၏။

“ကိုကိုက ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စီးပွားပဲ ရှာနေခဲ့တာပါကွာ။ ကိုကိုမျက်စိထဲမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဥပါဒ်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ သက်နဲ့ကျမှ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းကြီး ညွှတ်ကွင်းမိသလို မိခဲ့တာပါ။ သက်နဲ့ ဘယ်သူမေးမေးမေးကြည့်ပါ။ ကိုကိုက အရွယ်နဲ့မလိုက် အထူးတည်ကြည်သူပါကွာ”

သက်နကို ပခုံးလေးဖွဖွဆုပ်ရင်း အရည်ပျော်ကျမတတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြွေပြဲနေတော့ သက်နရင်ထဲ ဘာလိုလို။

ကိုကိုရေ -

မီးဝေးလို့ ချိတ်အေးသလား။

သက်နတို့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာလည်း ဖယောင်းလို အကြင်နာမီးနဲ့တွေ့ရင် အရည်ပျော်ကျတတ်တယ် ထင်ပါတယ်။ သက်န အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကိုကိုအတွက် ကာဘာလုပ်မှာပါ။

သက်နမြတ်မိုး ခေါင်းငုံ့ရင်း မျက်ရည်တွေကျလာမိတာ ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲ ရောက်နေရလို့ပါ။ နှလုံးသားလေးခမျာ နာနာ ကျင်ကျင်။

ကိုကိုအပေါ် သစ္စာစောင့်သိချင်စိတ်နှင့် ကိုနောင်၏ အကြင်နာလှိုင်းကြီးတံပိုးကြီးအောက်မှာ လူးလွန်းမရသည့်စိတ်က နှိပ်ကွ ဖြစ်နေရပြီ။

သက်နမျက်ရည်တွေကို သူမြင်သွားတော့ ပျာပျာသလဲ။

“ညီမလေး ကိုကိုကို မချစ်နိုင်လို့လားဟင်။ ကိုကိုက တော့ ညီမလေးကို အရူးအမူး၊ အသည်းအသန် ချစ်မိနေပြီ။ အမုန်းစကားတွေ ငြင်းပယ်ခြင်းတွေ ကိုကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကို မငြင်းပါနဲ့ကွာ၊ နော် နော် ကလေး”

ကိုနောင်က သက်န၏ပခုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ မရဲတရဲ နှိပ်ကပ်ရင်း ကြေကွဲတုန်ယင်နေတော့ သူမ ရင်ထဲ ဇဝေဇဝါပါ။

ကိုကိုက ငိုကို ကိုနောင်လောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကိုနောင်လောက် မချစ်ဘူးလားမသိ။

အင်း . . . ငါလည်း မဟောသခေဇာတ်တော်ထဲက အိမ်ထန်းလို ချစ်လင် ယောတကာဠုကိုပစ်ပြီး ခဏတွေ့ရတဲ့ သူနောက် ပါသွားသလို ဖြစ်နေပါပြီ။

သက်န သူ့ရင်ခွင်မှခွာရင်း သူ့ကို လေးနက် တည်ငြိမ်စွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“သက်နပြောတာ သေချာနားထောင်ပါ ကိုနောင်။

သက်နု ကိုနောင်ကို ကျေးဇူးလည်းတင် ခင်လည်းခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်နုမှာ သက်နုမှာ”

“ဘာလဲ ရည်းစားရှိတာ ပြောမလို့လား။ သူက ဂျပန် ရောက်နေတာ ကြာပြီဆို။ ခုလောက်ဆို ဟိုမှာ လစ်ဗီးတူဂဲသား တွေ ဘာတွေနဲ့ တော်တော်ဟုတ်နေချင် နေမှာပေါ့။ သက်နုဆို ရော ဖုန်းခဏခဏ ပြောသလား။ တစ်ပတ်တစ်ခါလား။ တစ် ရက် တစ်ခါလား။”

“ဖုန်းဆက်ရတာ ဈေးကြီးတယ်လေ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်တော့ ဆက်ပါတယ်”

“ကိုကို သက်နုကို ဘာညွှန်ကြားချက်မှ မပေးချင်ပါဘူး။ ခုခေတ်မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေ အနေနဲ့ ရည်းစားထား တာ အပြစ်ရယ်လို့ သတ်မှတ်မရတော့ပါဘူးကွာ။ ငါတစ်စနစ်အရ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်ဆိုတာလည်း ရာနှုန်း ပြည့် မျှော်လင့်လို့ မရတော့ပါဘူး”

“အမယ် လူကိုများ ကိုနောင်နော်”

“အပွေးမြင် အပင်သိပါတယ်ကွာ။ သက်နုဟာ တကယ့် ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်လေးမှန်း ကိုကို သိပါတယ်။ မမြင်ရတဲ့ အဝေးက ချစ်သူထက် အကြင်နာတွေ မေတ္တာတွေ ရေစီးကမ်းပြို

သိုက်နေတဲ့ ကိုကိုကိုပဲ စဉ်းစားလိုက်ပါတော့ကွာ”

“အို... ဒါတော့ ကိုနောင်စည်းဖောက်တာ။ ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ညာတာပါတေးနဲ့ ချစ်ရေးဆိုတာ တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ညီမမှာ ချစ်သူရှိတယ် ရှင် ငရဲကြီး သိသုံမယ် ဒါပဲ”

“ဪကွာ... ချစ်သူဆိုတာ ခင်ပွန်းလည်း မဟုတ် သေးပါဘူး။ နိုင်ငံတော်အစိုးရကတောင် တစ်လင်တစ်မယားစနစ် သို့ပဲ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခဲ့တာပါ။ လက်မထပ်ရသေးခင် အခြေအနေ အရ ပြောင်းလဲခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ပြင်ခွင့်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဲ ပြင်လို့မရတဲ့အခြေအနေဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“တော်စမ်းပါ ကိုနောင်ရယ်။ သက်နု သစ္စာမပျက်ချင် ပါဘူး။ သူ့ဘက်က ဖောက်ဖျက်လို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ချစ်သူတွေဆိုတာ အပြန်အလှန် သစ္စာရှိနေရမှာပါ။ သက်နု သူ့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး။ ကိုနောင် သက်နုကို မိတ်ဆွေ သို့၊ ညီမလေးလို ခင်ချင်လည်းခင် မခင်ချင်လည်းနေတော့။ ကျေးဇူးတင်တာနဲ့တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လျှော့ဈေးနဲ့ မပေးနိုင် ပါဘူး”

“ဟောဗျာ၊ ကိုကိုက ညီမလေးရဲ့အချစ်ကို လျှော့ဈေး

အောက်ဈေးနဲ့ နှိုက်နေတာကျနေတာပဲကွာ။ တကယ့်ကို ရင်ဘတ် ထဲကလာတဲ့အချစ်နဲ့ တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံးပေးပြီး သေတပန် သက် တဆုံး ကြင်နာ မြတ်နိုး ယုယ ကိုးကွယ်သွားမှာပါဗျာ”

“ပိုပြီ၊ အဲလိုအပြောကောင်းတဲ့သူတွေ ကြောက်ရတာပဲ”

သက်န သူ့အနားမှ ထလာခဲ့ပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ် လျှောက်သွား၊ ဓာတ်ပုံတွေရှိနေတော့ ကိုနောင်ကပဲ သူ့ရဲ့ အပါးတော်မြဲ ကိုယ်ရံတော်။

“အဲဒီလိုနဲ့ (၁၂) ရက်လုံးလုံး အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်၊ အနားက တကောက်ကောက်ဆိုတော့”

“နင် ပါသွားရောလား”

သက်နမြတ်မိုး သက်ပြင်းချရင်း လေးလေးလံလံ။

“ကိုကိုဆီကလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်တာ တစ်လ လောက်ရှိပြီဟာ။ ကိုနောင်ကလည်း ငါ့သဘောတောင် မေးနေ တာ မဟုတ်ဘဲ မေမေတို့ အန်တီတို့ကို အပြတ်ပေါင်းတာဟာ။

ခုတော့ မြွေမသေ တုတ်မကျိုးကြီးပါဟာ။ ကိုနောင်က အခြေ အနေအားလုံးကို နားလည်ပြီး ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ ဘယ်။ ကိုကိုကတော့ ငါ့မှာ နောက်ရည်းစားရှိတာသိသွားရင် သတ်တောင်ပစ်မလား မသိဘူး”

“ကိုနောင်ကတော့ နောက်လူကိုးဟာ။ သူက နင့်မှာ ချစ်သူရှိတာသိလျက်နဲ့ အတင်းဇွတ်တိုးဝင်တဲ့သူကိုး။ နင့်ကိုကို ကတော့ နင့်ကို သစ္စာဖောက်တာ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ”

“အေးဟာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မတွေးတာပဲ ကောင်း မိတယ်။ တွေးမိရင် ငါ ရူးချင်သွားမိတယ်”

“ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းသောက်ဆိုတာ ငါပဲ။ နင်ပဲအေး ဘယ်။ ခုချိန်ထိ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဘူးတော့ အဲဒီအပူတွေ မခံစားရတော့ဘူးပေါ့။ အချစ်ဆိုတာကြီးကလည်း တကယ့်ကို မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းပါဟာ”

“အေး ... ညည်း ညည်း၊ နင်ပဲ ညည်း။ ငါတော့ အိပ်ချင်ပြီ။ အိပ်တော့မယ်”

“အပူမရှိတဲ့သူဆိုတာတော့ အိပ်နိုင်တာပေါ့ဟာ။ ငါ တော့ မအိပ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း ပြန်လာတော့မယ်။ ကိုနောင်ကလည်း ငါ့ကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဇာတ်ကို

ငါ ဘယ်လိုဆက်က ရမှန်းကိုမသိပါဘူး”

“ကျွဲဖြစ်မှတော့ ရွံ့မကြောက်နဲ့တော့ပေါ့ဟာ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရောက်ရှိနေတဲ့ အနေအထားပေါ်မူတည်ပြီး အကောင်းဆုံးအဖြေ ကို ထုတ်ယူလိုက်ပေါ့။ (၂) ယောက်အနက် (၁) ယောက်ကတော့ ကျန်ခဲ့ရမှာပဲလေ”

“ငါ့နေရာမှာ နင်ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ ဟင်”

“ငါဆိုရင် နောက်ဇာတ်လမ်းကို စကိုမစဘူးဟာ။ ကိုယ့် ချစ်သူကိုပဲ အေးဆေးထိုင်စောင့်နေလိုက်မှာ”

“အေးလေ ... အစမကောင်းတော့ အနှောင်းမသေချာ ဆိုသလိုပဲ။ ခုတော့ ငါဖော်တဲ့ဆေး ငါကုန်အောင်စားရတော့မှာ ပေါ့”

“နေရာတကာ ဈေးတွက်တွက်ပြီး ဦးနှောက်နဲ့ချည်း အလုပ်မလုပ်နဲ့ဟာ။ နှလုံးသားကိုလည်း မေးကြည့်ဦး”

“အင်း”

သက်နုက အင်း ရှည်ကြီးဆွဲပြီး ငြိမ်သက်သွားလျှင် မြယွန်း နောက်ဆုံးအကြံပေးလိုက်သေးသည်။

“နင့်ရင်ထဲက အချစ်ဆုံးလို့ထင်တဲ့ သူကို လက်ထပ်ဖို့

ဆုံးဖြတ်ပေါ့ဟာ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို အပြီး အပိုင် ဖြတ်လိုက်ပေါ့။ အချစ်ရေးမှာ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းဆွဲသာ လုပ်နေရင် အားနာနေရင် နင်ပဲ မာယာကဝေ မကြီးလို့ အစွပ်စွဲခံရလိမ့်မယ်”

“အေးပါဟာ ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ နင်အိပ် ... နင်အိပ်”

“စိတ်ချ၊ ငါကတော့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းထိတာနဲ့ အိပ် ပျော်ပြီးသားပဲ”

တကယ်ပင် မြယွန်းစံဖို့ကတော့ မကြာမီ အသက်ရှူ သံမှန်မှန်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အဲ သူမ၏အပိုချိန်ဆိုလည်း မြယွန်းပဲ ချက်ရပါသည်။ သက်နုမှ ကောင်းကောင်းမချက်တတ်တာလေ။ ကိုယ့်အပိုချိန် ဆိုလျှင်တော့ ဝိရိယလေးထားကာ စောစောချက်လိုက်မြို့။

ဟင်းကလည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေမျိုးမှာ ကြာကြာခံမည့် နံပြာရည်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ပဲငါးပိကြော်လိုမျိုး လုပ်ထား ဘာမို့ ကျန်ရက်တွေမှာ အသားဟင်းတစ်ခွက်လောက်၊ ဟင်းရွက် နှစ်ကြော်တစ်ခွက်လောက်ပဲ ချက်ရတာမို့ မြန်ပါသည်။

မြယွန်းကတော့ အိမ်မှာ ထမင်း၊ ဟင်းချက်နေကျမို့ ဝိစဉ်တာ လုပ်ကိုင်တာမြန်ပါသည်။ လုပ်လည်းလုပ်တတ်သည်။

သည်နေ့မနက် ဟင်းနုနွယ်ကြော်မည်။ ကြက်သားက တော့ မနေ့ကတည်းက လုံးထားပြီးသား။ ကျက်အောင်ချက်တာ လေးလေး။

မြယွန်း ဟင်းရွက်ထွင်နေတုန်း သူမတို့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ ၃) ခန်းမှ စကားတွေပြောနေသံကြားရသည်။

ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ (၃) ခန်းမှာ ပထမဆုံးအခန်းက ဆရာ သားစုနေသည်။ ဒုတိယအခန်းမှာ ဆရာ (၂) ယောက်နေပြီး တတိယအခန်းမှာတော့ သက်နုနှင့် မြယွန်းတို့နေရပါသည်။

ဆရာ (၂) ယောက်က အသက် (၃၀) ကျော် ဇီဇာ

အခန်း (၆)

တောထုံးစံကတော့ ကျူရှင်တွေ၊ ဘာတွေမရှိ။ ကလေး တွေကို အပိုချိန်ခေါ်သည်။ ကျောင်းမှာပဲ လုံလောက်အောင် သင်ပေးကြပါသည်။

အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာ၊ စာတု၊ ရူပ၊ ဘိုင်အို။ အဲ မြန်မာစာပါ ပေါ့။ မနက် (၇) နာရီလောက်ကတည်းက အပိုချိန်ခေါ်ပြီး သင်ပေးလိုက်တာ ညနေ (၅) နာရီလောက်ထိ။

သူ့အချိန်ဇယားနှင့်သူပေါ့။

သည်တနင်္လာနေ့မနက်မှာတော့ သက်နုမြတ်မိုး၏ အင်္ဂလိပ်စာအပိုချိန်။ မြယွန်းက အိမ်မှာ ထမင်း ဟင်းချက်မည်။

ကြောင် လူပျိုကြီးတွေ။

မြယွန်းတို့နေရသည့် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာက တိုက်ခန်းတွေမို့ လုံခြုံမှုကတော့ အပြည့်။ ရွာမှနေပြီး ကြီးပွားသွားသည့် သူဌေး တစ်ဦးက သူ့ရွာသူ ပြန်လှူထားသည့်ကျောင်း။ အစစအရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

မြယွန်း ဟင်းရွက်ထွင်နေတုန်း တစ်ဖက်မှ ဆရာတွေက လှမ်းပြီး စကားပြော၏။

“ဆရာမ ဒီနေ့ ဟင်းရွက်ကြော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လစာထုတ်ပြီးတာ ဘာကြာသေး။ ဟင်းရွက်ကြော်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေကြပြီလား။ ဆရာမတွေပဲဗျာ၊ ကွမ်းလည်းမစား ဆေးလိပ်လည်းမသောက်၊ အရက်ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ကေန္တ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ စုနေတာထင်တယ်”

“မစုပါဘူးရှင်၊ ကိုယ့်မိဘလည်းပြန်ပေးရတာပေါ့။ ဒါမှ အလုပ်လုပ်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ်လေ။ ကိုယ်ချည်းသုံးပစ်နေလို့ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ... ဆော်ပြီဟေ့။ ကျွန်တော်တို့တော့ ကိုယ့်လစာ ကိုယ်သုံးလို့ကို မလောက်ဘူး။ တောဆိုတော့ ကျူရှင်တွေ

ဘာတွေကလည်း ခေတ်မစား”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့ရှင်။ အတ္တဟိတ၊ ခေတ်တတ်တဲ့။ အများအကျိုးဆောင်ရင်း ကိုယ့်အတွက်၊ မိဘ အတွက်လည်း အဆင်ပြေစေရမှာပေါ့”

“သာဓုဗျာ... သာဓု။ သမီးအလိမ္မာလေးပါပဲ။ ဆရာမ ဘာတွေ ကံကောင်းကြပါတယ်”

စကားစမြည်ပြောနေတုန်း နွေသမိုင်းရဲ့မေမေ ကြွက် ညှိုးရဲ့အဘွားကို အိမ်ဘက်လျှောက်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။ ဘယ် အိမ်လာတာလဲမသိသဖြင့် မြယွန်း ပြူးကြည့်နေရသည်။ သို့သော် ကိုယ်က သူပေးသည့်ပန်းယူမိ၊ သူ့အိမ်ရောက်မိ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်မိတာကြောင့် ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရဦးမည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လာတာလဲရှင်။ ခွင့်လာတိုင်တာလား။ ကြိုက်သိုး နေမကောင်းလို့လား”

“ဪ... ဆရာမလေး။ ဆရာမလေးဆီပဲလာတာပါ။ ကြိုက်သိုးနေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိစ္စပေါ့ ဆရာမလေး ယယ်။ သူ့ကိစ္စပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ ခန်းတာမှာပင် မြယွန်း ဧည့်ခံသည်။

“အထဲဝင်မယ်လေ ဆရာမလေး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မိန်းကလေးချင်းမို့ အထဲဝင်မည်ဆိုတော့လည်း ခေါ်သွားရုံပေါ့။ အတွင်းခန်းမှာ ဖျာလေးခင်းပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုရသည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမလေးရယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မြေး ကြွက်သိုးအတွက် ညဘက် ဂိုက်လုပ်ပေးဖို့ပါ။ ဆရာမလေးတို့ (၂) ယောက်လုံး။ အိမ်ကကားနဲ့ လာခေါ်ပါ့မယ်။ နိဗ္ဗာန်ဒီကောင်အောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ်ကတော့ အောင်မှဖြစ်မယ်လေ”

“ဟာ ... ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မတို့က ကျောင်းမှာ အချိန်ပြည့်သင်ထားပေးနေတာပါ။ အပြင်မှာ ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ပြီး ရွာကလည်း အမြင်စောင်းဦးမယ်”

မြယွန်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရသည်။ သိက္ခာကို ရိက္ခာနှင့်လဲလို့မဖြစ်။ ဒေါ်စံစံကလည်း လက်မလျှော့။ နားဝင်အောင် ပြောပါ၏။

“ဆရာမလေးရယ် ခုဟာက အစိုးရစစ်ပါ။ ဆရာစစ်ဆိုလည်း မျက်နှာလိုက်တယ်ပြောကြပါဦးတော့။ အခုက အစိုးရစစ်လေ။ အိမ်ကကောင်ကလည်း ဝိုင်းပြီး ကျပ်ကျပ်မတ်မတ်

မလုပ်ရင် အောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သင်ပေးပါ ဆရာမလေးရယ်။ ဆရာမလေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါဦး။ တစ်ယောက်ကို တစ်သိန်းကန်တော့ပါ့မယ်။ နည်းရင်လည်း ပြောပါ”

“နေပါဦး ... သက်နုနဲ့တိုင်ပင်ပါရစေဦးရှင်”

မြယွန်း အလိုဆို မြို့နေလူထုအထင်လွဲမှားစေလားရယ်လို့ ငြင်းပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

“နေရာတိုင်းမှာ ကျူရှင်တို့ ဂိုက်တို့ ရှိနေပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ ခုဟာက မတရားအမှတ်တောင်းနေတာလည်း မဟုတ်၊ မြေးလေး စာကျက်၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အကူအညီတောင်းတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တိုင်ပင်ပါရစေဦး”

“ဆရာမလေးသာ မလုပ်တာ။ ကျန်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေလည်း ဝိုင်း ဂိုက်တွေ ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်မအမြင်ပြောရရင် ဆယ်တန်းကလွဲရင် ကျန်အတန်းတွေလုပ်တာကသာ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ မြင်မိတယ်။ ကိုယ့်ဂိုက်က ကလေးကိုမျက်နှာလိုက်တယ်လို့ စွပ်စွဲကြမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက် တိုင်ပင်ကြပါဦး

မယ်”

မနည်းချော့မော့ပြီး ပြန်လွှတ်ရသည့်အဖြစ်။ ရွာတွေ
လည်း အမြင်ကျယ်လာကြပါလား။

“သူ အိမ်တော့လိုက်မသင်ဘူး။ အိမ်ကိုလာကျက်ရင်
တော့ ဂိုက်လုပ်ပေးလိုက်မယ်။ ငွေရေး ကြေးရေးက အရေးမကြီး
ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာက ပိုအရေးကြီးတယ်”

သက်နုက အိမ်မှာလာကျက်ရင် လက်ခံမယ်တဲ့။ ကျန်
ဆရာ ဆရာမတွေကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့ -

“မြို့တွေမှာတော့ ဂိုက်တွေ၊ ပိုင်းတွေ လုပ်ကြတာပါ။
ဒီမှာလည်း ရှိတော့ရှိတယ်။ နည်းတယ်ပေါ့။ ကြွက်သိုးက ဆယ်
တန်းကျတာ (၂) နှစ်တောင်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီနှစ်တော့ အောင်ချင်
တာပေါ့။ သူ့ဆီသွား မသင်ချင်လည်း အိမ်မှာခေါ်ကျက်ပေးလိုက်
ပါ”

သည်လိုနဲ့ ကြွက်သိုးတစ်ယောက် မြယွန်းတို့အိမ်မှာ
စာလာကျက်ဖြစ်သည်။

ညနေ (၆) နာရီမှ (၁၀) နာရီထိ။

ကားနှင့် အကြိုအပို့လုပ်သူက သူဦးလေး နွေသမိုင်းပေါ့။
တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်လေသလားတော့မသိ။

မြယွန်းနှင့် သက်နုဆိုတာလည်း ဟင်းပင်ချက်မစားရ
ဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒေါ်စံစံပို့ပေးသည့်ဟင်းတွေ အသီးအနှံ
တွေဆိုတာ အလှူပယ်။

တားလည်းမရ၊ တောင်းပန်လည်းမရ။ ပေးလွန်းလို့
တောင်တောင်ညစ်ယူရသည်။

မြယွန်းနှင့်သက်နုတို့မှာ ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲရမှန်း
မသိတော့။

“မြယွန်းရေ ပိုးကြေး၊ ပန်းကြေးတွေပေးနေတာလား။
အမြေးအတွက် ပေးနေတာလား။ သားအတွက်ပေးနေတာလား
ဘောင် မခွဲခြားတတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်ဘက်က စေတနာမှန်မှန်နဲ့သာ ဆက်ဆံကြတာ

ပေါ့ဟာ။ ငါတို့ (၂) ယောက်တော့ မရွယ်ဘဲ ဖော်ကဲမင်းဖြစ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို စာပြပေး။ ဂိုက်လုပ်ပေးရတာနဲ့ စားဖို့ယူရ၊ ဝတ်ဖို့မပူရ။ စေတနာတွေ အကျိုးပေးနေတာ”

“တော်ကြာမှ စားထားမိသမျှတွေ ပြန်အန်ထွက်နေရမှာလည်း ထည့်တွက်ဦး။ ငါကတော့ ရည်းစား (၂) ယောက်နဲ့ ဗျာများနေရတာ။ နင်ပဲ လူလွတ်နော်။ နွေသမိုင်းကို နင်ပဲယူရလိမ့်မယ်၊ ဟိဟိ”

“နင်ကလည်း ခြောက်နေပြန်ပြီ”

တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းဆက်ပြီး ညနေ (၅) နာရီမှာ ကျောင်းဆင်း။ (၂) ယောက်သားအိမ်ရောက်သည်နှင့်ချော့ချော့ အဝတ်အစားလဲ။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ကြွက်သိုးတို့ တူဝန်ကားနှင့်ရောက်လာပါချေတော့သည်။

အချိန်ကိုမှန်လို့။

(၆) နာရီကို တစ်မိနစ်တောင် မစွန်းစေရ။ သစ်သီးအိတ်နှင့် တက်လာသည့်ကြွက်သိုးရှုပ်က ပြုံးစိမ်း။ အသက် (၁၈) နှစ်ပေမယ့် မည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ကြွက်သိုးပုံက ကလေးရှုပ်ပျောက်သေးပါ။

“ဆရာမတို့ဖို့ ဘွားဘွားပေးလိုက်တာ။ လေးလေး

ဆီမှာလည်း ပန်းတွေပါတယ် ...ဟီး ဟီး”

“နင့်ဟီးဟီးက ဘာလဲဟဲ့။ ငါတို့ကို ပေးတိုင်းယူ ကျွေးဘိုင်းစားတဲ့ စူစကာပုဏ္ဏားတွေများ မှတ်နေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်ကလည်း။ ကြွက်သိုးတို့က စေတနာမရှိရင် ရေတောင်တိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အခုက စေတနာရှိလွန်းလို့ပါ”

“အေး...ပြီးရော၊ နင် ဘယ်လောက်ပေးပေး ကျွေးကျွေး ငါတို့ကတော့ စာမရရင်ရိုက်မှာပဲ။ နင့်ကို စာကူကျက်ပေးနေရလို့ ခုနေ ငါတို့ ဝင်ဖြေရင် အမှတ် (၁၀၀) ရနေတော့မယ်”

“တီချယ်ကလည်း စားပြီး နားမလည်တော့ မလုပ်နဲ့ ပေါ့ဗျ။ နည်းနည်းတော့ လျှော့ရိုက်ပေါ့”

ကြွက်သိုးက သက်နုကို တီချယ်ခေါ်ပြီး မြယွန်းကိုတော့ ဆရာမတဲ့။ သက်နုနှင့်ကတော့ သူငယ်ချင်းလို။ သို့ပေမယ့် စာမရလျှင်တော့ တီးတာပါပဲ။

“ကြွက်သေတစ်ခုအရင်းပြုဆိုတဲ့ ပုံပြင်လိုပေါ့ဟာ။ ငါတို့ (၂) ယောက်လည်း ကြွက်သိုးကိုအရင်းပြုပြီး စားရသောက်ရတာပေါ့”

သည်အချိန်မှာပဲ ကားထဲမှ ပန်းစည်းကို ဝှက်ယူပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတက်လာသူကတော့ နွေသမိုင်းပါ။ မျက်နှာနီနီ နှင့် ပန်းစည်းနီနီက အပြိုင်။

ဂျင်းရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်။

“ဆရာမတို့ဖို့ ပန်း၊ ဘုရားပန်းပါ ခင်ဗျ”

သက်နုက ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်တတ်သူ။

“ရှင် ဘယ်သူ့ကိုပေးတာလဲ”

“အဲ ... နှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပါ”

“ဒါဆို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူလိုက်မယ်”

“ဟို ... အဲ”

တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ နွေသမိုင်း။

တကယ်ဆို သူလည်းဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။

စီးပွားရေးလည်းလုပ်တတ်သူ။

မြဲယွန်းက အားနာလို့ ဘာမှမပြောပေမယ့် သက်နုက ကောင်းကောင်း ပညာပေးနေ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင့်တူကို (၁၀) နာရီထိုးမှလာကြို။ ဟုတ်ပြီ လား။ ဒီမှာထိုင်စောင့်နေရင် ကျွန်မတို့အနေကျတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ပန်းစည်းလေး စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ကုပ်ကုပ်ကလေး ဆင်းသွားသော ဦးလေးတော်ကိုကြည့်ပြီး ကြွက်သိုးကတော့ ကောင်းကောင်းဟား၏။

“လေးလေးက မစွဲပါဘူးဗျာ။ ဒီပုံနဲ့တော့ မိုးကြီးချုပ်မှာ ပဲ”

သူ စာကျက်ရမည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကောက်ချက် ချနေပုံက လူကြီးသဖွယ်။

“အံ့မယ် ... နင်တို့တူဝရီးက တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက် ပြုတ် လုပ်နေကြတာလား”

“ယာလည်း ညက်စေ၊ ကြက်လည်း မောစေပေါ့ ဆရာမရာ”

“အံ့မာ ... ခွေးသူတောင်းစားလေး။ နင့်စကားပုံ သည်း ကြည့်ဦး၊ ငါတို့ကပဲ ကြက်ဖြစ်ရဦးမတဲ့။ ခွေးသူတောင်းစား လေး”

“ဆောရီး ... ဆောရီး။ ကန်တော့ပါဗျာ။ သား ရှိခိုးဦးချ ခတောင်းပန်ပါတယ်”

“နင်တို့က ကျွေးမွေးနေတော့လည်း အားနာပါးနာ သည်းခံရဦးမှာပေါ့လေ”

အချိန်ယေားအလိုက် ကြွက်သိုးကို မြယွန်းနှင့်သက်နုတို့ နှစ်ယောက် ဝိုက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ တစ်လ၊ နှစ်လအတွင်း ကြွက် သိုး အခြေအနေက အားရစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက် လာခဲ့သလို -

ရွှေသမိုင်းနှင့်သူမတို့နှစ်ယောက်လည်း ရင်းနှီးခင်မင် လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၇)

စာမေးပွဲကြီးနီးလာသည့် ဒီဇင်ဘာလလောက်ကတည်းက ကျောင်းမှာ (၁၀) တန်းကျောင်းသားတွေကို ညစာကျက်ရန် အတွက် ကမ့်သွင်းတာက ဤကျောင်း၏ ကောင်းသောအစဉ် အလာတစ်ခုဟု ဆိုရမည်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ စာကျက်ချင်မှကျက်မှာဖြစ်သော ကျောင်း သားများခမျာ ညစာကျက်ဝိုင်းမှာတော့ မကျက်မနေရ။

စာသင်ခန်းတစ်ခန်းကို ကျောင်းသား (၁၀) ယောက်၊ (၁၅) ယောက်စီထားပြီး ဆရာတစ်ယောက်က စောင့်ပေးသည်။

သည်လိုပဲ လိုအပ်သည့်ဘာသာရပ်ကို ရှင်းပြလိုက် စာ

ကျွန်ခိုင်းလိုက်ဖြင့် စာဖြေသည့် မတ်လမရောက်ခင် (၃) လ
လောက် တပြေးညီစာကျက်ခိုင်းလုပ်ပေးသည်။ ကျောင်းရှိ ဆရာ
အားလုံး အလှည့်ကျ လာပြီးစောင့်ကျပ်၊ ဂိုက်လုပ်ပေးရသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီဇင်ဘာလကစပြီး ကြွက်သိုးကို စာကျက်
ပိုင်း ဖြုတ်ရသည်။ နှစ်လလောက်စာကျက်ရ၊ ဂိုက်လုပ်ရပေမယ့်
အကျိုးအမြတ်က ကြွက်သိုးစာလိုက်နိုင်သလို နွေသမိုင်းလည်း
ဆရာမ (၂) ယောက်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။

နွေသမိုင်း နှစ်သက်သည်က မြယွန်းစံမှီပါ။ အနေတည်
လွန်းသည့်မြယွန်းကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမှန်းမသိ။ အခြေအနေ
တွေက တိုးတက်မလာ။

မိန်းကလေးတွေဟာ လိုက်လျှင်ပြေးတယ်တဲ့။ မလိုက်
လျှင်လည်း ရတော့မည်မဟုတ်။

သည်အရေးခင်းကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းကိုမသိ။

“ကျောင်းတက်ရက်ကြီး နင်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား သက်နု
ရယ်”

“မဖြစ်လည်း မရတော့ဘူးဟာ။ ကိုနောင် စောင့်နေပြီ။
ကျောင်းထိလာခေါ်ရင် ငါ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ သူ့ကို ရွာပြင်က
စောင့်ခိုင်းထားတာ”

“ဘယ်ကိုလဲဟာ။ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ။ နင်ပြောတော့
ခေါင်းခေါက်ရွေးမလို့ဆို။ ခိုးရာလိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊
မိန်းမသိက္ခာကျတယ်”

“ငါသိပါတယ်။ အခုက သူ့ကို ကျောင်းကဘယ်သူချွန်
လိုက်တယ်မသိဘူး။ နွေသမိုင်းနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို
အထင်လွဲနေလို့ သွားရှင်းပြရုံပါ။ ဒီရွာ၊ ဒီမြို့မှာ မရှင်းချင်ဘူး။
မြန်အောင်သွားရှင်းမှာ”

“ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ငါလိုက်ရှင်းပြရဦးမလား”

“လိုမှ အကူအညီတောင်းမယ်။ နင် အပျိုကြီးပဲလုပ်ပါ
ဟာ။ ချစ်သူထားရတာ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ တကယ့်စွန့်စားခန်း
ကြီးပါ။ အေးအေးနေချင် အပျိုကြီးပဲလုပ်။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ ငါ့ကို
ဆေးခန်းသွားတယ်ပဲ ပြောထားပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မမဖုရားရဲ့စကားကို နားထောင်လက်ခံပြီး
ဦးစားပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စသာ အဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့
ပါ”

မနက် (၇) နာရီလောက်ကတည်းက ကိုနောင်မိုး ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် ရှင်းပြရအောင် ထွက်ခွာသွားရသည့် သက်နဲ့ မြတ်မိုးအသွင်က တရားရုံးမှ ဆင့်ခေါ်သဖြင့် လေးလေးစားစား သွားရသည့် တရားခံမလေးအသွင်။

ယောက်ျားတွေကလည်း တော်တော်ဗိုလ်ကျချင်ကြတာပဲ။ မိန်းမတွေကလည်း ဗိုလ်ကျခံကြတာပဲ။ ဟင်း... အဲဒီအထဲ ငါ မပါစေရဘူး။

သက်နဲ့အတွက် ခွင့်တင်ပေးထားရင်း ညနေစောင်းသည့် တိုင် ပြန်မလာသေးသည့် သက်နဲ့အတွက် မြယွန်းစံမှီ ရင်ပူနေမိသည်။

သက်နဲ့မြတ်မိုး။

ရွာပြင်ထိအောင် စက်ဘီးလေးနှင့်လာခဲ့ပြီးမှ စက်ဘီးကို မြင်ရာတပည့်တစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ တပည့်က မိန်းကလေးမို့ တော်သေး၏။ ယောက်ျား

လေးဆို သူမအတွက် စိုးရိမ်၊ မေးစမ်းပြီး အုပ်ထိန်းချင်နေဦးမှာ။ တပည့်မလေးကတော့ ဘာမှ အတွေးအတောမရှိ။ စက်ဘီးပြန်ပို့လိုက်ဆို ပို့လိုက်တာပါပဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကိုနောင် ကားတံခါးဖွင့်ပေးတော့ သက်နဲ့ တက်ရသည်။ စပါးကြီးမြွေကြီးလို သူမကို ညှို့ငင်ထားလေတာ။

ဖုန်းထဲမှာ လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောမပြနိုင်သဖြင့် သေချာရှင်းပြရမှာ။ သူ စိတ်ဆိုးမှာ၊ သူငြိုငြင်မှာ ဘာလို့စိုးပါလိမ့်။

သက်နဲ့ရဲ့စိတ်ဟာ မျောက်လိုလား။ ကိုကိုကအနေအေး သူမို့ သူ ဖုန်းဆက်မှ သတိရလာပြီး ကိုနောင်ကတော့ သူမကို အမြဲမပြတ် ဖုန်းဆက်၊ မကြာခဏတွေ့တတ်သူ။

ပြောရလျှင် သူမကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိသူ။

ကိုနောင်ရုပ်က ရှုတည်တည်ကြီး။ သူ့ရုပ်ချောချောမှာ တည်တင်းထားသည့် ရုပ်က ချောနေ ခန့်နေတာပါပဲ။

“ကိုနောင် သူများပြောတာနဲ့ ယုံစရာလားလို့။ နွေ သမိုင်းနဲ့ စကားတောင် ဆယ်ခွန်းပြည့်အောင် မပြောဖူးပါဘူး။

သူတူလေးကို စာသင်ပေး၊ ဂိုက်လုပ်ပေးခန့်မတော့ သူက ကားနဲ့ ကြိုပို့လုပ်ပေးတာ”

“ဟိုက မင်းကိုလိုချင်လို့ သူတူနဲ့ ရန်မယ်ရှာတာ”

“ဪ... ကိုနောင်ကလည်း။ သက်နုကို ပိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြယွန်းကိုပိုးတာပါ ကိုရယ်။ သက်နုပြောရင် ယုံပါ မောင်ရဲ့”

အခွဲပိုပြီး ကိုနောင်ကနေ မောင်ဖြစ်သွားလိုက်ရရဲ့။ မိန်းမဆိုတာ ဖယောင်းလိုဆိုလျှင်ဖြင့် မီးနှင့်တွေ့လျှင် အရည် ပျော်ရမှာပါပဲ။

ဒါလည်း သူပုံစံကြီးက တည်တည်တင်းတင်းကြီးက မလျော့သေး။

ကားမောင်းနေသည်မို့ သိပ်လည်း စကားအခြေအတင် တွေ ပြောလို့မဖြစ်သေး။ သူက ကားကိုသာ သဲကြီး မဲကြီး မောင်းနေ၏။

ပိုင်နှုန်းက မြင့်မှမြင့်။

“ကိုနောင် ဘယ်ထိမောင်းမလို့လဲ။ မြန်အောင်လောက် ဆို ရပြီလေ”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လို့သာ

ကားကိုမောင်းနေဆဲ။ သက်နုမြတ်မို့ သူ့ကို ကြောက်လန့်လာမိ ဆမယ့် ကားကတော့ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေဆဲ။

“ကို ကိုနောင်”

“စကားပြောတာပဲ ကိုရယ်။ ဘယ်ထိအောင် သွားမလို့ သဲ။ သက်နု ကျောင်းပြန်တက်ရဦးမယ်။ ညကျောင်းလည်းရှိသေး ဘယ်”

“ကို ကိုနောင်”

သူလက်မောင်းကို ထုရင်း သက်နုတော့မှ သူက ကား ခပ်ပေးသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ဖတ်လိုက်တော့ တလုထွက် ဘဲ့။

“ဟင် ကို အဝေးကြီးထိရောက်လာပြီ”

သူက သက်နုလက်ကိုဆွဲပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခင်၏။

“ကို ရက်စက်တယ်။ သက်နုကို ဘယ်လိုသဘောထား ဘာလဲ။ သက်နုက ကလေးတွေရဲ့ ဆရာမပါ။ သက်နုရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာတွေ”

“မရှိဘူး။ မင်းမှာ ဂုဏ်တွေ သိက္ခာတွေမရှိဘူး။ မင်း ဘာ မယုံကြည်ရတဲ့ မိန်းကလေး။ ပဲပြားပင်လိုပဲ တောင်လေလာ

မြောက်ကိုယ်မ်း၊ မြောက်လေလာတော့ တောင်ယိမ်းတဲ့ မိန့်ကလေး”

“ရှင်”

သက်နုမြတ်မို့ မျက်ရည်များပင် တန်ခနဲရပ်ပြီး သူ့ကို မော့ကြည့်တော့ သူက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးရဲလျက်။

ခံစားချက်တွေနှင့် ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲချင်နေသည့်သူ့ကို သက်နု ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ။ ကြောက်လာမိတာတော့အမှန် သည်စကားလုံးနှင့်ပဲ တစ်သက်လုံး အနိုင်ယူနေတော့မှာလား။

“ကို ကိုနောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ပထမချစ်သူကိုထားခဲ့ပြီး ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တယ်။ ငါ ဝမ်းလည်တာ။ အခု ငါ့လက်ထဲက လှမယ့်သူ ပေါ်လာပြီ”

“ကို ကိုမှားနေပြီနော်။ သက်နုကို မတရားမစွပ်စွဲနဲ့ ကိုကိုလည်း သက်နု ချစ်ပါတယ်။ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ အဖြေဖေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ခုမှ မပြတ်မသား ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ သက်နုကို ကိုယ် တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးလိုက်မယ်။ ညီသခံရော၊ နွေသမိုင်း

ရော ဘယ်သူမှ သက်နုကို မရစေရဘူး”

“သက်နုကို အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့၊ မတရားမလုပ်ပါနဲ့ ကိုနောင်။ နွေသမိုင်းနဲ့ သက်နု ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ သူ့ချစ်နေတာလည်း မြဲယွန်းစံမို့ပါ။ ကိုနောင် သက်နုကို မယုံကြည်ရင် ထားခဲ့ပါ။ သက်နု အချစ်ဆိုတာကို လန့်သွားပါပြီ။ ကြောက်သွားပါပြီ။ ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းဆုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ရပ်တည်သွားပါရစေတော့”

“ခုမှတော့ ဘယ်ရမလဲ။ သက်နုကြောင့် အရူးဖြစ်ရတဲ့ ယောက်ျားသားတွေကိုတော့ အားနာသင့်ပါတယ်”

“မနာဘူး၊ အားနာရင် သက်နုရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်။ ကို သက်နုကိုချမ်းသာပေးပါတော့၊ ပြန်ပို့ပေးပါတော့”

သက်နုမြတ်မို့ ဆိုင်ထဲမှာ ဆက်မနေတော့။ ခံစားချက်တွေနှင့် မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းနေပြီမို့ ကားသို့ပြန်ဝင်မည်လုပ်ပြီးမှ သူမ တန်ခနဲရပ်သွားသည်။

ငါ့ဘဝ တောင်စွယ်နေအကွယ် မခံနိုင်ပါဘူး။ အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို ဖန်တီးရမှာပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝကနေ အမှန်ကန်ဆုံး ရွေးချယ်ရမှာပဲ။

ကိုနောင်က ငါ့ကိုအထင်သေးနေတယ်။ သူ့ကို ငါ
လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သွားလိမ့်မယ်။

နောင်မိုး နောက်မှထပ်ချုပ်လိုက်လာတော့ သက်နုမြတ်မို့
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပုံက အလန့်တကြား။

“ကို ကိုနောင် သွား သွားတော့။ ကျွန်မ ရှင်းပြနေတာ
လက်မခံရင်လည်းနေပါ။ ကိုနောင်ကို သက်နု ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်း
မပြတတ်တော့ဘူး။ ကိုကိုလည်း ကျွန်မ မယုံဘူး။ ကျွန်မဘဝကို
စိတ်ချမ်းသာစေမယ်လို့ လုံးဝမယုံကြည်တော့ဘူး”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မ လိုင်းကားတစ်ခုခု စောင့်စီးပြီး ပြန်မယ်”

“မရဘူး၊ ဒါဆိုလည်း ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးမယ်။ တက်”

ဝေဝေဝေအကြည့်ဖြင့် သက်နုမြတ်မို့ ကားပေါ် ပြန်တက်
မိလျှင် သူမောင်းသည့်အရပ်က ကြိုခင်းနှင့် ပို၍ ဝေးရာ ဝေးရာ
အရပ်ဆီသို့။

အခန်း (၈)

အကုသိုလ်များ အလုံးအရင်းနှင့်ရောက်လာသည်ဆိုတာ
တယ်မှန်။

သက်နုမြတ်မို့ သွားတွေ့သည့်နေ့ဟာ သောကြာနေ့။
သူမက ကသောကမျောနှင့် ထွက်သွားရတာမို့ ဖုန်းတောင်ပါသွား
တာလည်းမဟုတ်။

ခဏဆိုပြီးသွားတွေ့ရာမှ ပြန်မလာသေးသည့်အဖြစ်။
ကိုယ့်သူငယ်ချင်း သိက္ခာမကျအောင် ကာကွယ်ထားရမှာက
မြဲယွန်းစံမို့၏ သမိုင်းပေးတာဝန်။

သက်နုဟာ သူ့ချစ်သူ ကိုနောင်မိုးနှင့် သွားတွေ့သည်

ဆိုပေမယ့် ပြန်တော့လာမှာပါ။ ခိုးရာလိုက်သွားမှာတော့မဟုတ်။ သည်တော့ မည်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အလိုက်အထိုက် ညာပေး နေရတာ သူမ၏ စေတနာ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကိုလည်း သက်နု ဆေးခန်းသွား ပြတာဟု ပြောထားရသည်။

သက်နု၏ဖုန်းကို ယူထားလျှင် သူမအဆက်အသွယ်တွေ ၏ မေးမြန်းချက်ကို မဖြေရှင်းတတ်မှာစိုးလို့ ကျောင်းတောင် ယူမသွား။

ကျောင်းကပြန်လာတော့ (၄) နာရီ။ သူမတို့အခန်းရှေ့ မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားပြီး ကားဘေးမှာ လူတစ်ယောက် မတ် တတ်ရပ်လျက် စောင့်နေလျှင် မြယွန်းစံမှီ မျက်လုံးပြူးရ၊ ခြေဖျား လက်ဖျားအေးစက်ရသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ သက်နုပြောတဲ့ ညီသခံဆိုတာလား။ သူ ပြန်လာတာလား။ သူက မြယွန်းကိုမြင်သည်နှင့် အနားသို့ လျှောက်လာပြီး -

“သက်နုနဲ့အတူနေတဲ့ သူငယ်ချင်းနော်။ သူပြောပြဖူး တယ်။ အခု သက်နုဟာသံတကကို ဆေးခန်းသွားပြတယ်ဆို”
“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လာရတာပါ။ ဒီအခန်းက ဆရာ (၂) ယောက်နဲ့မိတ်ဖွဲ့ပြီးပါပြီ။ သူတို့အခန်းမှာနေပြီး သက်နုကို စောင့်ပါရစေ”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သက်နုက ပြန်မလာဘူးလား။ သူ ဘယ်ဆေးခန်းသွားတာလဲ။ ကျွန်တော်လိုက်ကြိုချင်ပါတယ်။ ဆေးခန်းနာမည်ပြောပြပါလား”

“အဲ”

ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်ပြီး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေကို စိကာ ဟုတ်ကုံး သူမ ဘယ်လိုပြောတတ်မှာတဲ့လဲ။

ရှည်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာအောင် မြယွန်း ဘယ်လိုလျှောက်လဲချက်တင်ရမှာလဲ။

အကြံပေးကြပါဦးနော်။

ညီသခံ၏ပုံစံက ရှင်းသန့်ပြီး စမတ်ကျကျ ခန့်ညားလှပ နေလိုက်တာ နိုင်းနိုင်းတို့လို၊ နေတိုးတို့လို။ ချောလည်း ချော၊ ဖြောင့်လည်းဖြောင့်။

သို့သော် သက်နု၏ချစ်သူမို့ မြယွန်း ရှုပ်ခနဲကြည့်လိုက် တာ။ မျက်စိထဲမှာ အမြင်ကိုသာ မှတ်ချက်ချရတာ။

နွေသမိုင်းတို့ကျတော့ သူ့လောက်စမတ်မကျသလို မခန့်ညားသလို။ အေးလေ၊ ဟိုက ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အင်တာနေရှင်နယ်ကြီးပဲ။

“မြယွန်းစံမှီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားတို့က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်မယ်၊ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သက်နုဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းပြရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဖော်မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရတာလဲ”

သူက ရှေ့နေတစ်ယောက်လို အကွက်ကျကျ အချက်ကျကျ မေးနေလျှင် မြယွန်းစံမှီ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာခဲ့သည်။ မညာတတ်ဘူးလေ။

ဆရာမကြီးနှင့် ကျန်လူများကိုသာ ပြီးစလွယ် ဆေးခန်းသွားတာလို့ ပြောပေးထားတာ။ ယခုကျ မြယွန်း ဇောချွေးတွေ ပြန်နေရ၏။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ သူလည်း အဆင်ပြေရာ ဆေးခန်းကို မေးသွားရမှာပါ။ ကျွန်မကို သေသေချာချာ ပြောမသွားပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဆရာ (၂) ယောက်အခန်းကနေ ထိုင်စောင့်မယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့အပြင် မြယွန်း ဘာပြောပြတတ်မှာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲရှိသည့်အခန်းမှာလည်း ယောက်ျားသား ဧည့်သည် လက်မခံထားချင်ပါ။

သူ့ကို အဖြေပေးပြီးသည်နှင့် ကိုယ့်အခန်းတံခါးကိုယ်ဖွင့်ဝင်၊ ရင်တုန်ပြေအောင် ရေသောက်ရသည်။

သည်နေ့ညကျောင်းပိတ်လို့ တော်သေး။ တိုက်ခန်း (၃) ခန်းက အတွဲလိုက်၊ အတန်းလိုက်မို့ ဝရန်တာချင်း ဆက်နေပါသည်။

တံခါးတွေသာ၊ အခန်းတွေသာ သီးသန့်ဖြစ်နေတာ။

ခေတ္တအမောဖြေပြီး မြယွန်း ရေချိုးလိုက်သည်။ သက်နုဧည့်သည်ကို ဘယ်လိုညှော်ခံဝတ်ပြုရမှာလဲ။

အိုလေ၊ သူ့ဘာသာကြည့်ကျက်နေပေါ့။ ငါနဲ့လည်း သိဘာမဟုတ်။ သည်ကြားထဲ သူက ခပ်ချောချော၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ခိုင်ကြီးမို့ တလွဲတွေတွေးပြီး ဘဝင်မြင့်သွားလျှင်မကောင်း။

မြယွန်း အကြံအိုက်နေတာ သက်နု၏အခြေအနေကို

မသိရလို့ပါပဲ။

“ဖုန်းပါသွားရင်လည်း အတော်သား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းဘေးဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီအကြောင်းကြားသင့်ပါတယ် သက်နုရယ်။ နင့်ပြဿနာ ငါ ဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ”

အခြေအနေအရ သက်နုဘက်က ဆက်သွယ်မှသာ အဆင်ပြေမည့်အဆင်။ သက်နုဖုန်းကိုယူပြီး သူ့လူကြီး၏ဖုန်းကိုလည်း မြဲယွန်း မဆက်ရဲပါ။

အခြေအနေတွေက အပ်ဖျားပေါ် မုန်ညှင်းစေ့တင်နေသလိုမျိုး။ ကိုယ့်ကြောင့် သက်နု တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မြဲယွန်း အလွန်စိုးရိမ်သည်။

တော်ကြာ စေတနာနှင့် ဝင်ရှင်းပေးခါမှ ဝေဒနာဖြစ်သွားမှာမျိုး သူမ မလိုလားပါ။

အနေအထားက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။ တစ်ဖက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိရသည့်ကြားထဲ သည်ဘက်မှာလည်း ပြဿနာ ထုပ်ကြီးက ဆရာ (၂) ယောက်၏အိမ်ပေါ်မှာ အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေ၏။

မြဲယွန်းမှာ သနပ်ခါးပင်လိမ်းချင်စိတ်မရှိ။ သက်နုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းရပြီ။ ညနေ (၅) နာရီဆိုတာ အချိန်

နည်းတော့။ ဆောင်းတွင်းမို့ နေကလည်းအဝင်စောပြီ။

အိပ်တန်းပျံ့ငှက်ကလေး ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးလား။

မြဲယွန်း ဘယ်လိုဆက်လိုမ့်ရ ဖြီးရဦးမှာလဲ။

သူမဟာ တစ်ခါမှ မလိမ်ဘူး မညာဘူးတာမို့ မျက်နှာအနေအထားကလည်း ပီရိပိုမလားမသိ။

အပြင်မထွက်ရဲတော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲမှာသာ နန်းအောင်းနေမိတာ။ ရှိုင်းတာတွေ၊ ယဉ်တာတွေလည်း မတွေးတတ်တော့။

ဂျပန်ပြန်ကြီးပဲလေ။ သည်ရွာမှာ ထမင်းဆိုင်တွေလည်း နည်းသားပဲ။ ဆရာ (၂) ယောက်လည်း ရှိသားပဲ။ သွားစားကြပေါ့။

မျက်နှာပြောင်လေးနှင့်ပင် ဆံပင်ကို ရှင်းအောင် ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးထားပြီး ဝတ်ထားမိတာကလည်း ဆွဲမိဆွဲရာ။

အပေါ်က စပို့ရှပ်လက်ပြတ် အဝါနု၊ ခါးတိလေနှင့် ငုံ့ချည်က အပျော့သား အဝါပွင့်ရိုက်လေးပါ။

အပြင်မထွက်ဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်း ထမင်းကြိတ်စားဖို့ပြင်နေတုန်း အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာတာ နွေသမိုင်း။ သူကလည်း ကားနှင့်။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စုတ်ကျကျ ဆင်လာရင်း အသံပြုသည်က -

“ဆရာမ ဆရာမတို့၊ မေမေက ဟင်းပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
လက်ထဲမှာ စတီး (၃) ဆင့်ချိုင့်နှင့်။ သူကလည်း ဝင်နေ
ကျ ထွက်နေကျမို့ ဝရန်တာအထိတော့ တက်လာတာပါပဲ။

တစ်ဖက်မှ ဆရာ (၂) ယောက် မနေသာ။ မြယွန်း
တစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အိမ်လေ။ သူတို့မှာ စောင့်ရှောက်ရမည့်
ဝတ္ထုများရှိတာပေါ့။

“ဟော ကိုနွေသမိုင်းလေး။ အစ်ကိုတို့ကံက မကောင်း
တော့ ကြွက်သိုးရဲ့ဆရာသမား ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ ပိဇ္ဇာတန်းက
သောက်ဖျင်း၊ သောက်ညံ့တွေကို သင်ရသတဲ့ကွာ။ မြယွန်းတို့
(၂) ယောက်ကတော့ ကြွက်သိုးတစ်ယောက်နဲ့ကို ပွဲသိမ်းတော့
တာပဲ”

“အဟဲ့... ဆရာတို့ကလည်းဗျာ၊ မေမေက သူ့မြေးကို
သိပ်ချစ်တာ”

“အေးပါ။ ငါတို့ကလည်း ကြွက်သိုးရဲ့ဆရာတွေ မဖြစ်
ရလို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်၊ မချီတင်ကဲ ခံစားရပါသတဲ့ကွာ။ ဘာ
တွေတုံး ပြစမ်းပါဦး”

“သိပါဘူးဗျာ၊ မေမေ ဘာတွေထည့်ပေးလိုက်မှန်း မသိ
ပါဘူး”

ပြောပြီး ဆယ့်နှစ်နှစ်ခိုင်းစေထံ သွား၍ နွေသမိုင်း ချိုင့်ပေး
လိုက်ရသည်။ သူတို့အနားမှာထိုင်နေသည့် မင်းသားတစ်ယောက်
ညီသခံကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် နွေသမိုင်း
ထံထဲ ဒိန်းခနဲ။ ရန်သူတော်တွေ ပေါ်ပြီလား။ သူ ဘယ်သူလဲ။
ဆရာဦးပြည့်အောင်က အလိုက်တသိပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ ဆရာမတွေရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုညီသခံတဲ့။ ကိုညီ ဒါ
ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ ကင်းပေါ့ဗျာ။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပျိုတိုင်း
ဩဇာတုံ့နှင့်ဆီခိုင်ကြီးပေါ့”

ဤမျှပြောရုံနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခြေလှမ်း
ပြင်ပြီးသား။ အထာပေါက်ပြီးသား။

နွေသမိုင်း ရင်ပူဟပ်သွားသလို ညီသခံလည်း ရင်ပူဟပ်
ရအံ့။ ငိုဘဏ္ဍာကိုများ လာပြီးကြံရွယ်နေသူလား။

“ကျွန်တော် ချိုင့်ထားခဲ့ပါမယ်။ နောက်နေ့မှ ကြွက်သိုးနဲ့
ဆေးလိုက်ပေါ့”

“ဒါ အစ်ကိုတို့ကိုပေးတာလား”

ဆရာမတွေဖို့ပါဆိုသည့်ကြားမှ အတော်မျက်နှာပြောင်
နေသည့် ဆရာဦးနိုင်ဇော်အား နွေသမိုင်း လက်မြှောက်လိုက်ပါ
သည်။

“အားလုံးအတူတူစားကြပါ ခင်ဗျာ”

“ဆရာမတို့ ကျွန်တော်ပြန်ပါပြီခင်ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို အားမရ လိုက်တာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ပန်းတွေညှိုးပြီလား ဆရာမ။ ဆရာမ ဒေါ်သက်နုရော”

အိမ်ထဲမှအသံပဲပေးနေရာမှ မြယွန်း ထွက်လာပြီး မျက်နှာပြရသည်။ ကိုယ့်ကို ဟင်းတွေလာပေးနေတာ အဆင် တော့ လုပ်ရဦးမှာပေါ့။

“ဆရာမ ဆေးခန်းပြတယ်။ ရထားနဲ့ပြန်လာမလား ကားနဲ့ပြန်လာမလားတော့မသိဘူး”

“ဗျာ တစ်ယောက်တည်းသွားတာလား။ ကျွန်တော့်ကို မပြောကြဘူးဗျာ။ ကားနဲ့လိုက်ပို့မှာပေါ့။ ဘာ ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ ဗျာ”

ခက်တော့နေပြီ။ အထူအပါးပဲမသိတာလား။ တကယ်တမ်း စိုးရိမ်နေတာလားတော့မသိ။

နွေသမိုင်းပုံစံက မချီတင်ကဲဖြစ်နေလျှင် မြယွန်း စိတ်ဆင်းရဲရပြန်သည်။

ငါ့နယ်၊ ပေါ့မစချင်လို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး ဆေးအတွက် လေးကုန်ပါပြီ။ ဘာတွေဆက်ရွှီးရမုန်းမသိသည်ကြောင့် ဘာ ဆက်ပြောရမုန်းမသိ။

အများအမြင်မှာ မြယွန်းကပဲ သူငယ်ချင်းကို ရရမစိုက် သူ၊ မကြင်နာတတ်သူကြီးဖြစ်လို့။

သက်နုရေ နှင့်ပြဿနာတွေ ငါ ဘယ်လိုရှင်းပေးရပါ့မလဲ။ ငါ့ကိုလာပြီး အလင်းပြပါဦး။

“ဟို ဟိုကျမှ ဆေးစစ်ကြည့်ရမှာမို့ ဘာမှန်းတော့မသိ သိဘူးရှင်။ ဒီမှာကလည်း စာမေးပွဲနီးနေတော့ (၂) ယောက်ပြူးကြီး ခွင့်ယူလို့မရတာနဲ့”

သည်မျှပြောတတ်တာပင် တော်တော်ဟုတ်လှပြီ။ ဘုရား အဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။ ဘာတွေဆက်ပြောရပါ့မလဲ မသိတော့ သိပါ။

“ဆရာမ မအားလည်း ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းကြားဖို့ အကောင်းပါတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်များ အား သယ်ရှာလိုက်မလဲ။ ဖုန်းရောဆက်မကြည့်ဘူးလား။ ဆရာမ တော် ဆော် ရက်စက်တယ်နော်။ တကယ် တကယ် မထင်ရဘူး”

“အင်”

ဖုန်းကျန်ခဲ့တယ်ပြောလိုက်လျှင် ယုံနိုင်ဖွယ် ရှိပါမလား။
ပြောရကောင်းမလား။ မပြောရင် ပိုကောင်းမလား။

မြယွန်း စဉ်းစားနေတာ သက်နုအတွက်ပါ။ ကိုယ့်ကို
ရက်စက်သူလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ကြပါစေတော့။

“ကျွန်မလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ် အလွတ်မရတာနဲ့”

ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာ အပထား။

အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးတပ်လွှဲတာနှင့် တောက်လျှောက်လွဲ
ရတော့မည့်အဖြစ်။

ဪ... မုသားစကားဆိုတာ လူကိုတော်တော် ဒုက္ခ
ပေးပါလား။

“ဒီလောက်အတူနေတာတောင် ဖုန်းနံပါတ်အလွတ်မရ
တာတော့ အလေးမထားလွန်းပါတယ်ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာတက်ရတော့မှာလား။ မြယွန်း
အားမနာနိုင်တော့ပါ။

“ကဲ ကိုနွေသမိုင်း ... ပြန်ပါတော့ရှင်။ ရှင့်ဟင်းချိုင့်
လည်း ပြန်ယူသွားချင်သွားတော့။ သက်နုလည်းမရှိဘူး။ ရှင်က
သူ့ကိုပဲ စားစေချင်တာမလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို

...စေချင်ပါတယ်။ ဆရာမသက်နုတစ်ယောက်တည်း ဆေးခန်း
...ရတာ စိတ်မကောင်းလို့ ပြောမိတာပါ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်
...ည်း ဆေးခန်းသွားမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်သနားဦးမှာပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင် အဲဒီလိုသာ ငါးရဲ့နှစ်ကောင်တစ်ပြိုင်

...ည်းဖမ်း။ ဘယ်တော့မှ ဘာမှဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူးလို့သာမှတ်”

အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်အော်ပစ်လိုက်ပြီး မြယွန်း ဒိပ်ခန်း

...သို့ ပြန်ဝင်၊ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်တော့ နွေ

...သမိုင်း မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ ပြန်မောင်း

...သွားလေ၏။

ဦးနိုင်ဇော်တို့ ဆရာ (၂) ယောက်ကတော့ တဟားဟား။

...သံရလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ကျမတတ်။

“ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင်ကောင်ပါလိမ့်ကွာ။ လွတ်

...သို့ငါးကို ကြီးပြနေတော့ ရှိတဲ့ငါးလည်း အနားတောင်ကပ်ရမှာ

...မဟုတ်တော့ဘူး”

“မြယွန်းရေ နင့်ဟင်းတွေ လာယူ။ ဒီမှာ ယောက်ျား

...ပြီးက ပို့လိုက်တာ။ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်ကတစ်ချိုင့်၊ ဝက်သနီချက်

...က တစ်ချိုင့်၊ ကြက်သားကြော်တွေကတစ်ချိုင့်။ တောက် အငန်

...လေးဘာလေးတော့ထည့်မပေးဘူး”

“အံမယ် သူပေးတာကျလို့။ ဟိုက ဆရာမ (၂)ယောက်ကို ဘယ်သူရရ ချွေးမတော်ချင်လို့ ပိုးကြေးပန်းကြေးတွေ ပို့ဖေတာ”

ဆရာနှစ်ယောက် စကားများနေကြစဉ် ညီသခံကလည်း အတွေးပေါင်းစုံနှင့်။

သူ့သက်နုလေးကို သွားကြိုချင်ပါတိ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ ဘယ်ကိုလိုက်လို့ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းကိုမသိ။

ညီသခံ၊ မြယွန်းကို စိတ်တိုမိပါသည်။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနှင့် အင်မတန် စိတ်ပုပ်တယ်။ သူငယ်ချင်းချင်း ဂျေဝင်နေသလားမသိ။

သက်နုက ပိုပြီးချော၊ ပိုပြီးလှ၊ ပိုပြီးယဉ်တော့ မနာလို ဖြစ်မှာပေါ့။ စောစောက နွေသမိုင်းဆိုတာလည်း သက်နုကိုယ် ပိုပြီးအလေးထားပုံ။

ဆရာဦးနိုင်ဇော်ကတော့ ချိုင့်တွေကို ပြန်ဆင့်ရင်း သွားရေတမြားမြားနှင့်။

“မြယွန်း... ဒီဘက်လာစားဟာ။ ငါတို့နဲ့အတူလာစားပါလား။ ညှော်သည်ပါ ကျွေးရအောင်”

“စား ဆရာတို့ပဲ စားပစ်လိုက်။ ကျွန်မ မစားချင်ဘူး။

ဒီဘက်မှာပဲ ရှိတာနဲ့စားလိုက်မယ်”

“ဟာ ... ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ လာပါ ဟင်းတွေ အများကြီး။ အတူစားကြရအောင်”

“ဆရာတို့ပဲ စားလိုက်ကြပါ။ ကျွန်မ မစားချင်လို့ပါ။ အားမနာပါနဲ့။ အလကားရတဲ့ဟင်း ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးတဲ့ဟင်းကို မစားချင်ပါဘူး”

“တကယ်နော် ... ဒါဆိုလည်း ငါတို့ဆွဲပြီ”

ဆရာဦးပြည့်အောင် ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြောပြီး (၃) သောက်သား ညစာကို စပါယ်ရှယ်ဆွဲနေကြတော့သည်။

မြယွန်းကတော့ မနက်က ချက်ထားသည့် ငါးကလေး ခိုးကပ်ချက်နှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်။ နည်းနည်းပဲစားပြီး သူမ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်ကာ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေ ဖျက်နေမိပါသည်။

တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်နေမိရပါပြီ။

သူဟာ ဆရာမတစ်ယောက်မို့ ခိုးရာလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ
သည့် သည်အဖြစ်ကို ရှက်လွန်းလှပါပြီ။ သူမ၏မျက်နှာကို ဘယ်
နေရာမှာသွားပြီး ဝှက်ထားရမှာလဲ။

ရေလည်းမချိုး၊ ဘာမှလည်း မစားဘဲ မျက်ရည်တွေ
ဘသွင်သွင်သွင်စီးကျနေရလို့ မျက်ခွံလေးတွေပင်မို့လို့။

ဘဝက ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာရဦးမှာလဲ။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက်
ဘဝအစလား ဘဝအဆုံးလား။

ကိုကရော သူမကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးမှရှိရဲ့လား။

ဒိုင်ဆိုင်လိုသူတွေများလှသည့် အရှုပ်ကလေးကို လက်ဦးမှုရယူ
ဒိုင်ဆိုင်ထားပြီးမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ပစ်ထားမည့်သူလား။

သူ့အခန်းထဲရှိ သူ့တင်ပေါ်မှာလှဲရင်း ခေါင်းအုံးနှင့်
ချက်နှာအပ်ကာ ငိုကျွေးနေရတာ တစ်ညနေလုံးပါပဲ။

သူမ သတိတရ ကြည့်လိုက်တော့ မီးတွေလင်းနေပေ
ပြီ။ ညပေါ့။ ညက။

တစ်စုံတစ်ခုသော အတွေးကြောင့် သက်နု လန့်ခနဲဖြစ်
သွားစဉ် ကိုနောင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၉)

သက်နုမြတ်မိုး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဘဝဟာ အပ်ဖျားပေါ် မှန်
ညင်းစေ့တင်ထားသလို ချောက်ကမ်းပါးမှာ လမ်းလျှောက်ရသလို
ကြီးလား။

နှေ့လယ်ကပင် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ရပြီး ယခုညမှာ
တော့ ရန်ကုန်ရှိ ကိုနောင်မိုး၏တိုက်မှာ။ တိတိကျကျပြောရလျှင်
သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေရပါပြီ။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ လူမသိ သူမသိ ချိုးယူ
သလိုမျိုး ဆတ်ခနဲ အချိုးခံ အယူခံလိုက်ရသည်မို့ သက်နုမြတ်မိုး

“ပူး ... မောလိုက်တာကွာ။ သတင်းစာတိုက်လည်း အချိန်မီအောင် ပို့ရသေးတယ်။ မနက်ဖြန်မှ ပါပျံ့မလားမသိဘူး”

သက်နုအနား ခုတင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ရင်း ပြောနေပုံက သူ့မှာ အပြစ်မရှိသည့်နယ်။ နောက် မချိမဆန့်ငိုနေပုံရသည့် သက်နုကို ဆွဲထူလိုက်သေး၏။

“တိတ်ကွာ၊ အခြေအနေအရ ကိုကိုလက်ဦးမှ ရတော့ မှာလေ။ ကိုကို ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တယ်သိလား။ တစ်သက် လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို ချစ်မှာ”

“ဟိုလူနဲ့စွပ်စွဲ၊ ဒီလူနဲ့စွပ်စွဲပြီး လူကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဦးမယ်”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မလုပ်ပါဘူး။ နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး၊ ကဲ ထ ရေချိုးကြစို့”

“ကိုဘာသာချိုးပါလား သွား”

“သက်လည်း ချိုးရမယ်လေ”

“ပြီးမှချိုးမယ်၊ အဝတ်ပိုလည်း မပါဘဲနဲ့”

“အပြင်ထွက်ရင်းနဲ့ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ကိုကိုတို့က အကွက်မြင်ပြီးသားပါ။ ကဲ ရေချိုးကွာ။ မိန်းမ ဘာလဲ ကိုကို အဝတ်ကုချွတ်ပေးရမှာလား”

“တော်ပါ ... သွား အပြင်ထွက်”

“အိုကေ၊ မငိုတော့ရင် ပြီးရော။ ကိုကိုလည်း ဟိုဘက် ချိုးလိုက်မယ်နော်။ ပြီးရင် ထမင်းအတူစားကြမယ်။ အချိန် မှန်တော့ဘူးကွ။ ညဉ့်နက်နေပြီ”

ည (၉) နာရီလောက်ကိုများ ညဉ့်နက်နေပြီလေး ဘာလေးနှင့်။

သူက ရန်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ဖြေဆည်ရာရရင်း သည်သောင်ကမ်းမှာပဲ ကျောက်ချရပ် ကျောက်ဖို့ တွေးမိရ၏။

ရေမိုးချိုးပြီး သူဝယ်လာခဲ့သည့် အဝတ်အစားတွေကို ခြည့်ရသည်။

“ဟင်း”

ဂါဝန်တွေ အတို အပြတ်တွေ။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ သူများတွေဖြင့် ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ့်ချစ်သူကို လုံလုံခြုံခြုံလေးတွေ ချစ်စေချင်ပါ။ သူ့ကျမှ။

အိတ်တွေကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး တစ်ထည့်မှ စိတ်တိုင်းမကျ ခြစ်နေတုန်း ကိုနောင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသဖြင့် သက်နု သွေးလန့်ရသေး၏။

သူမက ဝုန်းဒိုင်းဆိုပြီး ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမပါနှင့် အိမ်ထောင် ကျရတော့မည့်သူမို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရတာ အသမတန်။

အစိမ်းသက်သက်ကြီးလေ။

ချစ်သူ (၂) ယောက်ထားနေရတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုကိုနဲ့လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဖူးခဲ့။ အဲ သူနှင့်ကမှ နီးနှီးကပ်ကပ် ရှိသေး။

“အဝတ်လဲလေကွာ၊ ကိုကိုဝယ်ပေးတာတွေ မလှည့်လာ။ မှန်း ကိုကိုရွေးပေးမယ်”

ပြောပြီး သူက ဂါဝန်လေးတစ်ထည်ကို ရွေးပေးဆီ၊ ဂါဝန်က ပါးပါးလေး။ ဇာအနက်၊ တော်တော်လှပြီး တော်တော် ဈေးကြီးမည့်ဂါဝန်။

“ဟာ ... မဝတ်ရဲပါဘူး ကိုညွှာ ပါးပါးလေး။ ဟိုက်ကလည်းဟိုက်သေး”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ကိုရှေ့မှာ ဝတ်တာပဲ။ ဟိုက်ပါစေ”

“ဘာတွေဝယ်ပေးမှန်းလည်း မသိဘူး။ သူများတွေဆို ကိုယ့်ချစ်သူ ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်ဝတ်တာ မကြိုက်ပါဘူး။ လုံလုံခြုံခြုံလေးတွေပဲ ဝတ်စေချင်ကြတာ။ သူ့ကျမှ”

“ကိုကိုလည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ အရုပ်ကလေးလို နေစေချင်တာလေ။ အပြင်ဝတ်တာကျ ဘယ်လိုဟာတွေ ဆင်မလဲဆိုတာ .ငွေရောင်ပိတ်ကားထက်မှာ ဆက်ကြည့်ဦး”

“ဪ... ကိုက နှစ်မျိုး၊ နှစ်ဘာသာ စီစဉ်မှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မှာနေရင် ကိုကိုရှေ့မှာ အပူအပင်ကင်းတဲ့ ကလေးလေးလို နေရမယ်။ အပြင်လောကထွက်ရရင်တော့ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ခန့်ခန့်ညားညားနေရမယ်”

“ဟင် ... အဲဒါက ထားပါ။ မနက်ကျ သက်နုကို ပြန်ပို့ပေး။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲနီးနေပြီ”

“မနီးသေးပါဘူး။ ခုမှ ဒီဇင်ဘာရှိသေးတယ်။ မတ်လမှ ဖြေရမှာ။ ကိုကိုတို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရဦးမယ်။ သက်နု အလုပ်ထွက်လိုက်တော့”

“အို မထွက်ချင်ပါဘူး။ ဆရာမအလုပ်ကို သက်နု မြတ်နိုးတယ်”

“နောက်ဆို သားတွေ၊ သမီးတွေနဲ့ လာမှာလေ။ ပြီး ကိုကိုအလုပ်တွေက ဒီရန်ကုန်မှာပဲ အဆင်ပြေတာ။ သက်နုလစာက ကိုကိုနှစ်ရက် သုံးရက်စာ ဝင်ငွေလောက်တောင် မရှိပါဘူးကွာ”

“ဟင် ကိုကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဆောရီးပါကွာ။ အိမ်ထောင်အတွက် လိုအပ်လာရင် တော့ သက် အလုပ်ထွက်ရတော့မှာပေါ့။ ကိုကလည်း ခွဲနိုင်ဘူး လေ။ ဒါပဲ လောလောဆယ် သက်နဲ့အတူ ဟန်းနီးမွန်း တစ်ပတ် ထွက်မယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားမှာပဲ။ သက် သွားချင် တာပြော။ ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်။ ခု သက်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးသွားပြီ။ သက်ကို ကို တန်ဖိုးမထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကို မြတ်နိုးလွန်း လို့ ပန်းကလေးကို အရယူလိုက်တာ။ တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးနေမှာ”

“အိ”

သူပြောပုံကြီးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ သက်နုမယျာ ဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့က အရှိန်ပြင်းလွန်းလို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်။ ဘာမှကို ပြင်ဆင်ချိန်မရသေးဘဲ အလစ်အငိုက်မှာ စနိုက်ပါနှင့် ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်နယ်။

ကလေးလေးလို ငိုနေတော့ ကိုနောင်က သက်နုကို ကရော်ထိုးစရင်း ချစ်စနိုးတွေ ဖြစ်နေ၏။ ယောက်ျားတွေဟာ အစမှာတော့ သည်လိုပါပဲလေ။ နောက်မှ စိတ်တွေတိုကုန်ကြ၊ အချစ်တွေ ရှားကုန်ကြတာပါ။

“ကဲ လဲ ဝတ်၊ ကိုကိုဝတ်ပေးရမလား”

“ဖယ်ပါ။ သွား... အပြင်ထွက်ဦး”

“လင်မယားဖြစ်နေပြီပဲကွာ။ ပျားရည်ဆမ်းတောင် ဆမ်း ဦးမှာ”

“ဒါပေမဲ့... ခုမဖြစ်သေးဘူး။ အရမ်းရှက်နေတယ်နော်။ သွား ထွက်၊ သူများကို စိတ်ဒုက္ခမပေးနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီပျာ။ ပန်းဖူးလေးလို တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ရမှာ ပေါ့။ ကောင်းပါပြီပျာ၊ ထွက်ပေးပါပြီ”

မချိုမချင်ရုပ်နှင့် ကိုနောင် အပြင်ထွက်သွားလေမှ သက်နု ကပျာကယာ အဝတ်လဲရသည်။

ဘဝခရီးကြမ်းကတော့ စပေပြီ။

သက်နု မြယွန်းကိုလှမ်းပြီးသတိရမိပါ၏။ မြယွန်းရော ဘာပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီလဲ။ မလိမ့်တစ်ပတ်နှင့် သူ့ဖဲ ဆွက်လာသည့်အတွက် မြယွန်း ဘယ်လိုတွေ ပြောဟောနေရ သေးလဲ။

မြယွန်း၏ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း သူမ အလွတ်မရပါ။ ဖုန်း ဆဲမှာပဲ အမည်နှင့်တကွ ရိုက်ထည့်ထားတာ။ ဖုန်းကျန်ခဲ့သဖြင့် သက်နုကတော့ သာသာယာယာ။

မည်သူ့ကိုမှ ဖြေရှင်းချက်ပေးစရာမလို။ အိမ်က မေမေ
တို့ကိုတော့ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မည်။

ကျောင်းကိုလည်း ခွင့် (၁၀) ရက်လောက်ပေးဖို့ ဆရာမ
ကြီး ကျောင်းဖုန်းကို ဖုန်းဆက်ခွင့်တိုင်ရမည်။

သက်နုမြတ်မိုရင်ထဲမှာ အစီအစဉ်တွေချနေတုန်း
ကိုနောင်ပြန်ဝင်လာသဖြင့် ထိတ်ခနဲ လန့်ရပြန်သည်။

အလိုလိုကို သွေးလန့်နေတာလေ။

အခန်း (၁၀)

ည (၁၁) နာရီလောက်ကြီး သူမ၏အခန်းတံခါးကို
တဘုန်းဘုန်းလာထုသဖြင့် မြဲယွန်း အထိတ်တလန့် ထကြည့်ရ
သည်။

သက်နုများ ပြန်လာတာလား။ သက်နုဆိုလည်း
လောက်တော့ သောင်းကျန်းမှာမဟုတ်။ ယခုဟာက ဒေါသ
ကြီး ထနေသံ။

အနားမှာ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ရှိသဖြင့် မြဲယွန်း
ဒေါသတကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်မိသည်။

ဟိုဟူ၊ သက်နုချစ်သူ ညီသခံ။

သူက ဘာကိစ္စ ဒေါသကြီးနေရတာလဲ။
မြယွန်းကို ကြည့်ပုံက စားတော့ ဝါးတော့မလို။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
လုံးလုံး ဆေးခန်းသွားပြပြီး ပြန်မလာနိုင်တာတောင် လုံးဝ စိတ်
ပူဖော်မရဘူး။ ခင်ဗျားနှလုံးသားက ဘယ်လိုနှလုံးသားလဲ။ ခု
ကားတွေ့ရော ရထားတွေ့ပါ စုံသွားပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်း
ဘာတွေဖြစ်နေမလဲ။ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေများ တက်နေရ
သလား။ ခင်ဗျား နည်းနည်းလေးမှ တွေးမပူဘူးလား”

သူ့နောက်မှာလည်း ဆရာဦးပြည့်အောင်။ သူတို့ပုံကြည့်
ရတာ အိပ်ရပုံမပေါ်သေး။

စကားတွေထိုင်ပြောနေပုံ။

မြယွန်း ဘယ်လိုရှင်းချက်ထုတ်ရမှန်းမသိ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံး
ကတော့ သက်နု ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ရ
လေသလား။

သို့သော် ဘာမှ မသေချာသေးတာမို့ သက်နု၏ ဂုဏ်
သိက္ခာကို သူမ အသေကာကွယ်ရပါမည်။ ထင်ချင်သလိုသာထင်
လိုက်ပါ လူကြီးမင်းရေး။ ကျွန်မမှာ နှလုံးသားမရှိတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

နှလုံးသားရှိလို့ပဲ သူငယ်ချင်းအတွက် ကာကွယ်နေရ
တာ။ ညက သက်နုဖုန်းကို ယူကြည့်ပြီးပါပြီ။ Password နှင့်
သားသည်မို့ မြယွန်း မဖွင့်တတ်ပါ။ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း ဆက်
သွယ်မေးမြန်းရမှန်းကိုမသိ။

သူသူကိုယ်ကိုယ် ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အလွတ်မကျက်ဘဲ
နှုန်းထဲမှာသာ ရိုက်ထည့်ထားတတ်တာမို့ သက်နုလည်း သူမ၏
နှုန်းနံပါတ်ကို အလွတ်ရမည်မထင်။

“သူ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား မသိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ
လည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ် အလွတ်မရလို့ပါ။ စိတ်ပူပါတယ်”

ညီသခံနှင့်ပြိုင်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်မနေချင်သဖြင့်
မြယွန်း စိတ်ကိုလျော့ချရသည်။ အပြိုင်ပေါက်ကွဲနေလို့မဖြစ်။
သူ့ပုံစံက တကယ့်ကို နေမထိ ထိုင်မသာ။ သူ့ချစ်သူကို
လည်း မှတစ်ပါး တခြားမရှိပြီဟူသောအချစ်များနှင့် ချစ်နေပုံ။

“ပါးစပ်ကပူရုံနဲ့ရမလား၊ ခင်ဗျား လွယ်လွယ်လေး
ပြောနဲ့”

“အင်”

သူက မြယွန်းကို တရားခံနေရာသို့ပို့ပြီး လည်ပင်းကို
ကြိုးကွင်းစွပ်ချင်နေပုံရ၏။

“ရှင်လည်း သူ့ချစ်သူ ယောက်ျားချင့်မကြီးလေ။ ရှင့် ဘာသာ စီစဉ်ပေါ့။ ကျွန်မက မိန်းမသားပဲ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျုပ် ဟင်္သာတလိုက်သွားမယ်။ ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့။ ကျုပ်ကို ကူရှာပေး”

“အံ့မယ် ညကြီးသန်းခေါင် ကျွန်မက လိုက်စရာလား။ ရှင့်ဘာသာ ဆရာတွေခေါ်သွားပါလား”

“သက်က ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးလား။ ခင်ဗျား တာဝန်မဲ့စကား ပြောလှချည်လား”

“ရှင်ကရော ရှင့်မှာ အမေတွေ နှမတွေ မရှိဘူးလား။ ရှင့်နှမကို လူစိမ်းတစ်ယောက်က အဲလို ညကြီးမင်းကြီး ကားနဲ့ လာခေါ်ရင် ရှင်ထည့်လိုက်မှာပဲလား”

“ကျုပ်လို လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ထည့်လိုက်မှာ ပေါ့”

“လူကောင်း သူကောင်းဆိုတာလည်း ဂျီပါတာ မဟုတ် ဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ခုမှ မြင်ဖူးတာ”

“ကျုပ်ကို ဂျီမပါဘူး။ ပါတယ်ပြောရအောင် ကျုပ် နွားမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ဘာသာ လိုရာဆွဲတွေးနေတာ။ ကျွန်မက ရိုးရိုး ပြောတာ”

“ကျုပ်က ကျုပ်ချစ်သူကလွဲရင် အားလုံး ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လှလှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မျောက်အိုမကြီးပဲ”

“အံ့မာ ရှင်နော် ရှင်။ တော်ပြီ တော်ပြီ ရှင့်ဘာသာ ဆင်ချင်သလိုလုပ်။ ရှာချင်သလိုရှာ။ ကျွန်မကို တရားခံ လာ မလုပ်နဲ့”

“လုပ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားမှာ ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ်ထား မရှိ ဘူး။ နှလုံးသားမရှိဘူး”

“ရှင့်ဘာသာ ပြောချင်သလိုပြော။ ထင်ချင်သလိုထင်။ ကျွန်မ ပြန်အိပ်ပြီ”

ဆရာ ဦးပြည့်အောင် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြန်ဝင်သွားပြီမှ ညီသခံနှင့် မြယွန်းတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြီးရန်ဖြစ်နေရ နှိုင်းပါပေ။

ညီသခံမျက်နှာက သူ့ချစ်သူ သက်နအတွက် အလွန် အင်မတန်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသဖြင့် မြယွန်း စိတ်လျှော့ရခြင်းပါ။

မဟုတ်လျှင် မြယွန်းလည်း စိတ်တိုတိုနှင့် လက်တွေ့ ဘာတွေပင် ပါမိမလားမသိ။

သူမ အခန်းတံခါးပိတ်မည်လုပ်တော့လည်း သူမ တံခါးရွက်ကို ဆွဲထား၏။

“ရှင် တရားလွန်နေပြီနော်။ ဒါ ဆရာမတစ်ယောက် တည်းနေတဲ့အခန်း။ ရှင့်ကို သက်နုမျက်နှာနဲ့ ကျွန်မ အောင့်အံ့ သည်းခံနေရတာ။ ခုချက်ချင်း ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်တိုင်ပစ်လိုက် မယ်”

သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချော လက်နက်ချကာ ကျွဲ အေးလက်မှတ်ထိုးလေ၏။

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျုပ် သက်အတွက် အရမ်းစိတ်ပူသွား ပိလိုပါ။ ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ။ ခုညတော့ ကျုပ်တို့လိုက် လည်း ဟင်္သာတရောက်ရင် ဆေးခန်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေသွားဖို့ အခြေမလှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မနက်စောစောတော့ ကျုပ် ဟင်္သာတ သွားပြီး သက်ကို မြေလှန်ပြီးရှာပါရစေဗျာ။ ခင်ဗျား အဖော်လိုက် ပေးပါနော်”

ချက်ချင်းငြင်းလိုက်ဖို့ အားနာပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဆတ်ခနဲ၊ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောဖို့စကားကအသင့်။

“အို မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ ရှင့်ချစ်သူက သူ့ရဲ့နောက်ချစ်သူ ကိုနောင်မိုးနဲ့ သွားတွေ့တာရှင့်”

သို့သော် သက်နု၏သိက္ခာကို ထိန်းသောအားဖြင့် မြဲယွန်း မပြောရက်တော့ပါ။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမလိုက်ချင်ပါဘူး။ ရှင့် ဘာသာ ဆရာတစ်ယောက်ယောက် အဖော်ခေါ်သွားလိုက်ပါ သား”

“သူတို့က မြို့ပြန်ကြမှာတဲ့။ ဒီဇင်ဘာပိတ်ရက်စပြီတဲ့”

“ကျွန်မလည်း ပြန်မှာပဲ၊ ရှင့်ဘာသာရှာ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ”

“ဟင်္သာတ”

ပြောပြီးမှ မြဲယွန်း နောင်တရသွားသည်။ သက်နု သွား ဘာ ဟင်္သာတလေ။

“ခင်ဗျားက နယ်ခံပဲဗျာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အိမ်ပြန်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုလည်းရှာရင်း ကျုပ်ကိုလည်း ဂူညီရင်း ပြန်မလိုက်သင့်ဘူးလားဗျာ”

သူပြောတာ နည်းလမ်းကျနေပေမယ့် မြဲယွန်း သူနှင့် မလိုက်ချင်။ ကိုယ်ကလည်း ပုထုဇဉ်။ ပုထုဇနော ဥမ္မတကောတဲ့။ သူက သက်နု၏ချစ်သူ။

သူ့ရုပ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေကို အပြင်မှာ အရှင်

လတ်လတ် မြင်နေရသလောက် ချောမောလှပ စမတ်ကျကျ။
မြယွန်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်နှလုံးသားကို နည်းနည်းလေးမှ
အရောင်သန်းမခံနိုင်။ အဖြားယောင်းလည်း မခံနိုင်။

သူက မဖြားယောင်းတောင် ကိုယ့်စိတ်ကအနည်းငယ်
သာယာညွတ်နူးသွားမိမှာလည်း မခံနိုင်ပါ။

မီးဘေးရှောင် မလောင်ခင်တား။

လောင်ကာမှ ရေနဲ့ပက်နေလို့မဖြစ်။

သင့်ကြောင့်မီးမလောင်ပါစေနှင့် ဆိုသလို။ အမှိုက်ကစ
ပြသားမီးမလောင်ပါစေဖို့ မြယွန်း ကိုယ့်ဘာသာ အနေအထိုင်
ဆင်ခြင်ရပါမည်။

“ကျွန်မ ရထားလက်မှတ်ပြောပြီးပြီ။ ရှင် ဟင်္သာတ
ရောက်တော့ ဘူတာလာကြည့်လိုက်။ အဲကျမှ ကျွန်မလိုက်ပြီး
လမ်းပြပေးမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လွယ်တာကို
ခက်အောင်လုပ်နေတာလဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ညကြီးမင်းကြီး
ခေါ်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မနက်မှ ကားနဲ့သွားမှာ။ ပြီး
ဟင်္သာတသွားမယ့်အတူတူ ကျုပ်ကားနဲ့လိုက်တော့ ခင်ဗျား ဘာ
ဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ ဧကန္တ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ကျုပ်ကို”

“ရှင်နော် ရှင်... တော်ပြီ တော်ပြီ။ ကျွန်မ အိပ်တော့
မယ်”

တံခါးရွက်ကို ဆောင့်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် တံခါးရွက်
တွေက အပြင်ဖွင့်မို့ သူဖယ်ပေးမှ ပိတ်လို့ရမှာ။

“ခင်ဗျား ရိုးသားတယ်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းအပေါ်
တကယ်ခင်တယ်၊ တကယ်စိတ်ပူတယ်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်
တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ရဲရမှာပေါ့”

“အံ့မာ”

သည်ညတော့ စကားနိုင်လှလို့ ပြီးပါတော့မလာ။ အခြေ
အနေနှင့် အချိန်အခါအရ လိုက်သင့်နေသည်လို့ထင်မိသဖြင့်
မြယွန်း ဆောင့်ကြိုးအောင့်ကြိုးပင် ပြောလိုက်ရသည်။

“လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ် ရှင်ဖယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် (၄) နာရီကားထွက်မယ်”

“သေလိုက်၊ ရှင် လဲသေလိုက်”

“ဘာပျ”

“ကျွန်မက ရှင်လိုမှန်နေတဲ့လူမောင်းတဲ့ကား၊ တစ်ည
လုံး မအိပ်ဘဲ ရည်းစားပူမိနေတဲ့လူ မောင်းတဲ့ကားကို လုံးဝမစီး
ဘူး။ (၅) နာရီတောင်လွန်လှပြီ”

“ကျုပ်မှာလည်း အသက်နဲ့ပါ။ ကောင်းပြီ (၅) နာဇီ ထွက်မယ်။ ခင်ဗျားအဆင်သင့်လုပ်ထား”

အခန်း (၁၁)

မနက် (၅) နာရီမှာ ကားထွက်ဖြစ်ကြသည်။ သည်လူ
က သက်နု၏ချစ်သူမှန်း သိနေတာတောင် ဆရာတွေ၏ ပါးစပ်
က စည်းကမ်းမရှိ။

“မြယွန်း ဒါ သက်နုပစ္စည်းနော်။ မီးဘေးရှောင် မလောင်
ခင်တားတဲ့။ ကိုညိုရုပ်က ငါတို့ယောက်ျားချင်းတောင် ကြွချင်
ချင်”

“ဆရာက အခြောက်ကြီးကို။ အခြောက်ဆိုတော့ ကြွ
မပေါ့”

မြယွန်း ဦးပြည့်အောင်ကို နှိပ်ကွပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားနောက်

ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျောင်း (၈) ရက်ပိတ်တာမို့ အိတ်တစ်လုံး ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနှင့်။

ကားထွက်လာပြီး ရှေ့နှင့်နောက်စကားလှမ်းပြောနေတာ သူ။ မြယွန်းကတော့ ဘာစကားမှ ပြောမနေချင်။

သူ ရုပ်ချောသလို ကိုယ်လည်းချောတာပဲ။

သူ စမတ်ကျသလို ကိုယ်လည်းကျတာပဲ။

သူက ဂျပန်မှာအင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သလို ကိုယ်ကလည်း မြန်မာပြည်မှာ အထက်တန်းပြ ဆရာမကြီးပါပဲ။

ဟင်း ... လူကိုလာပြီး အထင်မသေးနဲ့။

“ကျုပ်က ကျုပ်ချစ်သူကလွဲရင် အားလုံး ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပဲ။ ခင်များ ဘယ်လောက်လှလှ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မျောက်အိုမကြီးပဲ”

လူကိုများ မျောက်အိုမကြီးလေး ဘာလေ... မြယွန်းကလည်း သူများပစ္စည်း၊ သူများချစ်သူကို မြူတစ်မှုန်စာပင် မပြစ်မှား။

အပျိုကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ ချစ်သူရှိဖူးသော ယောက်ျားများကို စိတ်မကူးချင်။ ကိုယ်လည်း အလကားနေရင်း ချစ်သူမထား။

ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်။

ချစ်ခြင်းနှင့် လက်ထပ်ခြင်းက တစ်ဆင့်တည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားတွေကလည်း အပျော်ရည်းစားထားချင်သလို မိန်းကလေးတွေကိုယ်၌က အပျော်တွဲနေကြတာလည်း အံ့ဩပါသည်။

အနောက်နိုင်ငံတွေလိုပဲ အရွယ်ရောက်တာနှင့် sex ကို စတင်ကြတော့တာလား။

ချစ်သူဖြစ်လျှင် sex ကိုပါ ပါမစ်လိုချင်ကြသည့်စုံတွဲတွေက အများအပြား။ ရာခိုင်နှုန်းနှင့်တွက်လျှင် ၈၀% လောက်များရှိနေမလား။

မိန်းကလေးအချင်းချင်း လက်တို့ပြောနေကြတာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေရော ဘာရော ညာရော။

“အဲဒီကောင်မက ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်နေပြီလေ။ ရည်းစားတွေ ထည်လဲတွဲ၊ ရည်းစားတိုင်းနဲ့ တည်းခိုခန်းသွား။ ငြုံးစားသာကြည့်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားနေရ၊ မြင်နေရတာတွေ။ Rap တွေကလည်း နေရာအနှံ့အပြား။ မြယွန်းစံမှိုကို ခေတ်မမီဘူးပဲ ပြောပြော ချစ်သူကိုမထားရဲ။

ယောက်ျားတွေကိုလည်း မျက်မှန်စိမ်းတပ်ပြီး ကြည့်မိသဖြင့် သူမမျက်လုံးထဲမှာ အားလုံးဟာ အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် ဘီလူးကြီးတွေ။

အခွင့်သာတာနှင့် အခွင့်အရေးရတာနှင့် ဝါးစားကြမည် ဘီလူးမင်းသားတွေပေါ့။

ပြယွန်းစိတ်ထဲ သူ့ကို ရွံ့ကြောက်ကြီးပေါ့။ ညီသခံကတော့ မသိ။ ခရီးသွားရင်း ပြယွန်းထံသို့ သက်နုမြတ်မို့ အကြောင်းတွေ စုံစမ်းလို့။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း တမ်းတမ်းတတ၊ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြောပြနေချင်ပုံ။ အလိုက်ကမ်းဆိုးကိုမသိ။

“သက်နုက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ။ သူဆိုပုံက နွဲ့ဆိုး။ ခင်ဗျားလို ဂျစ်ကန်ကန်၊ မာဆတ်ဆတ် ပြေးရိုက်ချင်စရာအပေါက် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရှင့်၊ ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြော”

“ဆောရီး၊ ကျုပ်က ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်လို့ပါ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်လောက်ကံကောင်းတဲ့လူ မရှိတော့ဘူးလေ။ သက်လို အရုပ်ကလေးလို ချောတဲ့ မိန်းကလေး လိမ္မာတဲ့ ခွဲနွဲ့တတ်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးမျိုး တစ်သက် ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ရှင်ကံကောင်းပါစေ လူကြီးမင်း။ ညီသခံပြောသလိုပဲ သက်နုမြတ်မို့ဟာ ဖြူဖြူပါးပါး ဘိုမရုပ်ကလေးနှင့်လည်း တူသည်။ စမတ်ကျပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင်လည်း ပြောဆို ပြုမူ ဘတ်စားဆင်ယင်တတ်ပါသည်။

ပြယွန်းတို့က ချောပေမယ့် မြန်မာဆန်သည့်အလှ၊ ပြောချလျှင် လူကြီးမျက်စိထဲပဲ တိုးမည့်အလှပါ။

ငယ်ငယ်လေးနှင့် လှပသိမ်မွေ့သည်။ အဲ စိတ်ကတော့ ဘော်လှန်စိတ်အပြည့်။ မဟုတ်လျှင်မခံ။ ဂျက်ဂျက်လန်။

ဣန္ဒြေနှင့်ထိန်းနေပေမယ့် ကျားသစ်မလေးလို လိုအပ်လျှင် တိုက်ခိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး။

လှတယ်ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်နေ။ ဂရုကိုမစိုက်။ ရှေ့မှ ဘိုးတော်ကလည်း ကိုယ့်ဖီးနှင့်ကိုယ်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ ကားလမ်းတွေကို မမြင်ယောင်ဘဲ သူ့ချစ်သူ သက်နုမြတ်မို့ကိုသာ မြင်ယောင်နေလေသလားမသိ။

စကားကိုလည်း နောက်လှည့်လှည့်ပြောနေသေး၏။ “ဒီမှာ ရှင် ကားကိုရှေ့ကြည့်ပြီးမောင်းပါ။ ကျွန်မ အူ

ကြောင်ကြောင်နဲ့ အချောင်အသေမခံနိုင်ဘူး။ သိလား။ ကျွန်မမှာ ဒီဘ (၂) ပါးနဲ့ ညီမ (၂) ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကို

ထောက်ပံ့ရဦးမယ်။ ကျွန်မသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အံ့မာ၊ ကျုပ်ကလည်း မိနဲ့ ဖနဲ့ပါပဲ။ ကျုပ်လည်း မသေနိုင်သေးပါဘူး။ ကျုပ်မိဘ ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်သေးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းကိုကြည့်မောင်။ နောက်ကိုလှည့် မကြည့်နဲ့”

“ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်က လှလို့လှည့်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စကားပြောချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားကရော ကျုပ်ကား စီးပြီး ကျုပ်အနားမှာ ကျုပ်ပြောတာလေး နားထောင်ပေးနဲ့ မသင့်ဘူးလား”

“နားမထောင်နိုင်ပါဘူး။ ရှင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်မ မသိချင်ဘူး”

“အဲဒါ မင်း ဂျေဝင်နေတာ။ မင်း မနာလိုဖြစ်နေတာ အသိသာကြီး”

“ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်။ ကျွန်မက ဘာ ဆိုင်လို့ မနာလိုရှိရမှာလဲ”

“ဟ ငါက အရာရာ ပါဖက်ဖြစ်နေတဲ့သူလေ။ ဒီလိုမျိုး ယောက်ျားကရှားတော့ မင်း သက်နုအပေါ် ဂျေဝင်သလား။ ဒါမှ

ကုတ် ငါတို့နှစ်ယောက်အပေါ် မလိုတမာ ဖြစ်နေလို့သာ ငါ့ကို တွေ့ဘောက်တွေပြော ကန့်လန့်တိုက်နေတာ”

“ရှင် ရှင် တရားလွန်နေပြီ။ များလွန်းနေပြီ။ ရပ် ကား ခုရပ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကားကို မစီးဘူး။ ကြုံရာကားကို တားစီး သ်”

မြယွန်းကစိတ်ကြီးသူမို့ မျက်ရည်တွေကျလာရင်း ဒေါသ တွ ပေါက်ကွဲနေပေမယ့် သူက မဖြူ။ ကားကို ဆက်လက် မောင်းနေဆဲ။

“အနာပေါ်တုတ်ကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကျုပ် န်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူက ဝုတ်ကျေတမ်းကျေဆိုပြီး ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေလေရာ မြယွန်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ကားပေါ်ပါသွား သည်။

မနက် (၅) နာရီမှ စတင်ထွက်တာမို့ ဟင်္သာတသို့ နာရီခွဲလောက်မှာ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“တွေ့မှာပါ။ သက် ဆေးရုံတစ်ခုခု ရောက်နေမှာပဲ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“လျှောက်မေးကြည့်တာပေါ့။ ကျွန်မက လိုက်ပို့ရုံပဲ။ ဆေးတာက ရှင်မေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လမ်းညွှန်ရုံပါပဲ။ ဒီမြို့မှာ ဆေးခန်း ဘယ်နေ့ရှိသလဲ”

“မြသဇင်ရယ်၊ မြင့်မြတ်ရယ်၊ မေတ္တာရှင်ရယ်ဆိုပြီး ဆေးခန်းကြီး (၃) ခန်းရှိတယ်။ အထူးကုဆရာဝန်ပေါင်းစုံလှည့်ပြီး နိုင်ကြတယ်။ မြသဇင်နဲ့ မြင့်မြတ်က ဆေးရုံတွေလည်း ရှိတယ်။ နောက် ဆေးရုံကြီးရှိတယ်”

“ဒီ (၄) ခုထဲဆို မေးရတာ လွယ်တာပေါ့။ ကျန်တဲ့ ဆေးခန်းတွေရော”

“အထူးကုတွေ ဖွင့်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်နဲ့ ဆေးခန်းကြီးတွေပဲ သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဝင်မေးဖို့ ဆေးခန်း (၃) ခုနဲ့ ဆေးရုံဆိုတော့ ဆော်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်လိုမှာသာဆို ဆေးခန်းတွေ က မနည်းဘူး”

မြယွန်း သူ့ကိုလမ်းညွှန်ပြဖို့အတွက် ကားရှေ့ခန်းသို့

အခန်း (၁၂)

“ဆေးခန်းတွေရှိသမျှ လျှောက်မေးမယ်။ ဆေးရုံကို လည်း သွားမေးမယ်။ သက်ကိုရှာလို့ ကျုပ်တို့ (၂) ယောက်တွေ မှ ခင်ဗျားကိုပြန်ပို့ပေးမယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်ရပ်ကွက်မှာနေတာလဲ”

“ရတယ် ကျွန်မဘာသာ ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်မယ်။ ရှင်တို့ (၂) ယောက်တွေရင် လိုရာကြွပေတော့”

“အို ... အဲလိုဆို ကျုပ် ဘယ်တရားမလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရတယ်။ ရှိတဲ့ဆေးခန်းတွေ လိုက်မေးလို့ မှ မတွေ့ရင် ကျွန်မ တာဝန်ကုန်ပြီ”

ရွှေစီးရပါသည်။

ရင်ထဲမှာမကြည့်။ သက်နုကရော ဘာဖြစ်လို့ မဆက်
သွယ်သေးတာလဲ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ကာလတိုလေးမို့ ဖုန်း
နံပါတ်တွေလည်း အလွတ်မကြေပါ။ သူမတို့အကျင့်ကိုက ဆက်
သွယ်ရမည့်ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ကိုယ့်ဖုန်းထဲ ရိုက်ထည့်ထားကြရုံ
ဘယ်နံပါတ်ကိုမှ အလွတ်ကျက်မှတ်ထားမိခြင်းမရှိ။
ဂဏန်းတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ။

ယခုလည်း သက်နု၏ဖုန်းကို မြယွန်း ယူမလာခဲ့ပါ။
သူ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း လုံခြုံစွာပဲ သိမ်းထားခဲ့သည်။

Password မသိသည့်အတူတူ၊ သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ
မခက်သင့်ဘဲ ခက်နေရတာလေ။

သက်နု၏ဂုဏ်သိက္ခာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပေးရမှာ
မြယွန်း၏တာဝန်ပါ။ သက်နု ဖုန်းကျန်ခဲ့တာလည်း မပြောရဲ။
ကိုနောင်နှင့် သွားတွေ့သည်ဆိုတာလည်း မပြောပါ။ သူငယ်ချင်း
အတွက် အသက်ပေးကာကွယ်သင့်ရင် ကာကွယ်ရမှာ။

သက်တစ်ယောက် ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေ ရောက်နေ
မှန်းမသိတာမို့ မြယွန်းတစ်ယောက် ဒုက္ခတွေ့ကို ခါးစည်းပြီးခံနေ
ရသည်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုယ့်ကြောင့် အခက်မတွေ့ရအောင်

ပထမဦးဆုံး မြသဇင်ဆေးခန်းကို ဝင်ပြီး စုံစမ်းရသည်။
မြယွန်းကတော့ ဆေးခန်းတွေကို ညွှန်ပြရုံ။ မေးမြန်းစုံစမ်းတာ
သူ့အလုပ်။

ချစ်သူအတွက် အားကြိုးမာန်တက် စုံစမ်းနေသည့်၊
အိမ်ပုန်နေသည့်ကြားမှ မင်းသားတစ်ယောက် ဇာတ်ဝင်ခန်း
သရုပ်ဆောင်နေသလို သဘာဝကျကျနှင့်ပင်။ စမတ်ကျကျ
ဘုမနေသည့် သူ့ကို မြယွန်း ကားပေါ်မှ ငေးကြည့်နေမိတာ
အနည်းငယ် ကရုဏာသက်လာမိလို့ပါ။

ချစ်သူမိန်းမဆိုးလေးက နောက်ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့်
သွားတွေ့ပြီး သူ့ဇာတ်နိုင်မလား၊ မနိုင်လားမသိရ။

ကိုယ်ပါရောပြီး လိမ်ညာနေသည့်အထဲ ရောက်နေပြီ
ဘာ။ ဘုရားရေ -

မြယွန်းဟာ အရာရာ တည်ကြည်ရဲရင့်သူပါ။ အမှန်
ဘုရားကိုမှ မြတ်နိုးသူပါ။

ယခုကိစ္စမှာ သူမ မှန်သလား၊ မှားသလား။ လောကကြီး
နေရာတကာ အမှန်တရားဖက်လိုက်နေလို့ မရသည့်အဖြစ်

ဆိုးကို မြယွန်း ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။

သက်နုမြတ်မိုက သူမ၏သူငယ်ချင်းပါ။ သက်နုအဖြစ်မှန်ကို ပြောမပြရဲ။

လင်မယားကြား။

မောင်နုမကြား။

သားအမိကြား ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးတဲ့။ ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောသလိုပဲ။ သက်နု၏ကိစ္စက ဘာမှန်းမသိရသေးသူတို့ချစ်သူ (၂) ယောက်ကြားမှာ ကိုယ်က သပ်ဝင်လျှိုသည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်ပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ဝမ်းတွေမကွဲချင်။

ဆက်ပြီး ညာရပေဦးတော့မပေါ့။

လူကြီးမင်းရေ အစကတည်းက ဆေးခန်းပြသွားတာ မဟုတ်တာ။ ရှာပုံတော်မင်းသားကြီးလိုပဲ ရှာပေဦးတော့ပေါ့နော်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

မြသဇင်မှာ စုံစမ်းမရတော့ မြို့ထဲ အားကာဈေးတန်းရှေ့ရှိ မြင့်မြတ်ဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။

ညီသခံပုံစံက ဝတ်ကျေတန်းကျေမဟုတ်။ သူ့ချစ်သူ မိန်းမဆိုးလေးအတွက် အရိုးကျေကျေ အရေခမ်းခမ်း အသေ

အချာ စုံစမ်းမေးမြန်းနေတော့တာ။

မြင့်မြတ်မှာ မတွေ့တော့ မေတ္တာရှင်။ မြင့်မြတ်နှင့် မေတ္တာရှင်က မိုင်တာဈေးအနီးမှာပဲမို့ ပြဿနာမရှိ။

သို့သော် ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် စုံစမ်းမေးမြန်းနေသည့် ညီသခံကြောင့် ဆေးခန်း (၃) ခု စုံစမ်းပြီးတော့ (၉) နာရီကျော်ပြီ။

ယခုထိ သူလည်းစားရ၊ သောက်ရမှန်းမသိ။ မြယွန်းကိုလည်း ဘာမှကျွေးရမှန်းမသိပါ။

ဆေးခန်း (၃) ခုအထိ ဘာသတင်းအစအနမှ မရသည့်ကြောင့် ညီသခံ၏ မျက်နှာချောချောမှာ အဆမတန် ပျက်ယွင်းလာခဲ့ပေပြီ။

မြယွန်းစံမို့ တဖြည်းဖြည်း နောင်တရလာမိပါ၏။ သူဟာ သူ့ချစ်သူကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားတာပဲ။

သည်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ နောက်ထပ်ချစ်သူ ရသွားနိုင်သည်လို့ သူ့အတွေးထဲမှာ လုံးဝရှိပုံမရ။

ရှေးခေတ်ကလို ကိန္နရီ ကိန္နရာမောင်နဲ့ အောက်ချင်းငှက် ခိုနှင့်ငှက်မ။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလိယက်တို့ကိုများ အားကျလေသလား မသိ။

“ဗုဒ္ဓ... သက်ရယ်။ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းလေးတစ်ချက်
လောက် ဆက်လိုက်ရောပေါ့ကွာ။ ကိုကို့သက်ကလေး ဘယ်လို
ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေနဲ့များ ရင်ဆိုင်နေရရှာပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ်
သူ့ဖုန်းများ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့လား ဘာလား”

“ဟုတ်လောက်တယ်။ ဖုန်းခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့ဖြစ်မယ်။
ကျွန်မဆီလည်းမဆက်ဘူး”

“ကဲ ... ဆေးရုံပဲ သွားစုံစမ်းကြမယ်။ ဆေးခန်းသေး
သေးလေးတွေတော့ မပြုလောက်ပါဘူး”

ညီသခံကို အပိတ်ပြောရင်း ကိုယ့်ခရီးစဉ်ကို အဆုံးသတ်
ဖို့ မြယွန်းစဉ်းစားရသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် အားနာလှပါပြီ။
ကျုပ်ကို ဆေးရုံသာလမ်းညွှန်ပါတော့”

သည်စဉ် ကားနားမှ ကြက်ဥပြုတ်၊ ဘဲဥပြုတ်၊ ငုံးဥပြုတ်
သည်လေး ဖြတ်သွားသဖြင့် မြယွန်း ကြက်ဥပြုတ် (၅) လုံး
ဝယ်လိုက်သည်။ ငါးရာ။

သည်တော့မှ သူ့ နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှမစားရသေး
သည်ကို သတိရသွား၏။ သို့သော် အတ္တက ခပ်များများပါ။
သူ့ခေါင်းထဲမှာ သက်နုမြတ်မိုးပုံရှိနေပုံ။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားအိမ်ပြန်နောက်ကျမှာလည်း စိုးလို့ပါ။
ကျွန်တော်လည်း တစ်လုံးလောက်ကျွေးပါ”

“ရပါတယ် ... ရှင့်ဖို့လည်း ပါပါတယ်”
“အခွံလေးလည်း နွှာပေးပါ။ လက်မအားလို့”

ကားထွက်လာပြီမို့ သူ့လက်မအားတာလည်း အမှန်။
ကိုယ်ကလည်း နွှာပေးမှာပါ။ စေတနာရှိရှိ မရှိရှိ အခြေအနေ
အရပေါ့။

ကြက်ဥတစ်လုံးနွှာ သူ့ကိုပေးတော့ သူကပါးစပ်ဟပေး
သဖြင့် မြယွန်း မျက်နှာကလေး နီရဲသွား၏။

“ရှင်ကလည်း”
ကြက်ဥကို ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲပဲ စားပစ်လိုက်တာပေါ့။

“နောက်တစ်လုံးနွှာရင်တော့ကျုပ်စားမယ်”
“ရှင့်လက်နဲ့ရှင်စားပေါ့။ ရှင့်ကားက ကြက်ဥစားရုံ
လောက်တော့ လွတ်ထားလို့ရပါတယ်”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အသားယူနေတယ်
ဗျား ထင်နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လက်မရဲဘူး”
“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း နွှာပဲပေးဗျာ”

နောက်တစ်လုံးနွဲပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်တော့ သူက (၂) ကိုက်ထဲနှင့်စားပစ်လိုက်၏။

သည်ချိန်မှာပဲ ကားကဆေးရုံတက်သို့ ဦးတည်သွားလာ နေပြီး မြယွန်းကလမ်းညွှန်ပြနေရ၏။

“ရောက်ပြီ၊ ရှေ့မှာ ဆေးရုံ”

ဆေးရုံထဲထိ ကားဝင်လိုက်ပြီး သူက သည်တစ်ခါတော့ မြယွန်းကိုပါ ခေါ်သည်။

“လာပါဗျာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို ကူမေးပေးပါဦး မေးရတာမောလှပါပြီ”

“မတွေ့ပါဘူးရှင်၊ မလာပါဘူးရှင်ဆိုတဲ့ အဖြေတွေကို မကြားရဲတော့ပါဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ ညီသခံကို သနားသဖြင့် မြယွန်း ကိုယ့်ဘာသာပြေပြစ်အောင် မေးရသည်။ အပြာဝတ်သူနာပြု ဆရာမလေးတစ်ယောက်က မြယွန်းသူငယ်ချင်း မေမြတ်မွန် ဖြစ်နေလျှင် -

“ဟယ် ... မြယွန်း၊ နင့်နှယ်ဟယ်၊ နေနိုင်လိုက်တာ။ နင် အိမ်ထောင်ကျနေတာလား”

“ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ မြတ်မွန်တို့ကတော့ ငယ်ငယ်က

သောက်ချိုးအတိုင်းပဲ။ မဆင်မခြင် စွတ်ပြောတော့တာပဲ”

“မသိဘူးလေဟယ်။ နင်တို့က (၂) ယောက်ပူးကြီး။ ငါး ဟီး လိုက်ဖက်ကလည်း ညီနေတော့”

“တော်တော် (၂) ယောက်တွဲလာတာနဲ့ ပြောစရာလား။ သူက ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူ။ သူ့ချစ်သူဆေးခန်းသွားလို့ လိုက်ရှာ နေတာ”

“ဪ ... ချစ်သူပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်နေတာပေါ့ ဘုတ်လား”

“ကဲ မိကျောင်းသမီးရယ် တော်ပါတော့။ သူ့ချစ်သူ နာမည်က သက်နုမြတ်မို့တဲ့။ မနေ့က ဆေးရုံတက်တဲ့စာရင်းထဲ မှာ တစ်ဆိတ်ကြည့်ပေး၊ ရှာပေးစမ်းပါဟယ် လုပ် လုပ်ပါ”

သည်တော့မှ မြတ်မွန်တစ်ယောက် စာရင်းဇယားဌာနသို့ သွားပြီး ရှာဖွေကြည့်ရှုပေးဖော်ရတော့သည်။

“မတွေ့ဘူးဟာ၊ သူက ရန်ကုန်ကဆိုတော့ ရန်ကုန်များ ပြန်သွားပြီလား။ ဖုန်းဆက်မကြည့်ကြဘူးလား။ ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒီလောက်လွယ်ကူနေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဖုန်းပျောက်နေသလားမသိဘူး။ ခေါ်လို့ကိုမရဘူး။ စက်ပိတ်ထားပါသည်ချည်းပဲ ဖြေနေတယ်”

မြယွန်း ညီသင်္ခကို အားနာစွာကြည့်ရသည်။ တကယ်လည်း အားနာတာပါ။

“ကဲ ... ရှင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရန်ကုန်မှာသာ ရှာပေတော့။ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေမှာပေါ့။ ရှင်ရန်ကုန်သာ ပြန်ပေတော့”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပါ့မယ်”

“ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မနေတာ ဝေးတယ်။ ကောလိပ်နားမှာ။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ စီးသွားလိုက်မယ်။ ရှင်က ရန်ကုန်ထိ ပြန်ရမှာ”

“ကျုပ်အတွက် ဒီလောက် ကရိုကထခံ ဒုက္ခခံပြီး လိုက်ပေးနေတဲ့ခင်ဗျားကို အိမ်ထိတော့လိုက်ပို့မှ ကျုပ်တရားမှာပေါ့။ လူဆန်မှာပေါ့”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ ရှင်မှာလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်လေ။ ဘူးလေးရာ ဖရုံမဆင့်ချင်ပါဘူးရှင်။ ရပြီ ရပြီ၊ ရှင်ပြန်တော့။ ကျွန်မသွားပြီ”

ကိုယ့်အိတ်ကလေးနှင့်ဆွဲခြင်းလေးကို ဆွဲယူကာ မြယွန်း လွတ်အောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူကမရ။ အတင်းပင် ဆွဲခြင်းပြန်လှ၊ အိတ်ပြန်လှပြီး ကားထဲထည့်သည်။

ဘုရားရေ ... သူ့ရုပ်က မာမာထန်ထန်။

“ကျုပ်က ဘူးဆို ဖရုံမသီးဘူးနော်။ ခင်ဗျားအရှက်ကွဲ သွားလိမ့်မယ်။ တက်ဆိုတက်”

နောက်ဆုံး သူ့ရုပ်ကြီးက တကယ်လုပ်မှာမို့ မြယွန်း ကားထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ရပါသည်။ မြတ်မွန်ကတော့ မျက်လုံးအပြူး သား။

အခန်း (၁၃)

ကောလိပ်က မြို့စွန်မှာရှိသည်။ မြေဈေးပေါတုန်းက ဝယ်ထားသည့်အိမ်ကလေး။

သစ်သား (၄) ပင်အိမ်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

“ရောက်ပြီ ... ကျွန်မတို့အိမ်”

မြယွန်းတို့အိမ်ရှေ့ ခြံရှေ့မှာ ကားလေးရပ်တော့ သူမ အထုပ်ဆွဲဆင်းသည်။

“ကျုပ်က တန်းပြန်ရမှာလား”

“ဆင်ချင်းသေးလို့လား၊ ဆင်းလေ”

ပြောပုံက မာနကို ထိခိုက်နေပေမယ့် ညီသစ် ဆင်းရဲ

သည်။ ယခု (၁၀) နာရီကျော်ပြီမို့ နေကလည်းပူလာ။ ဘစ်မနက်လုံး ချစ်သူပျောက်ရှာနေရတာမို့ ဗိုက်ထဲမှာလည်း ကြက်ဥလေးတစ်လုံးရှိသေး။

သူ ခေတ္တနားချင်ပါသည်။ မြယွန်းတို့အိမ်ကလေးထဲ ဘာကြောင့် ဆင်းချင်မှန်းကိုမသိ။

“မေမေ ... ဖေဖေရော၊ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

မြယွန်း၏မိဘ (၂) ပါးလုံး ဝန်ထမ်းတွေပါ။ သည်နေ့ သာ ပီတိရက်မို့ အိမ်မှာရှိနေကြတာ။ ညီမ (၂) ယောက်ကတော့ ဘယ်သွားနေသည်မသိ။

“ဟေ ... သမီး လာလာ၊ သူက သမီးမိတ်ဆွေလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သက်နုမြတ်မို့ရဲ့ချစ်သူပါ။ သူ ချစ်သူ ဆေးခန်းသွားတယ်ဆိုလို့ ဆေးခန်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ ချာရအောင် လိုက်လာတာပါ။ ထိုင်ပါရှင့်”

အိမ်ကလေးထဲမှာ သစ်သားဆက်တီအဟောင်းလေး တွေ။ အိမ်ကလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြောင်ပြောင်လက် လက်။ စီးပွားရေးမကောင်းတာတော့ သိသိသာသာ။

ကလေးကျောင်းစရိတ်တွေနှင့်ပင် နုလန်ထူဟန်မတူ။

ညီသစ် လူကြီးများကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရင်း ရင်ထဲ

အီလည်လည်။ မိတ်ဆွေဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။

ယခုတော့ ရိုက်စစ်ခံနေရတာကျလို့။ စကားပြောတဲ့လွန်း သဖြင့် ကြားရတာ နားဝင်မချို့။

“မေမေ ဒီနေ့ဘာချက်လဲဟင်”

“ဒီနေ့ သမီးပြန်လာမယ်ဆိုလို့ ကြာဆံဟင်းခါးချက်ထား တယ်။ ကျက်နေပြီ။ ဧည့်သည်ပါကျွေးလိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေပါ တစ်ခါတည်း စားလိုက်ကြမလား”

“မေမေတို့ မစားသေးဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းကအလှူ သွား ကူရဦးမယ်။ သမီးကိုစောင့်နေတာ။ မနက်ကတည်းက ဖုန်းဆက် နေတာကွယ်။ လူရင်းတွေဆိုတော့အားနာရတယ်လေ။ ဧည့်သည် လေးကို သေချာကျွေးပါကွယ်။ သူက ဘယ်ကလဲ”

သမီးရှင်အမေမို့ သတိကတော့မပြတ်။ စကားအရာနှင့် သွယ်ကာ ဝိုက်ကာ။

သူလည်း ရန်ကုန်ကပါ မေမေ။ သက်နဲ့ တစ်မြို့တည်း ပေါ့။ ရန်ကုန်မှာဆိုကြမှာပေါ့ မေမေ။ သမီးကို လိုက်ပို့တာပါ။ သူလည်း စားပြီးပြန်မှာပေါ့”

“အေးအေး... နားနားနေနေပေါ့ကွယ်။ ခဏကြာရင်

သမီးငယ် ကျွန်ုပ်ရှင်ကပြန်လာမယ်။ မေမေသွားပြီ။ ဧည့်သည်လေး အန်တီတို့အလှူသွားကူလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြာဆံချက်သောက်ပြီး ပြန်မှာပါခင်ဗျာ”

သူတို့က ကိုယ့်ကိုပြန်စေချင်မှန်းသိတာမို့ ညီသံ တမင် ယင် ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

သက်ကိုမတွေ့လို့ မောရသည့်အထဲ မြဲယွန်းတို့မိသားစု က အချိုးကိုမပြေ။

အေးလေ သမီးချောတို့ရဲ့အမေကိုး။

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည့် အိမ်ကလေးပါပဲ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဲဘ (၂) ပါး၏ဇာတ်ပုံနှင့် မြဲယွန်း၏ဘွဲ့ဓာတ်ပုံ။

ဘုရားခန်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီး ပန်း၊ ရေချမ်းတို့ဖြင့် ဘုရားခန်းက သပ္ပာယ်လှသည်။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

ကြာဆံချက်ပန်းကန်များကို စတီးဗန်းလေးနှင့် သယ် ဘာပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင်ပင် သူမက ကျွေးမွေးညှော်ခံသည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် မွှေးပျံ့နေသည့် ကြာ ဆံချက်ကို ဆာဆာနှင့် ညီသံ တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်

သောက်ပစ်လိုက်၏။

သူမလည်း တစ်ပန်းကန်သောက်သည်။

မြယွန်း အိမ်ထဲသို့ ပန်းကန်တွေ သွားထားနေတုန်း ညီသစ် စားပွဲပေါ်ရှိ သည်နေ့သတင်းစာကို ဟိုလှန်၊ သည်လှန် ကြည့်မိသည်။

နောက် လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းသတင်းတွေ။

“ဟင်”

နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း။

ကျွန်တော် ကိုနောင်မိုး (နောင်-ဝပ်ရှော့)

နှင့်

ကျွန်မ မသက်နုမြတ်မိုး (အထက-ဘက်ရဲ) တို့သည်

နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးပါကြောင်း။

နေ့စွဲက မနေ့ကနေ့စွဲ။

လတ်ဆတ်လွန်းလို့ သူ့အသည်းပင် ဟက်ခနဲ ကွဲထွက် သွားသံကြားလိုက်ရ။

“မြယွန်းစံမိုး”

သူ့အော်လိုက်မိသလား။ အသံနက်ကြီးလား။ အသံပြာ

ကြီးလား။

လေးစားရမှန်းလည်းမသိတော့။

မထင်မှတ်ထားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့ကို အရှူးလုပ်လိုက်ကြတာ။

သူ့မှာတော့ အရှူးကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါလား။

မြယွန်းစံမိုး။

သူငယ်ချင်းချင်းမို့ အခြေအနေတွေကို သူမ ကြိုသိမှာ မလွဲ။

အတူနေသည့်သူငယ်ချင်းချင်းမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိမှာပဲ။

ဒါကိုများ သူ့ကို အရှူးလုပ်ရက်သည်။

မင်သေသေနဲ့။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကြိတ်ပြီးရယ်နေမှာပေါ့။

ဒါကြောင့်သာ သူမ မပဏ္ဍလို သားပျောက် လင် ပျောက်ရှာနေသလို ချစ်သူပျောက်ရှာနေတော့ သူမ အသွင်က ဝတ်ကျေတမ်းကျေ။

တဖြည်းဖြည်း ညီသစ် ရှက်နာကြီးနာလာလိုက်တာ သက်နုမြတ်မိုးကိုတင်မက မြယွန်းစံမိုးကိုပါ။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်”

နောက်ဘက်ပိးစိုမှ မြယွန်း အပြေးဟစ်ပိုင်း ထွက်လာ ခဲ့သည်မှာ ညီသခံအသံကြီးက နာနာကျင်ကျင်၊ စူးစူးရှရှကြီးမို့ပါ။

သူက သတင်းစာကိုဖွင့်ပြီး သူမထံ ထိုးပေးလိုက်၏။

“ဖတ်၊ အဲဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ကိုအရှူးလုပ် လိုက်ကြတာ။ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ သိနေတယ် မဟုတ် လား။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို အချစ်ရှူးကြီး၊ မယားတရှူးကြီးဆိုပြီး ကောင်းကောင်းဟားနေတာ မဟုတ်လား”

“ရှင်”

မြယွန်းမှာ မျက်စိတွေပြာနေသဖြင့် စာလုံးများကိုပင် ကောင်းကောင်းမမြင်။ လက်တွေကလည်း မသောက်ရသေး သည့် အရက်သမားလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

သွားပြီ၊ ငါ့ပါ မှန်တိုင်းထဲ အဆစ်ပါသွားပြီ။ သူငယ် ချင်းအတွက် ဖေးမချင်တာပါ။ သက်နဲ့ခမျာ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုး နှင့် တိုးပြီး ယခုလို အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ခံလိုက်ရသည် မသိ။

မြယွန်း လက်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို မျက်ရည် တွေ ကျလာ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။

ညီသခံကို သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ မကြောက်ပါ။ သူကြောက် တာ ကိုယ့်ကို ကလိမ်ကကျစ်လို့ ထင်သွားမှာ။ ကံလေကချေ၊ အပေအတေ၊ မုသားကို ရေလိုသုံးသည့် ပေါပေါလောလော အညံ့စားမိန်းကလေးလို့ ထင်သွားမှာစိုးတာ။

ငရုတ်သီးနှင့်ပေါင်းလို့ ကြက်သွန်ပါ အထောင်းခံရတာ များလား။

သက်နဲ့ခမျာလည်း ဘယ်လိုတွေဖြစ်ရပါလိမ့်။

ညီသခံကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းအထင်လွှဲနေပါ ချေပြီ။

“တောက် ... မင်းကွာ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။

သက်နဲ့ ဒီကောင့်အကြောင်း မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ မင်း လည်း အလိုတူ အလိုပါပဲ မဟုတ်လား။ အမှန်တိုင်းမပြောဘဲ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး ညာကြတယ်။ လိမ်ကြတယ်။ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ခိုက်ကြတယ်”

သူ့အသံက တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ ကြိတ်ပြီးရင်ကွဲနေသည့် အသံ။ အသည်းကွဲနေသည့်အသံ။ မြယွန်း သူ့ကို မနေ့ကမှ မြင်ဖူးပါသည်။ သူ့ကို အပြိုင်အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိုက်ချင်ပေ မယ်...

သူ့အသွင်က ဖရိုဖရဲ။ တကယ့်ဒဏ်ရာရသားကောင်
တစ်ကောင်နယ်။

မြယွန်းစံမှို ပြန်အော်ရမှာ အားနာနေတာလား။ သနား
ကရုဏာသက်မိတာလား။ မသေချာပေမယ့် ပြန်မအော်တော့ပါ။
ခပ်တိုးတိုးပဲ ရှင်းပြရသည်။

“သူက မိတ်ဆွေနဲ့သွားတွေ့တာပါ။ ခုလိုဖြစ်ရမယ်
လည်း ကျွန်မ မထင်ပါဘူး။”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြ
သင့်တာပေါ့။ ခုတော့ ကျုပ်မှာ အရှူးကြီးကျလို့၊ စုံနဲ့သာမြိုင်မှာ
လင်ပျောက်ရှာတဲ့ ပဋ္ဌာစာရီလို့”

“ဪ... ကျွန်မကြောင့် ရှင်တို့ချစ်သူ (၂) ဦး
စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်တဲ့ စေတနာပါရှင်”

“ဪ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နွားမရွံ့ပိတ်ပြီး ထိုး
ထည့်မလို့ပေါ့လေ။ ကျုပ် ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီ။ ကျုပ်
ရင်နာတာက သူငယ်ချင်းဘက်က ကူပြီး ဖုံးဖိ၊ လိမ်ညာပေးတဲ့
ခင်ဗျားအတွက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ မုသားသုံးစို့
ဝန်မလေးကြဘူး။ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြိထားပေမယ့် အထဲက သလဲ
တွေချည်းပဲ။ အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး”

သည်လောက်ထိ ပြောလာတော့ မြယွန်းစံမှို မခံနိုင်
တော့။ စိတ်ချဉ်ပေါက်လာပါပြီ။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ရှင် လူမှားနေပြီ။ ရှင်သွားပြီး ရန်တွေ၊
အော်ဟစ်သောင်းကျန်းရမှာ သက်နုမြတ်မို့။ ကျွန်မက ရှင်တို့
၂) ယောက်ကြားက မြေစာပင် ဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားမှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်”

“ပြောခဲ့ပြီလေ၊ ရှင်တို့ချစ်သူချင်း ရှင်းကြရမယ့်ကိစ္စ။
ကျွန်မကြောင့် ရှင်တို့ပြဿနာမတက်စေချင်ဘူးလေ”

“ခင်ဗျား လူကြားကောင်းအောင် ပြောမနေပါနဲ့။
သူငယ်ချင်းဆိုတာ အားလုံးသိတယ်။ တစ်ယောက် မဟုတ်တာ
သုပ်ရင် တစ်ယောက်က တားဆီးရမယ်။ မြှောက်မပေးရဘူး။
ဘူပြီး ဖုံးဖိမပေးရဘူး”

စွဲချက်က မသက်သာ။ ‘ပုဒ်မကအကြီးကြီး။ နေရင်း
ဆိုင်ရင်း တရားခံဖြစ်ရတော့မည့်ဘဝ။

“ပြီး ကျုပ်မှာတော့ အရှူးကျလို့၊ တစ်ညလုံး စိတ်တွေ
ချုပ်တစ်မနက်လုံး ဆေးခန်းတွေလိုက်ရှာရ၊ ခင်ဗျားဗျာ”

တစေးနဲ့နဲ့နှင့် အမူးသမားလို ရစ်လှသည့်လူ။ သူ့ခံစား
နက်တွေကို မြယွန်း စာနာနားလည်ပေးနိုင်စွမ်း ကုန်သွား၏။

“ဒီမှာ ဒီမှာ... ရှင် များနေပြီနော်။ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိ တယ်ပဲထားပါဦး။ ကျွန်မအပြစ်က သေးသေးလေးရယ်။ ရှင် ချစ်သူကိုသာ ရှင်သွားပြီးရန်တွေ့။ ပြောချင်ရင်လည်း ပြော ဒါတောင် ရှင်မှာ နှမချင်း၊ သားချင်းစာစိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် သက်န ဘဝ အဆင်ပြေပါစေဆိုတဲ့စိတ်ပဲ မွေးပေးသင့်ပါတယ်။ ချစ်ခဲ့ဖူး တဲ့ အချစ်တွေကို စာနာထောက်ထားသောအားဖြင့် ရှင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“ဪ... ခင်ဗျား တော်တော်အပြောကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က တော်တော်လျှောက်လဲချက်ပေးတတ် တာပဲ။ ကျောင်းဆရာမ မလုပ်ဘဲ ရှေ့နေလုပ်စားရင် ပိုပြီး ကြီးပွားမယ်။ အောင်မြင်မယ်”

“ရှင် မငေါ့ပါနဲ့။ ကျွန်မက မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်း စာလို့ပြောတာပါ။ မိန်းကလေးဘဝမှာ တည်မိတဲ့ဘုရား လအနား နား ဆိုသလိုပဲ၊ သူယူမိတဲ့သူနဲ့ပဲ အဆင်ပြေနေပါစေ၊ ရှင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့”

“ဪ... ခင်ဗျားအမြင်မှာ ကျုပ်က သက်ကို အသေ ရရ အရှင်ရရ ဒေသဂီရိလိုအတင်းပြန်လုမယ့်ပုံမျိုး ပေါက် နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်။ သူလည်း မိတ်ဆွေဆိုပြီး ယုံကြည်လို့တွေ့မိတာ။ ဟိုက အခွင့်အရေးယူပြီး ခိုးပြေးသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား တော်တော်အပြောကောင်းတယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မိတ်ဆွေဆိုပြီးခိုးပြေးရင်ရော ခင်ဗျား ငြိမ်ပြီး လိုက်သွားမှာပဲလား”

“ရှင်နော်ရှင်... ရှင် တော်တော်များနေပြီ။ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ရှင်ပြန်ပါတော့။ ကျွန်မကို ဒီလောက် နှိပ်စက်ရရင် တော်လှောက်ပါပြီ။ ရှင်တို့ (၂) ယောက်ကြားမှာ ကျွန်မက စားစာခံသက်သက်ပါ”

“ခင်ဗျားမှာ အပြစ်တွေရှိတာ ဝန်ခံပြီလား”
ဪ... ဒုက္ခ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း တရားခံဖြစ်နေရ သည့်ဘဝပါလား။

“ကဲ... ဝန်ခံပါတယ်ရှင်၊ ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ နောက် ဘယ်သမီးရည်းစားစုံတွဲထဲကိုမှ ကျွန်မ ဝင်မပြောတော့ဘူး။ မပါတော့ဘူး။ ကဲ... ရပြီလား”

မြယွန်း တကယ်ပင် စိတ်ညစ်လာမိပါပြီ။ အိမ်ရှေ့ သည့်ခန်းထဲမှာ စားပွဲအလယ်ကခြားပြီး ဟိုဘက် သည့်ဘက်

ကြိတ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်။

“ကျေတော့မကျေဘူးပေါ့ဗျာ။ ကဲ ... ကျုပ်သွားပြီး ခင်ဗျား အလှည့်ကျရင်လည်း ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဗီလိန်၊ လူဆိုးမ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်”

သူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ မြယွန်း ပြူးပြူးကြီးပင် ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

ဘာညှော်ဝတ်မှ မကျေပွန်ချင်ပါ။ သူဟာ တကယ့် ညှော် ဆိုးပါ။

သူ့ကားထွက်သွားတော့လည်း မြယွန်း မလှုပ်မယှက်။ သူကလည်းလက်မပြု ကိုယ်ကလည်း ကြည့်တောင်ကြည့်ချင်တာ မဟုတ်။

ဆလံအခါခါ သလိုက်ပါရဲ့ လူကြီးမင်းရယ်။

အခန်း (၁၄)

ညီမအလတ်ဖြစ်သူ မြရွန်းစန္ဒီနှင့်မတွေ့ရတာ ကြာ သဖြင့် မြယွန်း ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သည်တစ်လအတွက် ငွေကို wave မှလွှဲမပေးတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်သွား၍ပေးမည်။

ဟင်္သာတနှင့်ရန်ကုန်က ကားခနှစ်ထောင်ပဲရှိတာပဲ။ အသွားအပြန် လေးထောင်ပေါ့။ နောက် လိုင်းကားတိုးစီး ထမင်း ကတော့ ချိုင့်နှင့်ထည့်လာခဲ့သည်။ ညီမအတွက်လည်း ငံပြာ ချည်ကြော်လေး ဟင်းလေး ထည့်ယူလာ၏။

ညီမဖြစ်သူကို ကြိုတုန်း ဆုံးမစကားလေး ဘာလေး

ပြောရဦးမည်။

ယခုခေတ်က လွယ်တာမဟုတ်။ ဖုန်းတွေ ဖေ့စဘုတ်တွေ ပေါ်နေတာ ကောင်းလည်းကောင်း၊ ဆိုးလည်းဆိုးပါပဲ။

အိမ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပင် ဝှက်ထားထား။ အိမ်တွင်း ဘယ်လိုပုန်းပုန်း ဖုန်းတစ်လုံးရှိလျှင် ကမ္ဘာကြီးကို အဆက်အသွယ် ရစမြဲ။

သေတ္တာထဲထည့်သိမ်းတောင် ပိုးဟပ်နဲ့ညားတယ်ဆိုတာ ယခုခေတ်။

ဘယ်အနားမှာပဲ ရောက်နေနေ ဖေ့စ်ဘုတ်မှတစ်ဆင့် တွေ့ကြ၊ ပြုကြ၊ ချိန်းကြ။

အလိမ်အညာတွေနှင့် ပြည့်ဝနေသည့် facebook ဆိုတာလည်း အရိပ်ကို အရောင်ထင်။ အမှန်က နည်းနည်း အမှားတွေ မှသားတွေက အပြည့်။

အငယ်မက သူမကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းပေးခဲ့တာ။

“မမကြီး မမရွှန်းမှာ ရည်းစားရနေပြီ။ ဟိုတစ်ခါ အိမ်ပြန်လာတုန်းက သမီး သူ့ဖုန်းထဲမှာတွေ့တယ်။ အဲဒါ ကြည့်လုပ်ပါဦး”

“ဟေ ... ကောင်လေးက ဘယ်က ဘာဆိုတာ သိလို့လား”

“ဖေ့စ်ဘုတ်ထဲမှာတွေ့တာပဲ မမကြီးရယ်။ အလိမ်အညာတွေပဲ နေမှာပေါ့”

“ကလေးတောင် သိတယ်။ နင့်အစ်မက ဘာလို့သိတာ လဲ”

“အနာတက်တုန်းဆေးချက်မရှိတဲ့ မမကြီးရဲ့။ သူက မှန်နေတာလေ။ အဟုတ်ကြီးမှတ်နေမှာပေါ့”

“အေးပါ ... ငါသွားပြီး သတိပေးမယ်။ ဆုံးမဩဝါဒပေးပါမယ်”

“သူက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ဆရာကြီးမှတ်နေတာ။ အညာခံနေရလို့ ခံရမှန်းမသိ”

ညီမအငယ်ဆုံး၏ သတိပေးချက်အရ မြဲယွန်း မိရွှန်းဆီ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ ဟင်္သာတနှင့်ရန်ကုန်ဆိုတော့ နေချင်းပြန်ပေါ့။ မနက်အစောကားနှင့်လိုက်လာပြီး ညကားနှင့်ပြန်မည်။

ကားဆိုက်ချိန်က နံနက် (၇) နာရီ။ ကားဂိတ်ထဲမှထွက်ပြီး လိုင်းကားစီးဖို့ လျှောက်ရှာနေရ၏။ ကားလိုင်းအသစ်တွေဆိုတော့ ဘယ်ကို ဘယ်လိုစီးရမှန်းမသိသေး။ ဘယ်သူ့ကိုမေးရပါ။

တက္ကစီလည်း ငှားမစီးနိုင်ပါ။ ငွေရေး ကြေးရေးက ဒုက္ခ၊ ကားဂိတ်မှာရပ်ရင်း မြဲယွန်း ငေးမော၊ တွေးတောနေခိုက် အနားသို့ကပ်ရပ်လိုက်သည့် ကားလေးတစ်စီးကြောင့် မြဲယွန်း လန့်သွား၏။

ကားမှန်ချလိုက်တော့ ပေါ်လာသည့်မျက်နှာက -

“ကိုညီသခံ”

“မှတ်မိသားပဲ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်၊ တက်”

“နေပါစေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟော် ... လောကွပ်ခေါ်နေတယ်များ မှတ်နေ သလား။ သွားလိုတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်ပို့ပေးမလို့ ဖိတ်မန္တက ပြုနေတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်မ လိုင်းကားစီးသွားမှာပါ။ ညီမဆီသွားမှာ”

“ခင်ဗျားပြောပုံကြီးက အမိန့်ပြန်နေတာ ကျနေတာပဲ။ ခင်ဗျားညီမက ဘယ်မှာလဲ။ ဒီမှာ ရန်ကုန်သားတွေတောင် ကားလိုင်းတွေ ဘယ်လိုစီးရမှန်း ကောင်းကောင်းမသိသေးတာ။ ခင်ဗျားက ဘာသိမှာမို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ မေးစမ်းသွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားလို အူလည်လည်ပုံမျိုးဆို ရောင်းစားခံရမှာ အသေအချာပဲ။ ကွဲ ... တက်ပါ။ ကျုပ်က မိတ်ဟောင်းတွေ ခဟောင်းမို့ ဝတ္တရားရှိလို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာပါ။ ကျုပ်ကို မကြောက် ပါနဲ့”

“ရှင့်များ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ရန်သူတော် ခဟောင်းများလားလို့ မလိုက်ချင်တာပါ”

“ရန်သူလို့သဘောမထားပါဘူးဗျာ။ တက်ပါ။ သွားလို ချာကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

သူက အတန်တန်ပြောသဖြင့် မြဲယွန်း ကားထဲသို့ ဝင် လိုက်ရသည်။ ကားထွက်လေမှ သူက စကားဆက်၏။

“ခင်ဗျားပုံစံက မသိရင် (၁၈) နှစ်သမီးလေး အိမ်က သွက်ပြေးလာတဲ့အတိုင်းပဲဗျ”

“အံ့မာ တွေ့တာနဲ့ နာမ်နှိမ်တော့တာပဲ။ အထက်တန်း ၅ ဆရာမကြီးရှင့်၊ သိရဲ့လား”

“အထက်တန်းပြဆရာမကြီးတွေလည်း ဘာအထင်ကြီး ဝရာရှိသလဲ။ တစ်ယောက်က ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်။ ကျန်တစ် ယောက်က ရေဆုံး မီးဆုံးထိ ညှာပေးတယ်”

“လာပြီ၊ ဟော်ပြီ တော်ပြီ ကျွန်မကို ဒီလိုပဲ မပြီးနိုင်
မစီးနိုင် ရန်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဆင်းကျန်ခဲ့တော့
မယ်”

“မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘယ်သူက ကြိုက်မလဲရှင်၊ ကိုယ့်အကြေးလှန်နေတဲ့
ဥစ္စာ”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း၊ ခင်ဗျားကို ဆက်
သွယ်သေးလား”

“မဆက်သွယ်ပါဘူး။ သူ့ဖုန်းပျောက်နေတာဖြစ်မယ်။
ကျွန်မတို့က ဖုန်းနံပါတ်ဆို ဖုန်းထဲပဲ ရိုက်သိမ်းတတ်ကြတာလေ”

“ခင်ဗျားတို့ကျောင်းပိတ်တာ ဘယ်နှရက်လဲ၊ ပြည့်
တော့မလား”

“(၈) ရက်ပိတ်တာ။ ပြည့်တော့မယ်။ ခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေဆို
ပြန်ရတော့မှာ”

“သူ့ရော ပြန်လာမှာလား”

“မြယွန်း ညီသစ်ကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စွာ မော့ကြည့်မိ
သည်။ အခဲမကျေသေးဘူးလား။”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ရှင်။ ရေစက်မပါလို့ ဖူးစာမပါလို့

လို့ပဲ ယူဆလိုက်ပါဟော့နော်”

“ခင်ဗျားကတော့ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ
အသည်းပေါက်အောင်မှ မချစ်ဖူးဘဲ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်
မလဲ။ လွယ်လွယ်ပြောထွက်တာပေါ့”

ကားကလည်း မီးပွိုင့်မိလိုက်၊ ကားကျပ်လိုက်။ ခြင်္သေ့
ကြီးနှင့် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကားအတူစီးနေရမှာလဲ။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သူနာပြုတက္ကသိုလ်။ ကျွန်မညီမက ဒုတိယနှစ်
ခရောက်နေပြီ”

“အခု (၇) နာရီကျော်ပြီ။ ရှေ့ကတစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ
ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားရအောင်”

“နေပါစေရှင်၊ ကျွန်မမှာ ထမင်းချိုင့်ပါတယ်။ ဟို
ခရောက်တော့မှ စားမယ်”

“ကျုပ် ဝယ်ကျွေးမှာပါဗျ”

“ကားနဲ့လိုက်ပို့တာတောင် များလှပါပြီရှင်။ ကျေးဇူး
ဘင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ နားခွင့်ပေးတာ၊ ကြာဇံ
ဟင်းခါးတစ်ပန်းကန် ကျွေးမွေးခွတာ၊ ဆေးခန်းတွေ ဆေးရုံ

တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ရှင်နော်ရှင်”

ကားဆက်ထွက်လာခဲ့ပြီး သူက အဆင်ပြေသည့် စား
သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မညီမဆီ မြန်မြန်ရောက်ချင်ပါတယ်
ဆိုမှ”

“ခင်ဗျား လိုင်းကားနဲ့သွားတာထက်တော့ ပိုမြန်ပါတယ်
ဗျာ။ ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“ကြီးတာပေါ့။ ညီမကိုပြောဆို ဆုံးမစရာတွေ ရှိလို့။
ပြီး ကျွန်မက ညကားပြန်စီးမှာ။ ကားကျပ်တာတွေ၊ ဘာတွေနဲ့။
သူ့ဆီက (၃) နာရီလောက်ကတည်းက ပြန်ထွက်လာရမှာ”

“ရပါတယ် အချိန်တွေမီပါသေးတယ်”

“ရှင်ကရော ကိုယ့်ကိစ္စတွေထားပြီး ကျွန်မကို ကူညီနေ
တော့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေပါတယ်။ မေမေ့ကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း ခင်ဗျားနဲ့
တွေ့တာ။ ကျုပ်မှာ မြန်မာပြည်မှာ လောလောဆယ် အလုပ်
မရှိပါဘူး။ လေ့လာတုန်းပဲ”

နစ်ယောက်သား စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ကြပြီး သူကပဲ

ဦးဆောင်မှာယူသည်။

“ကြာဆံချက်ပဲ သောက်ကြမယ်နော်။ နောက် လက်
ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ”

မြယွန်း ခေါင်းညိတ်ပြုရုံ။ အုန်းခိုးခေါက်ဆွဲလည်း ကောင်း
ဘာပဲ။ သို့သော် ဂျီးများမနေတော့ပါ။

ကြာဆံချက်က သောက်ချင်စဖွယ်ပါ။ ငုံးဥတွေ၊ ကြက်
သားဖတ်တွေနှင့်။ သူက နံနံပင်ထည့်ပေး။ သံပရာရည်ညှစ်ပေး
နေတော့ မြယွန်း မျက်လုံးပြူးနေ၏။

ဖြားယောင်းနေတာလား။

မျက်နှာကြီးရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့။

ကိုယ့်ရှေ့တင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်
ချစ်ခဲ့သူကြီး။ ပျာယာခပ် သည်းသည်းလှုပ် ကြေခဲ့သူကြီးအဖြစ်
မြယွန်းမျက်လုံးထဲမှာ ပုံရိပ်ထင်နေဆဲ။

“ငရုတ်သီးမှုန့် ထည့်ဦးမလား”

“ကျွန်မဘာသာ လုပ်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို လုပ်ပေးလေ။ အပြန်အလှန်
ပေါ့”

“ရှင်က ဒီလိုပဲလား။ မိန်းကလေးတိုင်းကို ဒီလိုပဲ

လုပ်ပေးနေကျလား”

အရှိုက်ထိအောင် တမင် ထိုးနှက်ပစ်လိုက်တာ။ ဒီလို လုပ်ပေးတာ မကြိုက်ပါဘူး။ ဟိုဒင်း စုံတွဲတွေ ကျနေတာပဲ။

“ဪ... ခင်ဗျားက ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားရော အပေါင်း အသင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့အတူ ဒီလိုဆိုင်မထိုင်ဖူးဘူးလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုပ်ပေးဖူးဘူးလား”

“မပေးပါဘူး။ ဘာပေးစရာလိုသလဲ။ မိတ်ဆွေ သူငယ် ချင်းပဲ”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပါ”

“မလိုပါဘူး”

သူတိုးပေးသည့်ပန်းကန်ကို မကြည်မလင်စားနေရမှာစိုး လို့ သူပန်းကန်ကိုပဲ ဆွဲယူပြီး ကိုယ်လိုအပ်တာထည့်စားလိုက် သည်။

မြယွန်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မကြည်လင်မိမှန်းကိုမသိ၊ ကျေးဇူးလည်းမတင်ချင်ပါဘူး။

ကေန္တ ဟိုတစ်ခေါက်က သူလုပ်တာများသွားလို့ မကျေ နိုင်၊ မချမ်းနိုင်သေးတာလားမသိ။

ညီသစ်လည်း မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းပါ။

ဟိုတစ်ခေါက်က ငါ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တာ များလွန်းအား ကြီးသွားတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာမရှိဘဲ ယောက်ျားယူသွားသည့်ကိစ္စ၊ သူက ကုလားမနိုင် ရခိုင်မိမိသည်။

သူမ ရှင်းပြတာလည်း မှန်ပါသည်။ ချစ်သူချင်း ရှင်းရ ညှိရမည့်ကိစ္စမို့ သူ့ကြောင့် ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ မုသားသုံးရ တာပါတဲ့။

ဒါကိုပဲ သူ့မှာ မကျေလည်နိုင်အောင် ဆူပူသောင်းကျန်း မိခဲ့တာ။

ယခုမှမြင်ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ အား မနာ၊ ပါးမနာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမိခဲ့ပါသည်။

ယခုကျ မြယွန်းစံမို့ သူ့ကို လန့်နေသလား။ မကြည် မလင်ရှိနေတာတော့ အသေအချာ။

“ကျုပ်ကလည်း နာဘူး။ မိန်းမခရေဆီ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဟိုတစ်ခါ ကျုပ်ပြောမိ ဆိုမိတာလွန်သွားလို့ ပြန်ပြီးတောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖားမိတာပါ”

“ရတယ် ကျေတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူများကြား ၁၀မိရတာကိုး။ ရှင် စိတ်ဆိုးသင့်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကျေအေးပါ ဘယ်။ နေတတ်သလိုနေပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

မြယွန်း ကြာဆံဟင်းခါးကို မြန်မြန်သောက်၏။ (၉) နာရီထိုးတော့မည်။ ညီမဆီမရောက်သေး။ ကြိုတော့ဖုန်းဆက်ထားတာပဲ။

“လက်ဖက်ရည်သောက်ဦးလေ၊ မှာထားပြီးသားကြီး”

“ကျွန်မ မသောက်နိုင်တော့ဘူး။ ညီမ အပြင်ထွက်သွားမှာစိုးတယ်။ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အပြင်ထွက်လို့ရတယ်လေ”

“သောက်လိုက်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရင်း”

ကျုပ်ကနေ ကျွန်တော်ဖြစ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်၏။ ကိုယ်က စိတ်လောနေတာမို့ မြန်မြန်လှုပ်ရှားနေမိပေမယ့် ညီသခံခမျာ မနည်းအမီလိုက်နေရပုံ။

“ပြီးပါပြီခင်ဗျာ သွားကြစို့”

သူက ငွေအမြန်ဆုံးရှင်းပေးပြီး ကားဆီသို့လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကားထွက်လာမှ စကားဆက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟိုတစ်ခါ တုန်းက သက်ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ပြောမိ ဆိုမိခဲ့ရတယ်။ ပြန်တွေးကြည့်မှ ကျွန်တော် တော်တော်လွန်နေပါလားလို့ သုံးသပ်မိတယ်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ စိတ်ထဲမထားပါဘူး”

“ခံတော့ ခံပြင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူများ နိုင်ငံမှာ စီးပွားသွားရှာလို့။ သူကတော့ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သွားခဲ့တယ်။ မိန်းမတွေ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မန်လည်ဆရာတော်ကြီးက မိန်းမဟုတ် ထိုကူထိုသည် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းတည့်၊ မပေါင်းလည်း ခက် ပေါင်းလည်းခက်၏လို့ ရေးခဲ့တာပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်နေတာလား။ ထပ်ပြီးနှိပ်ကွပ်နေတာလား”

“ဪ... ဆော ဆောရီးပါဗျာ။ သက်ကို စိတ်နာလွန်းလို့ပါ”

“ရှင်သိထားဖို့က လောကကြီးထဲမှာ အဆင်ပြေပြေ နေသွားချင်ရင် အရာရာမှာ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး နေထိုင် သွားဖို့ပါပဲ။

လူတိုင်းအပေါ်မှာ ရာနှုန်းပြည့် မျှော်လင့်နေလို့မရဘူး။ လောကဓမ္မကိုက သင်္ခါရသဘောတရားတွေ၊ မမြဲခြင်းသဘော တရားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ။ သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ မမြဲသောသဘောပဲ ရှိ၏တဲ့။

“ခင်ဗျားက တရာဟောကောင်းပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်လည်း ရှိပုံမရဘူး။ ဥပမာဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူက ခင်ဗျားကို ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ယူသွားရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေမလဲ။ ခင်ဗျားချစ်သူကိုလည်း ခင်ဗျားက အရမ်းချစ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ညီသခံက သူမကို အပိုင်မေးခွန်းမေးထည့်လိုက်လျှင် မြဲယွန်းက သာသာယာယာပင် ရှောင်ထွက်လိုက်ပါ၏။

“ရှင့်မေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေတတ်သေးပါဘူး။ နောင်တစ်ချိန်မှာတော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာရင်လည်း လာမှာပေါ့ရှင်”

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်စွာနှင့်ပင် သူနာပြုတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၁၅)

ဧည့်ခန်းဆောင်မှာထိုင်စောင့်ရင်း မြရွှန်းစန္ဒီကို စောင့်နေရသည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ (၂) ယောက်ပြူးတွေ့လိုက်ရင်သာ မကောင်းတာ။ ညီမကို ရည်းစားမထားဖို့ လာပြီးဆုံးမတဲ့သူဆိုတော့ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလည်းစင်ရတယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားညီမက ခင်ဗျားထက်စွဲသားပဲ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ချစ်သူရှိတာ သိပ်တော့မဆန်းဘူးထင်ပါတယ်။ သူ့ချစ်သူက မသင့်တော်တဲ့လူဆိုး သူခိုးမို့လား”

“Fb ကတွေ့တဲ့သူတွေရဲ့ အငယ်မပြောတာပဲ။ အပြင်မှာ အကောင်အထည်နဲ့ပြင်နေရတာတောင်မှ မလွယ်တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲ အလိမ်တွေ အညာတွေ အပေအတေတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့ ပေါ့ရှင်”

“အင်း... ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ Fb ထဲကလူဆိုတာ အမှန်အကန်ကနည်းနည်း အကြံအဖန်တွေက များတာ။ အပြင်မှာ လူဆိုးသူခိုးပေမယ့် fb ထဲမှာ ဘုရားတရားကြည်ညိုပြုလို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အခြေအနေကို လာပြီးအကဲခတ်ရင်း ပြောရ ဆိုရမှာ။ ရှင် ပြန်လို့ရပြီ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလိုချင်လိုအပ်ဦးမှ။ ဒီဝင်းထဲမှာပဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း စောင့်နေမယ်။ ခင်ဗျားကို ကားဂိတ်ထိလည်း ပြန်ပို့ပေးချင်သေးတယ်”

“ညနေမှ ပြန်မှာ။ ရှင် အကြာကြီးစောင့်နေရလိမ့်မယ်။ ပြန်ချင်ပြန်ပါလား”

“ရတယ်၊ ခင်ဗျားကိစ္စပြီးရင် ကျွန်တော့်အိမ်အလည် ခေါ်ရင်း ထမင်းတစ်နပ်လောက် ကျွေးချင်ပါသေးတယ်”

“အို မဟုတ်တာ။ မြင်မြင်ချင်းဆောက်နဲ့ထွင်း။ ခုမှ

သိတယ်။ ခုပဲအိမ်လည်လိုက်ရမယ်လို့။ ကဲ ရှင့်ကိုဘာမှမပြောတော့ဘူး”

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မြယွန်း ဧည့်တွေ့ရမည့်နေရာမှ စောင့်နေမိတာ။ ခဏကြာမှ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သူမထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်တွေ့ရမည့်နေရာမှာ အခြားမိဘများလည်း သူတို့သားသမီးကို လာပြီးတွေ့နေကြ၏။

“မမ မြရွန်းစန္ဒီ အပြင်သွားပါတယ်ရှင်”

“ဟင်... သူ သူ ဘယ်သူနဲ့သွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကိုပြောမသွားပါဘူး။ သေးခန်းသွားမယ်လို့တော့ ပြောသွားပါတယ်”

“ဟင်”

ဝဋ်ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်တတ်ပါသလား။ သက်နုဖုန်းက သူမ လိမ်မိညာမိလို့များ ချက်ချင်း ဝဋ်လည်လေသလား။

“သူ ဖုန်းယူသွားတယ်မလား ညီမ”

“ဖုန်းလည်း ထားခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“ဘုရား ဘုရား”

တကယ့်ကို တစ်ဆင်တည်း။ ဝဋ်ကြွေးကြမ္မာက ချက်ချင်း လည်တော့ပြီ။ မြပွန်း ထိုကလေးမကို အသနားခံရပါတော့သည်။

“ညီမလေးရယ် သူ့မှာ ငါ့ကနေ ချစ်သူတွေ့နေပြီဆိုလို့ မမကလာပြီး အကျိုးအကြောင်းသိချင်၊ မေးချင်တာပါ။ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်က၊ ဘာဆိုတာသိချင်လို့ပါကွယ်။ ခု သူ့ကောင်လေးနဲ့ သွားတာမဟုတ်လား။ မမက အကျိုးအကြောင်း သိချင်ရုံပါ။ သူတို့ကိုမဆူပါဘူး။ ပြောပြပါနော် ညီမလေး။ သူတို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ပြောသွားလဲ”

“ပြောတော့မသွားဘူး မမရဲ့။ သူလည်း ဒီတစ်ခါပဲလိုက် သွားတာပါ။ ရွှန်းက လိမ္မာပါတယ်”

“အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ၊ ကာလုပ်လဲဟင် ညီမလေး။ မိရွှန်းဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ် ပြောသွားလဲ”

“နွေလယ် ဒါမှမဟုတ် ညနေတော့ ပြန်လာမှာပါ။ တစ်ခါတည်းတော့ လိုက်မသွားလောက်ပါဘူး မမရယ်”

ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်သလို ဘယ်လိုက်လို့ လိုက်ရမှန်းမသိ။ ဖုန်းလည်းထားခဲ့သည်ဆိုတော့ လမ်းကဆုံးနေပြီ။ ညီမအတွက် သောကအပူက ရင်ဝကိုလောင်မြိုက်ပြီ။

အစ်မကြီးမို့ အမိအရာ။ မြပွန်းစံမှီ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း တွေးလို့ မရ။

ရန်ကုန်က နယ်ကျယ်တာမို့ ယှဉ်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်လိုက်တာထက်ဆိုးမည်။

ရေနစ်သူဟာ ကောက်ရိုးမျှင်လေးကိုတောင် ဖမ်းဆုပ်သလိုပဲ မြပွန်းစံမှီ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ထရပ်မိကာ မိရွှန်းသူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်ရသည်။

“မမ သူ့ကိုလိုက်ရှာဦးမယ်။ ကစားကွင်းတွေ ဘာတွေ သွားမလား။ ဘုရားသွားမလား။ ဘယ်လိုက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အမောမပြေလိုက်တာ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးတို့လို ညီမအလိမ္မာလေးရမထားတော့ မမရင်ပူဟပ်နေရပါပြီ”

မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း မြပွန်း ပူလောင်နေတော့ မိရွှန်းသူငယ်ချင်းမလေး သနားသွားလေသည်ထင်။

“မမ ညီမပြောတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ သူတို့ သန်လျင်ရေလယ်ကျောက်တန်းသွားမယ်လို့ ဖုန်းပြောသံကြားတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား၊ အေးပါ ညီမလေးရယ်။ အေးပါ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေ့ကွယ်။ ဒီမှာ သူ့အတွက် ဟင်းတွေယူထား

လိုက်ပါဦးနော်။ ဒီငံပြာရည်ကြော်ဘူးက ညီမလေးစားပါ။ ညီမလေး ဖုန်းနံပါတ် မမ ပေးနော်”

မိရွှန်း သူငယ်ချင်းမလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြယွန်း အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာမိတာ။ သန်လျင်ကိုလိုက်မလို့။ သန်လျင်ဆိုတော့ အဝေးကြီး။ ဘယ်လိုသွားပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

တစ်ယောက်တည်း ပူထူလောင်မြိုက်နေရင်း အမြန် လျှောက်သွားနေမိတာ။

“တီ”

သူမနောက်မှ ကားရပ်လိုက်တော့မှ ညီသခံ ရှိနေသေးတာ သွားပြီးသတိရမိတော့သည်။ သူ မပြန်သေးဘဲကိုး။

“တက် ဘယ်ကိုလိုက်ပို့ရမလဲ”

“သန်လျင် ရေလယ်ကျောက်တန်းသွားကြသတဲ့”

ပြောပြီး မြယွန်းစံမှို ငိုချစ်လိုက်တော့ ညီသခံ ကရုဏာ သက်မိရသည်။ ညီမအတွက် တော်တော် သောကရောက်နေပုံပါ။

“ခင်ဗျား အရာရာကို အဆိုးဘက်က မတွေးနဲ့လေ။

ခင်ဗျားညီမမှာလည်း ဦးနှောက်ရှိမှာပါ။ တွေ့မှ အခြေအနေကြည့်။ တွေ့ရင်လည်း ဘီလူးထွက် မထွက်နဲ့။ ဒီကိစ္စမျိုးက

ပြင်ငြင်သာသာ ကိုင်တွယ်တတ်ရတယ်”

မြယွန်း သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ စိတ်ကိုထိန်းပြီး မျက်ရည်သုတ်ရသည်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ညီသခံကိုသာ အားကိုးရတော့မည့်အဖြစ်။

သန်လျင်အထိဆို တက္ကစီငှားရလျှင် မလွယ်။ အသွားအပြန် (၃) သောင်းလောက်တော့ တောင်းမှာ။ သည်ကြားထဲ သူမက မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်တည်းမို့ တက္ကစီလည်း ရမ်းမစီးရဲပါ။

ညီသခံကိုသာ တက္ကစီသမားကြီးလို သဘောထားပြီး လိုရာပို့ခိုင်းရတော့မည့်အဖြစ်။

သူ့ကို ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

သက်ခုပြောလို့ သူမထက် (၆) နှစ်လောက်ကြီးမှန်း ညီနေရပေမယ့် သူ့အဆင်က လူငယ်စတိုင်လ်။

ဘောင်းဘီက စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ။ အပေါ်မှ တီရှပ် ကုတ်တစ်ထည်ထပ်ဝတ်ထား၏။ မင်းသားတစ်ယောက်လို ကြည့်ကောင်းနေတာတော့အမှန်။

မြယွန်းကတော့ ကချင်ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့်သာ။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးက မြင့်မြင့်လှလှမို့ ဘာဝတ်ဝတ် ပြေပြစ်ကာ

ကြည့်ကောင်းနေဟင်္သာသည်မို့ ကိုယ့်အလှကိုယ် စိတ်ချရပြီးသား။
ဆံပင်ကို စည်းချထားရုံမို့ ဆံနွယ်တို့က တစ်ကျောလုံး
ဖြာနေ၏။

မြယွန်းမှာ နာရီတကြည့်ကြည့်။ (၁၁) နာရီထိုးတော့မည်း။
(၁၂) နာရီလောက်မှ ရောက်မှာလား။ ညီသစ်ကိုလည်း မလော့ရဲ
ပါ။ သူလည်းမောင်းနေတာပါပဲ။

တကယ်ပင် (၁၂) နာရီထိုးခါနီးမှ သန်လျင်ရေလယ်
ကျောက်တန်းသို့ရောက်သည်။

သည်ဘက်ကမ်းမှာပင် မျက်စိရှင်ရှင်နှင့် အရင်ရှာရ
သည်။ မတွေ့သဖြင့် ဘုရားထိလိုက်ဖို့ ပြင်ရပြန်၏။

ကားကိုထားခဲ့ပြီး မြယွန်းစံမို့ မျက်စိရှင်ရှင်နှင့်လျှောက်
ရှာနေတော့ ညီသစ် နောက်မှလိုက်ရုံ။ ရှပ်မမြင်ဖူးပေမယ့် မြယွန်း
က ဖုန်းထဲမှပြသဖြင့် မြင်ဖူးသွားပြီ။ မြယွန်းလောက်မလှပေမယ့်
သူလည်းတစ်မျိုးချောပါသည်။

ဆံပင်တိုလေးနှင့် ငယ်ဂုဏ်လေးနှင့် တစ်မျိုးချစ်စရာ။
“ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်မှရမယ်”

နှစ်ယောက်သား စက်လှေတွေထဲသို့ ပြေးဆင်းပြီး ဟို
ဘက်ကမ်း ဘုရားရှိရာသို့ သွားကြရသည်။

မြယွန်းက ညီမအတွက် သောကတွေနှင့် ပူလောင်ဗျာပါ
ဆိုက်နေရသော်လည်း ညီသစ်မှာ ပျော်ရွှင်မိသလိုလို။

သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျနေပေမယ့် သူက
တော့ ပျော်နေမိပါသည်။

ဪ တို့ယောက်ျားတွေဆိုတာလည်း မျောက်တွေလိုပါ
ပဲ။ အသည်းနှလုံးကို သဖန်းပင်ချိတ်ထားမှရမယ် ထင်ပါ။

သက်နအတွက်ကွဲရသည့်အသည်းဟာ ထင်သလောက်
လည်း ပိုးစိုးပက်စက်မနာ။

အစကတည်းက ဂျပန်မှာ (၃) နှစ်ရောက်နေရသဖြင့်
သူလည်း သွေးအေး၊ ကိုယ်လည်းသွေးအေးလေရောသလားမသိ။

ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုသည့်အတိုင်း သူ မြန်မာ
ပြည်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နောက် ချစ်သူ

တာဝန်ကျရာ ကြိုခင်းမြို့နယ် ဘက်ရဲထိပ်ပင် လိုက်သွားခဲ့ပါရဲ့။
ချစ်သူက သစ္စာမဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်လက်သို့

ပြောင်းသည့်အခါ -
ဟက်တက်ကွဲရမည့် သူ့အသည်းဟာ မကွဲတကွဲနှင့်
ခြစ်နေရလေသလား။

ချစ်သူဘက်က သူ့ကို အမြင့်ပေထောင်ပေါင်းများစွာမှ

သေအောင်တွန်းချခဲ့ပေမယ့် အောက်မှာ မြဲယွန်းစံမှီဆိုသည် အချစ်မြစ်ကလေးက ဆည်းခံပေးနေသည့်အခါ။

သူ 'ဗွမ်း' ခနဲဆိုပြီး မြစ်ထဲကျ။ သည်တော့ ခံသာရာ ရတာပေါ့။

သွေးပူနေတုန်းကတော့ သူကလည်း မြဲယွန်းကို မတန် ပြော မတန်ဆို။ ရန်တွေလုပ်မိခဲ့တာ။ ရှက်ရမ်းရမ်းတာလည်း ပါထင်ရဲ့။

ကိုယ်ကလည်း ညံ့လွန်းပါ့။ သည်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပျောက်နေလျှင် ဘာလဲဆိုတာတောင် မတွေးမိ။

ချစ်သူကို ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်မိတာလေ။ ယခုတော့ မြဲယွန်းစံမှီကို ချက်ချင်းကြီး ချစ်တယ်၊ ခင်တယ် မဟုတ်ပေမယ့် ထူးခြားသည့် ဂျစ်ကန်ကန်၊ သည်းလည်းခံတတ်သည့် လိမ္မာနေ ခြားရှိသည့် ကောင်မလေးဟာ သူ့ခေါင်းထဲ သူ့ရင်ထဲ မေ့ပျောက် မရတာတော့အမှန်။

သူမနှင့်သွားခဲ့လာခဲ့တာတွေ၊ စားခဲ့သောက်ခဲ့တာတွေထိ တရေးရေး ပြန်မြင်ယောင်နေမိတာ။

သူ့ရုပ်၊ သူ့စတိုင်လ်၊ သူ့ပညာ၊ အရည်အချင်းတွေ ကြောင့် ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီပင်ကြီးဟာ မြဲယွန်းနှင့်ကူး

မြောင်းထဲရောက်ရမလို့။

လူတွေရဲ့သဘာဝကိုက လိုက်ရင်ပြေးသတဲ့။ သူတော့ ခပ်မှန်မှန်နေရင်း သူမ လိုအပ်တာကို ကူညီပေးနေလိုက်တာပေါ့။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးမိပါသည်။

ဘုရားစောင်းတန်းထဲရော၊ ငါးစာကျွေးသည့်နေရာတွေ ပါ လှည့်ပတ်ရှာလည်း မတွေ့။ မြဲယွန်းစံမှီ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာ ပြီ။

ဘုရား ဘုရား ငါ့ညီမလေးကို တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဘာ တွေများ ခေါ်သွားသလား။ ကလေးကချေ အပေအတေကောင်။ သတိရသဖြင့် မိရွှန်းသူငယ်ချင်း သီတာမေဇော်ထံ ဖုန်း ဆက်ကြည့်ရသည်။

“ညီမလေး မိရွှန်းပြန်ရောက်နေပြီလားလို့ပါ”

“ဪ... ရောက်နေပြီ မမ။ သူတို့ သန်လျင်မသွား ခြင်ဘူးတဲ့။ ရွှေတိဂုံတင် ဖူးပြီး ပြန်လာကြတယ်တဲ့။ မမ သူ့ဆီဖုန်း

ဆက်လိုက်လေ၊ ဟုတ် ဟုတ်”

ဘုရားရင်ပြင်တော်၊ တန်ဆောင်းထဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း မြယွန်း အမောဆိုသွားရသည်။

တကယ့်ကို ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်ပါပဲ။ ဖုန်းပြောနေသည့်အသံကို ညီသခံလည်းကြားသဖြင့် အခြေအနေ တွေကို သူပါသိရသည်။

“ကဲ ဒေါ်မြယွန်းစံမှီ ... ရောက်တဲ့လက်စနဲ့ ဘုရား သေသေချာချာ ဖူးပါ။ ဘုရားရှိခိုး၊ ဆုတောင်း၊ မေတ္တာပို့၊ ငါးစာ ကျွေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန်လျင်ဆိုတာ ရောက်ခဲ့တယ်လေ။ ခင်ဗျား တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီရေလယ် ကျောက်တန်းကို”

“မရောက်ဖူးဘူး”

“ကဲ ... ခင်ဗျားရင်ထဲ ဘုရားတော့ မကွယ်စေခဲ့ဖူး။ ညီမဆီလှမ်းအကြောင်းကြားချင်ကြားလိုက်။ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဘုရားဖူး”

မြယွန်း သူ့အကြံပေးသည့်အတိုင်း လိုက်နာရုံသာ။ ညီမ ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို မိရွှန်း”

“မမ”

“ငါလာမယ်ပြောထားရဲ့နဲ့ နင် ဘာလို့ အပြင်ထွက်ရ တာလဲဟာ။ ကိုယ့်အစ်မကဖြင့် တစ်ခါတလေ လာတာ”

“မမက ကျောင်းကမှ စောင့်မနေဘဲကိုး။ ညီမ (၁၁) နာရီလောက် ပြန်လာသားပဲ။ အရေးကြီးလို့ ခဏသွားတာ”

ဖုန်းထဲမှာ ပြောမကောင်းတာမို့ မြယွန်း ငြိမ်နေလိုက်ရ သည်။ ယခုကျ သူ့အပြစ်က ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်ရပြီ။

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ငါပြန်လာပြီ”

“အခု မမ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

မြယွန်း ညီသခံကို မော့ကြည့်မိသည်။ ညီသခံကလည်း သူမကို ငုံ့ကြည့်လျက်။

အသေးအဖွဲ့ကစပြီး မုသားပြောသူဟာ ဘယ်ယုံရမလဲ။

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ပါ။ နင့်ကိုလိုက်ရှာနေကြ တာ”

“ရန်ကုန်မြို့က အကျယ်ကြီး။ မမက ဘယ်တွေ ဘယ် လိုလိုက်ရှာနေတာလဲ။ မိတ်ဆွေကရော ယောက်ျားလား။ မိန်းမ လား”

ကိုယ်ပင်တရားခံပြန်ဖြစ်ရမည့် အပေါက်။

“ယောက်ျားလေးပေါ့။ သူ့ကားနဲ့ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးနေတာ”

“မမနော် ညီမကျောင်းပြီးဖို့ (၂) နှစ်လိုသေးတယ်။ ယောက်ျားတော့ ယူမသွားနဲ့ဦး။ ခုပဲ ပြန်လာတော့ ဒါပဲ”

“ဟဲ့ ... ငါတို့က အဝေးကြီးရောက်နေတာ။ ချက်ချင်းတော့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ဖက်မှ စိတ်ကောက်ပြီးဖုန်းချသွားသဖြင့် မြယွန်းစံမို့ စိတ်ဆင်းရဲသွားရသည်။ ညီသစ်ကတော့ မြယွန်းကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေလျက်။

“ကျွန်မတို့ မြန်မြန်ပြန်မှပဲ ကိုညီသစ်”

“ဘုရားတော့ ဖူးလိုက်ပါဦးဗျာ”

“ဖူးမှာပေါ့”

မြယွန်းစံမို့ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပြီးမှ အလျင်အမြန်ပင် စက်လှေစီးကာ ကမ်းကပ်၊ ကားနှင့်အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

“နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူးနော်။ ကလဲ့စားပြန်ချေနေတာလား”

“ရှင် ဘာကလဲ့စား”

“ဪ... ကျွန်တော် သက်ကိုလိုက်ရှာတုန်းက ခင်ဗျားကို ဘာမှမကျွေးတဲ့အပြင် ခင်ဗျားကြက်ဥလေး စားရတဲ့အဖြစ်”

“ဪ... ရှင်ကလည်း ကျွန်မက အငြိုးအတေးလည်း မထားတတ်ဘူး။ သတိတောင်မရဘူး။ ခုဟာက ညီမနဲ့ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ပါ။ သူ့ကိုဆုံးမရအောင်လာတဲ့အစ်မက စင်းလုံးချောဖြစ်နေသင့်တာပေါ့”

“ခုရော ခင်ဗျားက သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာပဲလေ။ ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်နေလို့လဲ”

မြယွန်းစံမို့ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောချင်တော့ပါ။ ဗိုက်ကတော့မဆာသေး။ ကြာဆံဟင်းခါးနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်က ယခုထိ ဗိုက်ထဲမှာကျန်သေး။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီကျော်နေပြီမို့ သူ့ကတော့ ဆာမှာပဲ။ သို့သော် မြယွန်း အချိန်မပေးနိုင်ပါ။

ကားလမ်းဘေးမှာရှိသည့် မုန့်ဆိုင်တစ်ခုမှ ကိတ်မုန့်ဆင်းယ်ပြီး အချိုရည်ပါ ဆွဲခဲ့သည်။

“ကားမောင်းရင်း ဗိုက်ဖြည့်”

“ကျုပ် လက်မအားဘူး။ ခင်ဗျားကျွေး”

“ရှင်သာ မြန်မြန်မောင်း”

“နှစ်လောင်းပြိုင်သေနေဦးမယ်”

“သေလည်း ကောင်းတာပဲ အေးရော”

“အို မသေနိုင်ပါဘူးဗျာ။ သေခြင်းတရားကို ရင်မဆိုင် ချင်သေးပါဘူး။ စကားအဖြစ်တောင် မကြားချင်ပါဘူး။ မပြောနဲ့ လူဆိုတာ အခက်အခဲမှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ ဒီပြဿနာလေး လောက်နဲ့ဗျာ”

“ကဲပါ ... မှားပါတယ်၊ ရှင် မြန်မြန်သာမောင်းပါ”

မြယွန်း ကိတ်မုန့်ဖဲ့လိုက်တော့ သူက ပါးစပ်ဟပေး၏။ ကိုယ်စားမလို့ဥစ္စာ။ သူရှက်မှာစိုးလို့ ခွံပေးရတာပါပဲ။ ကိုင်းကျွန်း မှီ ကျွန်းကိုင်းမှီပေါ့။

သူက ကိုယ့်ကို သွားလိုရာလိုက်ပို့ပေးတယ်။ ကိုယ်က သူ့အစာအိမ်ပြည့်ဖို့ မုန့်ကျွေးရတယ်ပေါ့။

“အချိုရည်ပါပေးဦး၊ ပိုက်နဲ့ပေး”

အချိုရည်ဘူးကို ဖောက်ပြီး ပိုက်တပ်၊ သူ့ကိုပေးရ၏။ ကိတ်မုန့်ကတော့ သူတစ်ဖဲ့၊ ကိုယ်တစ်ဖဲ့။ အချိုရည်ကတော့ သူတစ်ဘူး၊ ကိုယ်တစ်ဘူး။

(၁) နာရီခွဲလောက်ကျမှ သူ့နာပြုတက္ကသိုလ်ဝင်းကဲသို့

သူမတို့ရောက်ကြသည်။

“ရှင် ကျန်ခဲ့မှနဲ့ထင်တယ်”

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတွေပဲဗျာ၊ ကျန်ခဲ့ရင် ပိုပြီးတော့တောင် သန့်ထင် ကြောင်ထင်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့။ ရှင် ခပ်ဝေးဝေးမှာနေ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ စကားအခြေအတင်တွေ ပြောချဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အကူအညီလိုရင်တော့ လှမ်းခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်ဖုန်းနံပါတ်လည်း ထည့်ထားပါ”

သူက ဖုန်းနံပါတ်ချင်း အပြန်အလှန် ထည့်သွင်းနေသေး ပဲ။

သူမ မြရွှန်းထံရောက်တော့ ဧည့်တွေ့သည့်နေရာမှာ ငြိုစောင့်နေလေ၏။

သူကပင် အစ်မဖြစ်သူကို မသင်္ကာနေသည့်ပုံ။

“မမ မိတ်ဆွေဆိုတာရော ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်တုန်းက မိတ်ဆွေလဲ။ ဒီအကွက်တွေ ရိုးနေပြီနော်။ ညီမကိုအကြောင်းပြပြီး ငြည်းစားနဲ့လျှောက်လည်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ညီမ။ နင် ကိုယ့်အစ်မ ဝေတနာကို မစော်ကားနဲ့။ ငါ့မှာ နင့်အတွက် ပူလိုက်ရတာ။

Fb ကလူဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘဝ အတုနဲ့ ဖန်တီးထားတာတွေ”

“Fb ထဲကလူလည်း လူပဲ။ သူနဲ့ အပြင်မှာတွေ့ပြီးပြီ”
“ဟင် ... ဘယ် ဘယ်သွားတွေ့”

“ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ တွေ့ကြတယ်။ မိရွှန်းသိပါတယ်။ သူက လူကောင်းပါ။ မိရွှန်းကို တည်းခိုခန်းခေါ်မသွားတာနဲ့ကို ကျေးဇူးတင်လှပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ မိရွှန်းရယ်။ သူက လူကောင်း သူကောင်း ဟုတ် မဟုတ် နှင် ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ။ ခုခေတ်က အလိမ်အညာ တွေ ပေါ့ပါဘိ”

“မိရွှန်း နားလည်ပါတယ်။ မမတို့အရွယ်တွေသာ ဘာ မသိ၊ ညာမသိနဲ့ စွတ်လုပ်နေကြတာ။ မမရဲ့လူကကရာ ဘယ်က လဲ။ ဘာလုပ်သလဲ၊ တော်ကြာ မယားကြီးရှိတဲ့သူနဲ့ တိုးနေဦး မယ်”

“သူက ငါ့မိတ်ဆွေပါဆို။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့သူငယ် ချင်း သက်နုမြတ်မို့ရဲ့ချစ်သူ”

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မမနဲ့ ဆက်တွဲနေရတာလဲ။ သဘောမတူဘူးနော် မမ”

“နင်သာ လိမ်လိမ်မာမာ နေစမ်းပါ ညီမရယ်။ မိန်း ကလေးဘဝဆိုတာ မန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပါပဲ။ အချိုးခံရရင် သွား ရော။ ဘုမသိ ဘမသိတဲ့လူကို အရမ်းမယုံလိုက်၊ မပုံလိုက်ပါနဲ့ ဟာ”

“ညီမ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး မမရယ်။ အသက်ပဲ (၁၉) နှစ်ထဲမှာ”

“မမပြောတာ နားထောင်ပါ ညီမရယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ လည်း သနားပါတယ်”

“အင်းပါ။ မမကလည်း မိရွှန်းချစ်သူက လူကောင်းလေး ပါ။ သူက ဘွဲ့လည်းရပြီ။ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ပါ။ လူပေါ်ကြော့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အယုံမလွယ်လိုက်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ ယောက်ျားတွေခေါ်ရင်လည်း ရမ်းသန်းလိုက်မသွားပါနဲ့။ တစ်ခုခု ဆို ဒုက္ခရောက်ရမှာက မိန်းကလေးပါ”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒါတွေလာပြောနေရသေးလား မမရာ။ သူများတွေ”

“သူများကို လိုက်မတုပါနဲ့ ညီမရယ်။ မိန်းကလေးဆို တာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်မြှင့်၊ အရာရာမှာ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ ဆင်ခြင်

နိုင်မှ တန်ခါကျတာပါ။ မမပြောချင်တာက အယုံမလွယ်ဖို့ပါပဲ။”

“သူများပြောပြီး မမလည်း အယုံလွယ်မိလို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်။ အဲလူကြီးက ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ၊ မပြန်သေးဘူးလား။ ဘယ်တုန်းထဲက စောင့်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ကမှ ကားဂိတ်မှာတွေ့ပြီး လိုက်ပို့တာပါ။ သူက အားနေလို့ပါ”

“အားတယ်ဆိုတိုင်း ယုံမနေနဲ့။ လောကကြီးမှာ အလကားရတာ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ခုပေးမှ တစ်ခုရတယ်။ ဆန်ပေးမှ ဆေးရတယ်”

“အေး . . . နင်သိဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ယောက်ျားတွေကို အယုံမလွယ်နဲ့။ အရာရာ သတိရှိပါစေ။ သူတို့ပြောတိုင်း ယုံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် စကားနိုင်လုနေရတာလည်း မသက်သာ။ ညီသစ် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားနားမှာပင် ထိုင်စောင့်ရင်း ဝင်းထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်ပင် တစ်ခုခု သွားစားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

ကိုယ်ချည်းသွားစားရမှာ မျှိမကျသဖြင့် သူ မြယွန်းတို့ ညီအစ်မအနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မြယွန်းတို့ညီအစ်မပါ တစ်ခုခုလိုက်စားကြစဉ်းစားတွေး ကျွန်တော်တို့ မနက်စာ မစားရသေးဘူးလေ”

“ဪ . . . ရှင်ပဲ သွားစားပါ။ ကျွန်မတယ်။ မမသာ လောက်ပါပြီ။ ကိတ်မုန့်နဲ့ အချိုရည် စားပြီးပြီမယ်”

“မိရွန်း သူက ကိုညီသစ်တဲ့။ ကိုညီသစ်သတ် မြရွန်းစနို့တဲ့။ သူနာပြုတက္ကသိုလ် ရွယ်လွန်မှ ချီးမွမ်းရာ

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ မြရွန်းကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြရုံ။ ကိုယ့် ဒုက္ခရောက်နေဦးလားလို့ သံသယမျက်ဝန်းကအပြည့်။ ကာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ထမင်းသွားစားလိုက်ပြောလိုက်” ကျွန်တော့်ခိုက်က နည်းနည်းနဲ့ မရလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားစားပါ”

“ဦးညီသစ် ပြန်ချင်ပြန်လိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့ညီအစ်ကောင်စားတွေပြောဦးမှာ။ မမကို ကျွန်မပဲ လိုင်းကားနဲ့တင်ပေးလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကားဂိတ်ထိလိုက်ပို့လိုက်မယ်။ သူက ကားသိပ်စီးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခါးပိုက်နှိုက်တွေကလည်း ဆံပင်ကအစ ဖြတ်ယူတာ”

နိုင်မှ တန်ခါပေါ်တင်နှင့်နေသည့်ကြားမှ သက်သောင့်သက်သာ

“သူများည့် ညီသစ်ကို မြရွန်းစန္ဒီ မျက်မှန်းကျိုးနေမိပါ၏ နေဦးမယ်။ အဲလူ့ကြီးတော့ မရိုးသားဘူး။ သူ့ချစ်သူ သက်နုမြတ်မိုးလား။ ဘယ်တုန်းအပြုသေးရဲ့လား။ ယောက်ျားတွေဆိုတာလည်း “မဟုတ်ပါဘဲ ဒီခန့်ပဲ”

တာပါ။ သူက အာနုမြတ်မိုး အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ”

“အားတယ် ဒါဆို မမကို သူ ဆက်ကပ်နေမှာပေါ့”

ကားရတာ ဘာမှမရှိ ... နင်ကလည်း သူကလည်း ဂျပန်မှာ အလုပ်ဆေးရတယ်” င်ဂျင်နီယာကြီးပါဟဲ့။ သူ့ဘာသာ ရှိမှာပေါ့”

“အေအံမယ် ... မမ မသိပါဘူး။ တချို့က စွဲမိစွဲရာ ယောက်ျားပုစံမျိုးကို သူ လိုချင်လို့နေမှာပေါ့”

ပြောတိုင်း “သက်နုပုံစံမျိုးပဲ သူကြိုက်မှာပါ။ ဟိုက ပိန်ပိန်ပါးပါး ဝဲကလေးလို့။ ဝတ်တာစားတာကအစ ခေတ်မီမီ”

မသ “မမကရော ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတာပဲ။ သူ့ထက်တောင် လှသေး”

“ငါ့ကိုစွထားစမ်းပါ။ နင့်ကိုစွသာ စဉ်းစား။ သင်တန်းလည်း ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီး ... အတုအယောင်တွေ ပေါ်တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ချစ်သူမထားစမ်းပါနဲ့ဦးဟာ။ အန္တရာယ်

ကြီးလွန်းပါတယ်။ နင် အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ အရာရာ စဉ်းစားတွေ့ ခေါ်တတ်ပြီဆိုတော့မှ အတောင်ဖြန်ပြီးရှာ”

“အင်းပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ပိရွန်းသိပါတယ်။ မမသာ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်နေဦးမယ်”

“နင်ကချည်း ငါ့ပြန် ဆုံးမနေ”

“ဆုံးမရတာပေါ့။ ပိန်းမဆိုတာ အရွယ်လွန်မှ ချီးမွမ်းရာ ဖြစ်တဲ့။ လောကနီတိက ဆိုထားတယ်”

“ပိရွက်အိုးကွဲမ။ ကျောင်းမပြီးဘဲ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်။ နင်တို့ကျောင်းတွေက အိမ်ထောင်ပြုရတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကောင်ကို ကျောင်းပြီးမှ စဉ်းစားမယ်လို့ ပြင်ပြောလိုက်”

“အဟီး မရတော့ဘူး။ အဖြေပေးပြီးပြီ”

“ငါ့နယ် သေချင်တာပဲ”

“ကဲ ကဲ ... ညီမလေး နားလည်ပါတယ်နော်။ ကျောင်းထဲမှာ အပြင်လည်း ထွက်ခွင့်မရပါဘူး။ ပူမနေနဲ့။ မမသာ အိမ်ရောက်အောင်ပြန်”

“အေးပါ ... ငါ (၄) နာရီကားနဲ့မိမလား၊ (၅) နာရီကားနဲ့ မိမလားမသိဘူး”

“ခုပဲ (၂) နာရီခွဲတော့မယ်၊ ပြန်တော့”

“နင် လိမ္မာမှ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာမှာနော်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေခမျာ ပင်ပန်းလှပါပြီဟာ”

“အေးပါ ... သိပါတယ်”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး မြယွန်းစံမှို ဆွဲခြင်း လေးနှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ ညီသစ် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက် ခေါ်သည်။

“တစ်ခုခုစားလိုက်ဦး မြယွန်း ။ အဆာလွန်နေလိမ့် မယ်”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ကျမှ ညစာစားလိုက်မယ်”

“မရဘူး၊ ထမင်းသုပ်လေးဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါဗျာ”

သူက အတင်းဆွဲခေါ်တော့မှာမို့ မြယွန်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“ကျုပ် ဟင်္သာတာအထိ လိုက်ပို့မယ်”

“အို ... တော်ပါပြီ။ လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်။

ရှင် ကျွန်မအတွက် အချိန်တွေ တစ်နေ့လုံး သုံးပေးနေရတာ အားနာပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ် အလုပ်မှမရှိတာ”

“မရှိုးရှို တော်ပြီ။ ကျွန်မကို ကားဂိတ်ထိပဲ ပို့ပေးပါ တော့”

“ကောင်းပါပြီ”

ရုံးဆင်းချိန်မို့ ကားတွေကျပ်နေသဖြင့် ကားက တရွေ့

ရွှေ။ မြယွန်းစံမှီ နာရီတကြည့်ကြည့်။ (၄) နာရီကားတော့ပီမှာ မဟုတ်။ (၅) နာရီကားရော မိပါမလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါ ဘာမပါနှင့် ညကားတွေစီးရတာ မလွယ်။ ဟိုရောက်တော့ရော။

မြယွန်းတို့နေတာ မြို့စွန်၊ ကောလိပ်ထက်တောင် ဝေးသေး။ ကယ်ရီလည်း မစီးရဲ။ ဆိုက်ကားလည်း မငှားရဲ။

ကားကလည်း ခဏခဏလမ်းပိတ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းရွှေနေရ။ တစ်နေ့ကုန် စိတ်ပန်းလှပန်းရှိခဲ့ရသည်မှီ နောက်မှီကိုမှီကာ မြယွန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သူမသတိရတော့ ကားလေးက တစ်ပိတ်ပြေးလျက်။
“ဟင်”

မီးတွေတောင် လမ်းဘေးမှာ လင်းနေပြီလေ။

“ဟင် ကျွန်မ ကား ကားမိပါဦးမလား။ ခု ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲဟင်။ ဘယ်ကိုရောက်နေတာ”

“(၇) နာရီရှိပြီ”

“အို ... ကျွန်မ ညကားတွေကျန်ပါဦးမလား။ မိပါဦး မလား”

“မပူနဲ့၊ အခု မြို့ပြင်ရောက်လာပြီ”

“ရှင်”

“ကားဂိတ်ရောက်တော့ (၅) နာရီကျော်နေပြီ။ ညကားတွေက (၉) နာရီ၊ (၁၀) နာရီမှထွက်မှာတဲ့။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို စိတ်မချလို့ ဟိုထိလိုက်ပို့မှာ”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲရှင်။ ရှင့်အိမ်က ရှင့်ကို စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ။ မပူပါနဲ့။ ဂျပန်တောင် (၃) နှစ်လုံးလုံး ပြန်ဘဲ အလုပ်လုပ်လာတာ။ ယောက်ျားလေးပဲဗျာ”

“ယောက်ျားလေးလည်း အန္တရာယ်ရှိတာပဲ”

“မရှိ၊ ရှိရှိ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်လိုစိတ်ချမလဲ။ ကားစိတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ညကား (၉) နာရီ၊ (၁၀) နာရီထိ ဘေးနေရမှာလည်း စိတ်မချဘူး။ ဟိုရောက်လို့ အချိန်မရှိ အချိန်ရှိ မြို့စွန်ထိပြန်မှာလည်း စိတ်မချဘူး”

“ရှင် အနေသာကြီးပါ။ ဒါ ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မပဲ။ နှင့်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ခင်ဗျားက ခု ကျုပ်မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီလေ။ မိတ်ဆွေ ဝတ္တရားအရပေါ့ဗျာ”

“ဪ ... ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်တော်တော်ရှာတဲ့လူပဲ။

ထားပါတော့လေ။ ကျွန်မကိုကူညီလို့ ကျွန်မကိုလိုက်ဖို့လို့ ကျေးဇူးကြွေးတွေ အများကြီးတင်နေမှာမျိုးကို မခံချင်တာ”

“နေပါဗျာ၊ မတင်ချင် မတင်ပါနဲ့။ ကျုပ်ဘာသာ အမြင် မတော်လို့ ကူညီမိတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ခံယူပါတယ်”

“ရှင် အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပဲနော်။ ကျွန်မ တကယ်ပဲ အားနာပါတယ်”

“ဪ... လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရ သရွေ့ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ကြပါဘူး”

“ရှင်”

သူ့စကားက သူမကို လိုက်ဖို့ရတာ ပျော်နေတယ်လို့ ပြောချင်သလား။ မြဲယွန်း ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ် သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့တော့ သူက -

“ဟေး... အိပ်တော့မလိုက်နဲ့နော်။ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း မောင်းနေရရင် အိပ်ချင်ပြီးငိုက်သွားမှာပဲ။ ငိုက်မိလို့က စော့ ကားလမ်းဘေး ထိုးကျသွားလိမ့်မယ်”

“အင်းပါ ... မအိပ်ပါဘူး။ ရှင်ပြောလေ ကျွန်မ နားထောင်ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားပြော ကျွန်တော် နားထောင်မယ်”

“ကျွန်မအကြောင်းက လွမ်းလောက်စရာမရှိပါဘူးရှင်။ ဘဝကို ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် ကျွန်မတို့အိမ်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဖေဖေက ရုံး စာရေး၊ မေမေက ကျောင်းစာရေးမ။ သားသမီး (၃) ယောက်ရဲ့ စညာရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးနဲ့ ဒီခေတ်ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ တွေး ကြည့်ပေါ့”

“ဘာတွေလုပ်ရ”

“အဝေးသင်ကျောင်းသားတွေရဲ့ စာစဉ်တွေကို မေမေ က လက်ခံခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေက ပိုင်းရေးပေးရတယ်။ ဇောက် အိမ်မှာ ထမင်းချိုင့်ပေးကျွေးတယ်။ ထမင်းချိုင့်ပေးချက် ခေးတော့ ကျွန်မတို့မိသားစု စားရုံရတာပေါ့။ စီးပွားဖြစ်ဖို့ မဟုတ် ပါဘူး။ မိဘ (၂) ပါးရဲ့လစာက ကျွန်မတို့ကျောင်းစရိတ်ပေါ့”

“အင်း... ဒါဆို မင်းတို့ တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲ”

“ပင်ပန်းတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူးရှင်။ ဘဝဆိုတာ နှလုံးပဲ ရုန်းကန်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ အားမာန်တို့၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ နဲ့ဘာတွေ ရလာမှာလေ။ အုန်းသီးထဲက ရေလို အလိုလိုရလာ ခင် ဘဝတွေ ဘယ်လေးနက်တော့မလဲ”

“ဟုတ်တာပဲ။ ဘဝဆိုတာ လေးနက်တဲ့ခံယူချက်ရလာ ဖို့ လွယ်လွယ်တော့ မရဘူးဗျ”

“ရှင်လို သူဌေးသားကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ပြောရတာပေါ့ဗျာ။ ဆင်းရဲမှ ဘဝမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ပြည့်စုံတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း ဘဝကြမ်းတွေ ရှိပါတယ် ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ မေမေကျတော့ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာဘူး လေ။ ဂုဏ်တွေ၊ ခြပ်တွေကြောင့်သာ မကွဲကြ မကွာကြတာ ကျွန်တော့်ကိုငဲ့လို့လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

“ဖေဖေနဲ့မေမေက တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြပေမယ့် လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်နေကြပြီ။ သူ့စီးပွားသူရှာ၊ ကိုယ့်စီးပွား ကိုယ်ရှာကြတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သာယာအောင်နေကြတယ်”

“သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အလှည့်ကျရင် ကိုယ် အပေါ် သစ္စာရှိမယ့်၊ အချစ်ကြီးချစ်မယ့် ချစ်သူမျိုးကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတယ်။ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မိခဲ့တယ် ပေါ့ဗျာ၊ အဟင်း”

“ရှင်က ဂျပန်မှာ (၃) နှစ်ကြီးတောင် အလုပ်သွားလို့ နေတာကိုး။ မိန်းမဆိုတာ မီးနဲ့ချိပ်လိုဆို”

“ဟား ... (၃) နှစ်တောင် စိတ်မချရတဲ့မိန်းမ

တစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုကိုးကွယ်ရမှာတဲ့လဲဗျာ။ သက်ကို ကျုပ် အရမ်းချစ်ခဲ့မိပါတယ်”

“ရှင် ခုမှ လွတ်တဲငါး ကြီးပြနေတာပါ။ ရှင် သက်ကို ဂရုစိုက်ပါဘူး။ ဖုန်းတောင် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆက်ဖော်မရ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ် ပေါ့လေ။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ဖူးစာမဆုံလို့လို့ပဲ ကျုပ် ဖြေသိမ့် လိုက်ပါ့မယ်”

မြယွန်းစံမို့ သူ့ကိုဘာစကားမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကား လမ်းကိုသာ ပြူးကြည့်နေမိပါလေသည်။ သူကတော့ စကားတွေ ဆက်နေဆဲ။

“ကျွန်တော့်အသက် (၂၈) နှစ်ထဲမှာ။ အဘိုးအဘွားတွေ က အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေကြပြီး ဂျပန်ပြန်သွားမှာလည်း စိုးကြ ဘယ်။ ဒီမှာပဲနေပြီး စီးပွားရေးလုပ်စေချင်ကြတယ်”

မြယွန်းစံမို့ ဘာမှ ဖြူသည် မည်းသည် မပြော။ ဖော်လို လည်းမလိုက်

သူမတွေးနေတာ အိမ်ကျရင် အမေတို့ကို ဘယ်လိုပြော ရပါ့ဟုသာ။

ရန်ကုန်မှာ တစ်နေ့လုံးတွဲပြီးသည့်အပြင် ဟင်္သာတထိပါ

လိုက်လာသည့် မောင်မင်းကြီးသားကို မေမေတို့ ဘယ်လိုထင်မှာလဲ။

သူများ ငါ့ကိုကြိုက်နေတာလား။

ဘုရားရေ မလွန်လွန်းဘူးလား လူကြီးမင်းရယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကတင် ချစ်သူက ပစ်ထားခဲ့လို့ အသည်းတွေ၊ ဘာတွေ ကွဲခဲ့သူ။

သည်ကနေ ချစ်သူအသစ်ရှာချင်နေသလား။

အေးအေ သူ စိတ်လေနေလို့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ခရီးထွက်ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

သူဌေးတွေဆိုတော့လည်း စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါပေမပေါ့။ ဘာကိုမှ ငဲ့မနေရဘူးလေ။

“ခင်ဗျားကရော ဘာတွေအကြံပေးချင်သလဲ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် မေးနေတာလေ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလား။ အသက် (၂၈) ဆိုတာ သိပ်မကြီးသေးပါဘူးနော်”

“ဪ... ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး။ အကြံလည်း မပေးတတ်ပါဘူးရှင်”

“ခင်ဗျားဆိုရင်ရော ဘယ်အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုမှာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ပြုရ၊ လက်ထပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲလို ဘဝကို ပုံသေနည်းနဲ့ တွက်လို့တော့မရဘူးလေ။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေရတာတော့ အိမ်ထောင်ရှင်ဆယ်တွဲမှာ ဆယ့်တစ်တွဲလောက်က မသာယာဘူး။ ကလေးတိုးလို့တွဲလောင်းနဲ့ ဖတ်သီဖတ်သီ ရှာစားနေကြ၊ ယောက်ျားနဲ့ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ။ ယောက်ျားက လက်ပါခြေပါ မူးရူးပြီး ကန်ကျောက်၊ ရိုက်ပုတ်။ ဒါတွေပဲ မြင်နေရတော့ အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးပါတယ်”

“ဒါက ခင်ဗျားက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာနေလို့ပါ။” ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား ပညာမဲ့တွေဆိုတော့ ဘဝကို သေချာလည်းမတွေးဘူးလေ။ ဒီလိုပဲ ကြုံသလို ဖြတ်သန်းလိုက်ကြ၊ ပျော်သလိုနေလိုက်ကြတာကို။ ချမ်းသာတဲ့ရပ်ကွက်လည်း လိုက်ကြည့်ပါဦး”

“ချမ်းသာတဲ့ရပ်ကွက်တွေလည်း မြင်နေရသားပဲ။ ဟောန်ပါဘူး။ ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ နောက်မီးလင်းတာက တစ်မျိုး။ သားသမီးတွေကို ပြောမနိုင်။

ဆိုမနိုင်ကြ။ သားပူ သမီးပူ ယောက်ျားအတွက်ပူ။ အလကား ဘာမကောင်းဘူး။ အပျိုကြီးလုပ်တာပဲ ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ချမ်းသာ ရတယ်”

“ညီမက အဆိုးမြင်ဝါဒီတစ်ဦးပဲ။ နေရာတကာ အဆိုး မြင်နေတာပဲ။ ကောင်းတဲ့စုံတွဲတွေ၊ အိမ်ထောင်ရှင်တွေလည်း ရှိတာပဲ။ မမြင်ဖူးရင် ခေါ်သွားပြီးပြမယ်”

“တစ်ရာနှုန်းတောင် မရှိဘူး။ ကျန်တဲ့ (၉၉) ရာနှုန်းက လူဆိုးတွေချည်းပဲ။ မျက်ရည်ဒူးသုတ်နေကြရတာချည်းပဲ။ နေစမ်း ပါဦး။ ရှင်က ဘာလို့ ကျွန်မကိုမေးနေရတာလဲ။ ရှင့်အကြောင်း ရှင်စဉ်းစားလေ။ လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွေး အခေါ် အကြံအစည်တွေ ဘယ်ထပ်တူညီမလဲရှင့်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က အဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို သူခိုးသေဖော်ညီချင်လို့ပါ”

“ဘာညှိတာ”

“ဪ... ခင်ဗျားမယူသေးဘူးဆို။ ကျွန်တော်လည်း မယူသေးလို့ ရသေးတာပေါ့”

“ဘာဆိုင် ကျွန်မက အသက် (၂၂)၊ ရှင်က”

“(၂၈) လေ။ (၆) နှစ်ပဲကွာတာ။ သက်နဲ့က (၅)နှစ်

ကွာတယ်”

“ရှင်က အသက်ကြီးတော့ ယူပေါ့။ ကျွန်မကတော့ အသက်ထည့်မတွက်တော့ဘူး။ အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“ခင်ဗျားရဲ့လက်ရှိရည်းစားက ယူဖို့မလောဘူးလား”
ညီသခံ အလစ်မှာ အစ်လိုက်ပေမယ့် မြယွန်းစံမှို ဆတ် ဆတ်ခါသွားပုံက ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲနှင့် တောင်းပန်မှရမည့်ပုံ။

“ရှင်နော်ရှင်၊ လူကိုလာပြီး။ ဘယ်တော့မှ ရည်းစား မထားဘူး။ ရှင်သာ ရည်းစားမရှိရင် မနေတတ်တဲ့သူ။ ယောင် ချာချာ ဖြစ်နေတဲ့သူ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ဒါလေးပြောတာနဲ့ အနာပေါ် ဘုတ်ကျ။ ဒီလောက်ထိအောင် ဆတ်ဆတ်ခါရသလား”

သူကလည်း ‘စလိုကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်စ။ ပြီးမှ ခိုခိုတောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ။

“ဘာအနာပေါ်တုတ်ကျရမှာလဲ။ ရှင်လိုက်ပို့တာနဲ့ မကာမိဘူး။ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်တိုလာပြီ သိလား။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သိရုံလေး သိတာနဲ့ ဒီလောက်ကြီး ပြောစရာမလိုဘူး”

“ဟောဗျာ၊ မြန်မာစကားမှာ ရှိဖူးတာ ဘာတဲ့။ ခရီး ဘစ်ခုကို အတူသွားဖူးရင် မိတ်ဆွေတဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်

ခရီးအတူသွားတာ ဘယ်နှစ်ခါတောင်လဲ။ ဒါတောင် ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူးလားဗျာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေပါ”

“ထားပါတော့၊ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေဖြစ်တာနဲ့ လူကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ ပြောစရာလား”

“ခင်ဗျားကရော၊ ရည်းစားရှိတယ်ပြောတာနဲ့ ဘာလို့ အသည်းပေါက်နေရတာလဲ”

“နာတယ်၊ ကျွန်မက အပျိုကြီးလုပ်မယ့်သူ။ ရည်းစား တွေထားပြီး မသန့်မစင်နဲ့လို့ လုံးဝအပြောမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် အေးဆေးပဲ နေမှာ”

“ရည်မှန်းချက်ကလည်းကြီးပါ”

“ကြီးတယ်၊ လူတွေ အိမ်ထောင်ရှင်လွှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“သီလရှင်တော့ ဝတ်မသွားလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ရှင် မငေါ့ပါနဲ့။ ကျွန်မက ဖေဖေနဲ့မေမေကို အိမ်ဦးခန်း မှာ အေးဆေးထားပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမှာ”

“သာဓုပါဗျာ၊ သာဓု ... သာဓု။ အဲလိုသမီးလေး တစ် ယောက်လောက် လိုချင်လိုက်တာ။ ဒီဘဝရမှ ရပါဦးမလား”

“ရှင် မရွံ့နဲ့နော်”

“ဪ... အတည်ပြောတာပါဗျာ။ အတည် အတည်”
ကားမောင်းရင်း မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့။

အဖြူရောင် ကောင်မလေး။

သူတို့ယောက်ျားတွေဟာ ငါးမရရင် ရေချိုးပြန်တတ်ကြ သူတွေလား။

ချစ်သူသက်လှယ်က ကိုယ့်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး သစ်စိမ်းချိုး ချိုးပြီး ပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် သူ ထင်သလောက်မနာ။ ထင်သလောက် အသည်းမကွဲခဲ့။

ဟိုးအမြင့်ပေ တစ်သောင်းကျော်မှ ခုန်ချပေမယ့် မြေကြီး ပေါ်မှာ စမ်းချောင်းကလေးရှိနေပေလို့ ထင်သလောက်အထိ မနာ။

ချစ်သူသက်က ပြီးပြည့်စုံသောအလှဖြင့် မွမ်းမံခြယ်သ။ မာယာတွေကလည်း များပါတာ။

ခေတ်ဇာသမီးပျိုပီပီ အပြင်အဆင်၊ အခြယ်အသတ်ဖြင့် ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသမျှ။

မြယွန်းစံမှီကတော့ နူးညံ့ယဉ်ကျေးသည့် မိန်းမပျို၊ ဖြူ ခြင်း၊ စင်ခြင်းက မျက်နှာလှလှလေးမှာ ပေါ်လွင်သန့်စင်နေသလို

အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားတို့နှင့် တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာ။
အဲ စွာတာတာလေးကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်း။

မိန်းကလေးပီသတာ၊ ကြင်နာ စာနာတတ်သော နှလုံး
သားပိုင်ရှင် ကောင်မလေး။

တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်သို့ ဖျပ်ခနဲ ပြောင်းချစ်လို့
မရသေးပေမယ့် မြဲယွန်း သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်လာနေတာလည်း
အရှိန်အဟုန်နှင့်။

သူက အချစ်တေလေ ငှက်ကြီးမို့ အချစ်ခွေပြင်မှာ
သူကလေးဟာ အိုအေစစ်ကလေးပေါ့။

“ဟိတ် ... မအိပ်နဲ့နော်။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းဆို
ကားမောင်းရင်း ငိုက်သွားမှာပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး မဟာအဝီစိ
ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“စိတ်ပုပ်ကြီး၊ သူ မအိပ်ရတိုင်း သူများတွေကိုပါ မအိပ်
စေချင်တာ”

“တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆို ငိုက်
သွားမှာစိုးလို့ပါ။ (၁၀) နာရီ၊ (၁၁) နာရီလောက်ဆို ရောက်မှာ
ပေါ့နော်။ လမ်းမှာ ငှက်ခွေစားဦးမလား”

“မစားတော့ပါဘူး”

“စားရမယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထမင်းကို ပီပီပြင်ပြင်
မစားရသေးဘူး။ ဇလွန်ကျ စားမယ်ဗျာ”

“သဘော ရှင့်စိတ်နဲ့ရှင် ကျွန်မကို လာမေးမနေနဲ့”
“ခင်ဗျားလည်း စားရမယ်”

စကားမများချင်တာမို့ မြဲယွန်းစံမို့ ကားနားပြီး ထမင်း
ဆိုင်ထဲသို့ သူ ဝင်သောအခါ လိုက်ဝင်လိုက်စားလိုက်ရပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည (၁၀) နာရီခွဲ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ
တို့ပင် မအိပ်သေး။ တစ်နေ့တာလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသမျှ
ကိပ်စေ့မှာထိုင်ရင်း နောက်နေ့အတွက် စာရင်းတွေ တွက်ချက်နေ
လေ၏။

အဝေးသင်ရာသီမို့ ထမင်း၊ ဟင်းလည်း ချက်ပြုတ်
ရောင်းသေးတာ။

“ဟော ... သမီးပြန်လာပြီ။ အလတ်မတောင် ဖုန်း
လှမ်းဆက်ထားတယ်။ သမီးကို အပြစ်တွေဖို့နေသေး”

“ထားပါတော့မေမေရယ်။ လာ... ကိုညီသခံ။ မေမေ ဟိုတစ်ခါလိုက်ဖို့တဲ့ သက် ချစ်သူလေ”

“ဪ... လာပါကွယ်။ ထိုင်ပါဦး။ သက်ချစ်သူဆို တော့ သမီးကို ကူညီနေတာ သက်သိရင် စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆိုးနေပါဦးမယ်”

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း။ သူ့ကို သက်ချစ်သူလို့ ပြောတာတော့ ညီသခံ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ချင်ချင်။ ကိုယ့်ကို ပက် ပက်စက်စက်ထားခဲ့သူကြီးနှင့် ခုထိ တွဲပေးနေတုန်း။ သည်က လည်း ညီသခံပဲ။

“သက်က ယောက်ျားယူသွားပါပြီ အန်တီ။ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့မြဲယွန်းနဲ့ကလည်း မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ သူ့ကိုစိတ်မချလို့ ကားနဲ့ပို့ပေးနေတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း လောလောဆယ် အလုပ်မရှိသေးလို့ပါ”

“အေးပါကွယ်။ အန်တီက သူတို့ချင်း ပြဿနာတွေ တက်မှာစိုးလို့ပါ။ မိန်းကလေးစိတ်ဆိုတာ သဘောထားမကြီးနိုင် ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အိမ်တိုင်ယာရောက် ပို့ပေးပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုကြပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟယ် ... မဟုတ်တာ။ မနက်ကျမှပြန်ပါတော့။ အချိန်လည်း မရှိတော့ပါဘူး”

(၁၁) နာရီကျော်နေပါပြီ။ တစ်နေ့ကုန် မြဲယွန်းသွားလိုရာ လိုက်ဖို့ ဟင်္သာတအထိလိုက်ဖို့သူကြီးအား ညတွင်းချင်း ပြန်စေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

မြဲယွန်းရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး။ သူ့ကိုပဲ စိတ်မချသလိုလို။ ညကြီးမင်းကြီး။

“မနက်မှ ပြန်ပါတော့ ဦးညီသခံ။ ရှင် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ပြီးတော့ ညကြီး”

“ရပါတယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ မနက်မှပြန်ဆို၊ မနက်မှ ပြန်ပေါ့”

“ဪ... ဒါဆိုလည်းနေပါ့မယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန် တော်က အားနာလို့ပါ”

“မနာနဲ့”

အားလုံးပင် အိပ်ရာဝင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ကြသည်။ အိပ်ခန်း (၂) ခန်းရှိသည်မို့ တစ်ခန်းက ဖေဖေနှင့်မေမေ။ တစ် ခန်းက မြဲယွန်းနှင့် အငယ်မ မြဲသွန်းစန္ဒီ။

သူ့အတွက် အိပ်ရာကို ဘုရားခန်းရှေ့တင်ပင် ပြင်ဆင်
ပေးလိုက်သည်။

ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းနေပေမယ့် စောင်တွေ အများကြီး
တော့ပေးစရာရှိ။ ရှိသမျှစောင်၊ ခြင်ထောင်၊ မွေ့ရာပါးပါးနှင့်ပင်
ပြင်ဆင်ပေးရပါသည်။

အခန်း (၁၇)

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ လာကြပါဦး”

မနက် (၆) နာရီလောက်မှာ အတွင်းခန်းတစ်ခုမှ အော်
သံကြောင့် ညီသခံရော မြယွန်းတို့ပါ ပြေးဝင်သွားကြတော့
အိပ်ရာပေါ်မမှာ ဂူးဂူးဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့် ဦးမြမိုးအောင်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ၊ မေမေ ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လေဖြတ်သွားတာ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

“ဆေး ... ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မယ်။ မြယွန်း ဦးလေးကို
ကျွန်တော်ချီခဲ့မယ်။ ကားတံခါးပြေးဖွင့်။ အန်တီလိုအပ်တာတွေ
ယူပြီး ဆေးရုံလိုက်ခဲ့”

“အေး ... အေးကွယ်”

ဒေါ်စံပယ်ယု ခမျာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဆေးရုံတက်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ယူငင်နေတုန်း ညီသစ် ဦးမြမိုးအောင်ကို ပွေ့ချီကာ ကားပေါ်သို့ တင်ရသည်။

“မြယွန်း တက်”

မြယွန်းနှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးသို့ ပြေးခဲ့ချိန်ဟာ နေရောင် ခြည်မင် မပွင့်သေး။

ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေ မြန်မြန်မှ တွေ့ပါစေ တော့။ ကုသမှုတွေ လက်ဦးမှုရအောင် ဆေးရုံသို့ အစောကြီးဖို့ နိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်တွေ စမ်းသပ်ကြ၊ စစ်ဆေးကြ။ Stroke (လေ ဖြတ်ခြင်း) တဲ့။ ခြေတွေရော လက်တွေပါ မလှုပ်နိုင်တော့။ သွေးကြောမကြီးလား၊ သွေးကြောမျှင်တွေလား။

မြယွန်းစံမှီမှာ မျက်ရည်တွေမနည်းဆည်ထားပေမယ့် သုတ်မနိုင်။

သမီး (၃) ယောက်အတွက် ရုန်းခဲ့ ကန်ခဲ့ရသည့် ဒဏ် တွေလား။ မိန်းမအလုပ်၊ ယောက်ျားအလုပ်ရယ် ရွေးမနေအား။ ထမင်း ဟင်းချက်တော့လည်း ကူညီရ။ ထမင်းချိုင့်တွေ

ပို့တော့လည်း သူ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စက်လို ဒလက်လည်အောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့်ဖေဖေ။

သွေးတိုးလား၊ နှလုံးလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဆန်းစစ်မနေအား။ ရင်ခေါင်းအောင့်လျှင် ပါရာစီတမောသောက်၊ ခိက်အောင့်လျှင် မဟာဖြေဆေးလေးသောက်။

သမီး (၃) ယောက်၏ ပညာရေးစရိတ်ကြောင့် အလုပ်ကို ကျွဲလို ခွားလို ကြိုးလုပ်ရင်း ကိုယ့်မှာ ဘာရောဂါဖြစ်လို့မှ ဖြစ်မှန်း သိ။

ယခု ဘုန်းဘုန်းလဲတော့မှ ရောဂါကအစုံ။ ဖေဖေ အကြောင်း တစ်စုံစိတ်တွေးမိပြီး ဖေဖေခုတင်ဘေးမှာ ငုတ်တုတ် ဆင်ရင်း မြယွန်းမျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေတော့ ညီသစ် ကရုဏာသက်လို့မဆုံး။

“မြယွန်း ဦးလေးပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံကို အချိန်ပီရောက်လာတယ်မဟုတ်လား။ တိတ်ပါဗျာ။ ဒေဦး ကျွန်တော် အန်တိုကို ပြန်ခေါ်ဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ရှင်နေပေးပါဦး။ မေမေတို့ လာတတ်ပါ တယ်။ ကျွန်မ အားငယ်လို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နှစ်ယောက်အတူ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ ညွှန်ကြားသမျှ ဆေးဝယ်စရာရှိတာဝယ် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရင်း ပိုက်မျိုးစုံနှင့် ဆက်ထားသည့် ဦးမြဲမိုးအောင်ကို ထိုင်စောင့်ပေးနေကြရသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာလျှင် ဒေါ်စံပယ်ယု ရောက်လာခဲ့သည်။ မေမေခမျာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းပြီး မျက်ရည်စီးကျလျက်။

ခင်ပွန်းအတွက် ပူရတာကတစ်မျိုး၊ အိမ်မှကိစ္စတွေက တစ်မျိုး။

“သမီး ထမင်းချိုင့်ကိစ္စတွေ အငယ်မ လုပ်ပေးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးပြန်မှဖြစ်မယ်။ ချက်ရ ပြုတ်ရ၊ ထည့်ရ သိုရမှာ တွေ”

“ဒီမှာအကြောင်းဖြစ်နေတာပဲ မေမေရယ်”

“အကြောင်းပေမယ့် ကိုယ်က သူတို့ဆီက မင်းထမင်း လခယူထားတာလေ။ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့ သမီးရယ်။ အငယ်မ လုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းချိုင့်တွေထည့်ထားပေးရုံပဲ။ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် တာဝန်ပေးထားတယ်။ သူ့လာယူလိမ့် မယ်။ မေမေ ညက စာရင်းလုပ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သမီးချစ် လိုက်”

ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ကိုယ့်ရင်ထဲ ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာတောင် တာဝန် ဝတ္တရားတွေက ရှိသေး။

“ဖေဖေအနားမှာ ဖေဖေအနားမှာ ဘယ်သူနေမလဲ”

“ရတယ်၊ အငယ်မ လွှတ်လိုက်။ သမီးက ထမင်းချိုင့်

(၁၂) ချိုင့်စာ မနက် ညအတွက် စီစဉ်ချက်ပြုတ်လိုက်။ ပြီးမှ လိုက်လာ”

“မေမေရယ် သမီးက ဖေဖေအနားမှာ နေချင်၊ လုပ်

ပေးချင်တာ”

“မေမေက သမီးဖေဖေအတွက် ပိုပြီး တာဝန်ရှိတယ်။

ပိုပြီးနေသင့်တယ်။ နေချင်တယ်၊ မေမေ နေပါရစေနော်”

မြယွန်း မျက်ရည်သုတ်ရင်း မေမေဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပေး

ခဲ့ ကြိုးစားရုံသာ။

ဆင်းရဲလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။ သူများ ထမင်းချိုင့်တွေက

ဆည်း ပျက်လို့မဖြစ်။ သည်လို (၁၂) ယောက်စာ ချက်ပြုတ်ပေးရ

တော့ အနည်းဆုံး သူမတို့ မိသားစု (၄)၊ (၅) ယောက်ပါ

ခင်စားရတာပေါ့။

လုပ်အားခအဖြစ်။

ညီသခံကတော့ မြယွန်း ထားရာနေ၊ စေရာသွားရုံသာ။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ အငယ်မကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“အေးကွယ်၊ သားရယ် မင်းမလဲ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်နေရရှာပြီ”

“ရပါတယ် အန်တီ။ ဒါတွေ ခုချိန်မှာ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ”

မြယွန်း ဖေဖေကို မျက်ရည်များနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ဆေးရုံမှ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ကားပေါ်မှာ သူမ ရင်ထုမနာ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေမိပါ၏။

“ဖေဖေ နေမကောင်းလို့မှ အနားမှာနေမပေးနိုင်တဲ့ ဘဝ။ ပြဿနာရှုပ်လှတဲ့ ဘဝ။ အရမ်းစိတ်နာဖို့ကောင်းတာပဲ”
“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ကိုကြည့်ပြီး ဒုက္ခတွင်းကြီးထဲကလူတွေကို ရှင် စိတ်ပျက်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မတို့က ခင်နိုမင်ဖို့တောင် မကောင်းတဲ့ လူ့အောက်ဆုံးအလွှာက လူတွေပဲ။ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်ပြန်လို့ရပါပြီ”

“ဟာဗျာ ... မြယွန်းကလည်း ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ

ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ လောကကြီးကို မကျေနပ်တာနဲ့ ဟိုရမ်း ဒီရမ်း မရမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ရမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အိမ်က စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ ပြန်ပါ”

“ဪ... ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက် သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က ပြန်သွားရရင် ကျွန်တော် လူဟုတ်ပါဦးမလားဗျာ”

“ကူညီတယ်ဆိုတာလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ရှင် ခြေတစ်ဖက်ကျဲနေရတာတောင် အားနာလှပါပြီ။ ရှင် ပြန်ပါ။ ရပါပြီ။ ညီမလေးကို ဆိုက်ကားနဲ့သွားခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“မြယွန်းတို့ ဆင်းရဲတွင်းဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပါးပါးလေးပါဗျာ။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေအတွက် ပင်လယ်ရေဟာ ဆင်ကြီးအတွက်တော့ ကျင်ငယ်ရေပါ။ ကျွန်တော် ပရဟိတလုပ်ရတာ ပျော်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြယွန်းကို ကူညီရတာ ခိုပြီးစိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ကဲ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမလဲ ဪညီပါ”

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ညီသခံ အနီးရှိ

ထမင်းဆိုင်သို့ ထမင်းချိုင့် (၁၂) ချိုင့်ကို ယူသွားလိုက်သည်။ ကျန်သည့်ရက်များအတွက် (၁၂) ချိုင့်စာကို ညှိလိုက်ပြီး သူ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်၏။ မြယွန်းတို့မှာ ပြဿနာတစ်ခု အေးသွားပေပြီ။

“လကုန်တော့မှ တစ်မျိုးပေါ့။ ခုတော့ အဆင်ပြေသွားရင် ပြီးတာပဲ။ ကဲ ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဖေဖေ ကိုယ် စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုညီသခံရယ်”

“ကိုညီလောက်တော့လုပ်ပါ။ မြယွန်းရယ်”

အိမ်ကို တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး သူတို့ (၃) ယောက် ဆေးရုံသို့ ပြန်သွားခွင့်ရပေပြီ။

ဖေဖေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုခွင့်ရ၊ မြင်ခွင့် စောင့်ရှောက်ခွင့်ရမှာမို့ မြယွန်း စိတ်သက်သာရာရမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော ညီသခံကို ကျေးဇူးတင်မိရတာ အမှန်

ဆေးရုံမှာ တင်ထားရခိုက် ညီသခံရှိနေသဖြင့် အားလုံး အဆင်ပြေနေရသည်။ ကားနှင့်ဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေ၏။

ဦးမြမိုးအောင်လည်း (၃) ရက်လောက်ကြာတော့ သက်သာလာပြီ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းမယ်ဆို ဆင်းလို့ရပြီမို့ ဆင်းလာခဲ့ကြရ၏။

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ပြီမို့ အငယ်မလည်း ကျောင်းတက်ရသလို မြယွန်းလည်း ကျောင်းပြန်တက်ရတော့မည်။

“ကိုညီ၊ ဒီမှာ ကြာနေပြီ။ မိဘတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။

ပြန်ပါတော့။ နောက်ဆံလည်း မတင်းပါနဲ့။ မြယွန်းတို့ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖန်တီးမလဲ။ ဦးလေးက ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ဘူး။ အန်တီကလည်း အလုပ်မနည်းလုပ်ရမှာ။ အလတ်မကျောင်းစရိတ်၊ အိမ်ရဲ့စားစရိတ်”

“အဲဒါတွေထားပါ။ မြယွန်းဘာသာ ဖန်တီးမှာပေါ့”

“ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုဖန်တီးမှာလဲ။ ဦးလေးက လုံးလုံး ပြန်ကောင်းလာမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ပင်စင်တင်ရမယ်။ အန်တီက ဦးလေးကို ပြုစုရင်း အလုပ်လုပ်ရမှာမို့ ခါတိုင်းလို ထမင်းချိုင့် ပေးနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ စားစရိတ်၊ ဆေးစရိတ်၊ ကျောင်းသူ

(၂) ယောက်ရဲ့စရိတ်”

သူဟာ သူ့ဌေးသားပေမယ့် အောက်သက်တော်တော် ကျေတာပဲ။ အသေးစိတ်ကို တွေးပေးတတ်တာမို့ မြယွန်း ပြန် ဖြေစရာ စကားမရှိ။

မေမေပင် ကိုယ့်မိသားစုရှေ့ရေးတွေးပြီး အိပ်မပျော်နိုင် သူမို့ သူ့ရှင်းပြတော့ မျက်ရည်တွေကျနေ၏။

သို့သော် စားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုပြီး ဆွမ်းခံရင်း ငှက် သင့်နေရရှာသည့် ညီသစ်ကို ဒေါ်စံပယ်ယု ကြင်နာသနားမိပါ သည်။

အတူနေကြသည့်ရက်များအတွင်း အပွေးမြင် အပင်သီး ညီသစ်ဟာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသူမှန်း သိမြင်နေကြရ ပေပြီ။

ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်။ တကယ့်ကို စိတ်ရင်းကောင်း သူ။

ကိုယ့်ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးတွေကို ညီသစ်အပေါ် ထိုးမတင်ရက် ပါ။ သူဟာ မြယွန်းကို နှစ်သက်နေမှန်းတော့ ငယ်ရာမှကြီးလာသူ ပီပီ ဒေါ်စံပယ်ယု သိပါသည်။ ရိပ်မိပါသည်။

“စိတ်ချပါ သားရယ်။ အန်တီစိစဉ်ထားတာကတော့

ဒီအိမ်နဲ့ခြံလေးကို ရောင်းလိုက်မယ်။ နောက် အန်တီတို့က အိမ် ငှားနေလိုက်မယ်။ ဆေးစရိတ်ရော၊ အလတ်မကျောင်းစရိတ် ပါ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့ကွယ်။ သမီးကြီးကလည်း တစ်လ တစ်သိန်းလောက် ပို့တာဆိုတော့ အန်တီလစာနဲ့ဆို စားစရိတ် လေး လုံလောက်မှာပါ။ အငယ်မကျောင်းစရိတ်ပါပေါ့”

“အဲဒီတော့ ... အန်တီတို့ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့”

“ရပါတယ်ကွယ်။ ကလေးတွေ ပညာတတ်ဖြစ်သွားရင် ပြီးတာပါပဲ။ အန်တီတို့က ဘယ်လိုနေရ နေရပါ”

ပြောသော်လည်း မျက်ရည်ကမနိုင်ရင်ကာ စီးကျလို့။ လူမမာတစ်ဖက်နှင့် အိမ်ငှားဘဝဆိုတာ မလွယ်။ ခဏခဏ ပြောင်းပေးရ၊ ဖယ်ပေးရနှင့်။

ညီသစ် ခေတ္တအဝေးသို့ ငေးနေသေး၏။ ပြီးမှ သူ့စိတ် ကူးကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အန်တီတို့ရဲ့ မြေပေါ်မှာ ကျွန်တော် တိုက်ဆောက် လိုက်မယ်။ (၃) ထပ်လောက်ဆောက်ပြီး အောက်ထပ်မှာ အန်တီ တို့နေ။ အပေါ် (၂) ထပ်မှာ ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်လိုက်။ နေဖို့ရော စားဖို့ပါ အဆင်ပြေသွားရော”

“ဟင်”

“ရှင်”

ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးမို့ အားလုံး အံ့အားသင့်လျက်။ ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာလှိုင်းကြီး ညီသံ သူ ဇာတ်သူနိုင်အောင် ဆက်ကရသည်။

“ရန်ကုန်မှာတော့ ကန်ထရိုက်နဲ့မြေရှင် အကျိုးတူ ပူး ပေါင်းပြီး အချိုးကျ ခွဲဝေယူကြတယ်။ ခုလည်း ကျွန်တော် (၃) ထပ်ဆောက်လိုက်ရင် အန်တီတို့က (၂) ထပ်ယူ။ ကျွန်တော်က (၁) ထပ်ပဲယူပါ့မယ်။ ကျွန်တော့် (၁) ထပ်ကလည်း အဆောင်ပဲ ငှားပေါ့။ ရတဲ့ငွေကိုလည်း မြယွန်းပဲ သိမ်းထားပေးပါ။ ကျွန်တော့် စာချုပ်အရ ဂျပန်မှာ (၂) နှစ်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ရပါဦးမယ်။ ခွင့်ပြန်လာတာ (၁) လပါ။ ခုပဲ တစ်ပတ်ကုန်သွားပြီ။ ကျန်တဲ့ (၃) ပတ်နဲ့ ကျွန်တော် အားချင်းဆောက်ပေးသွားမယ်”

ကြားရသည့်စကားများအရ သူမတို့မှာ အံ့အားတသင့်၊ ဟသာတအိမ်ဈေး၊ မြေဈေး၊ ခြံဈေးက ရန်ကုန်နှင့်မတူ။ သူ တမင် မြယွန်းတို့အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးသွားတာလား။ မြယွန်းက ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ”
လောကကြီးမှာ တစ်ခုပေးမှ တစ်ခုရတာဆို။

ဘယ်အရာမှ အလကားမရဘူးဆို။

မြယွန်းတို့မိသားစု (၃) ယောက် သူ့ကို ဝိုင်းပြီး အကဲခပ် မော့ကြည့်နေကြတော့ ညီသံ ရှက်သလိုလို ဖြစ်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ပုံစံက ယုံကြည်စရာမကောင်းလို့လား။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူးလေ။ ဂျပန်လည်း ပြန်သွားရဦးမယ်။ မြယွန်းတို့မိသားစုကလည်း . . . အမိုးပွင့်တဲ့အိမ်လို ဖရိုဖရဲဖြစ် တော့မှာမို့ အကောင်းဆုံးအဖြေကို ကျွန်တော်ထုတ်ပေးလိုက်တာ ပါ”

“ကျွန်တော် မြယွန်းကို စေတနာရှိတာ၊ သံယောဇဉ် တွယ်မိတာလည်း အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားတွေပြောဖို့ စော ပါသေးတယ်လေ။ လောလောဆယ် မြယွန်းတို့ကို ကျွန်တော် တိုက်ဆောက်ပေးမယ်။ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့။ မြယွန်းတို့က မြေစိုက်၊ ကျွန်တော်က တိုက်ဆောက်မယ်။ ပြီးအောင်ဆောက် သွားမယ်ဗျာ။ (၃) ပတ်နဲ့ မပြီးလည်း နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်း လောက် ကုမ္ပဏီကို လှမ်းတောင်းပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့မေမေက ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ ဆောက်၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းဝယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး”

မရွယ်ဘဲ ဖော်ကဲမင်းဖြစ်တဲလား။ စားရက်ကြိုလို့ မုတ်
ဆိတ် ပျားစွဲတာလား။ မြယွန်းစံမှီတို့မိသားစုမှာ သူ့ကို သိကြား
မင်းကြီးလားရယ်လို့ ငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး။

အခန်း (၁၈)

အလုပ်သမားတွေပါ ခေါ်ချလာသလို အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကားကြီးကားငယ်တွေနှင့် သယ်ချလာပြီး
သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိမိစီးစီးလုပ်လေတော့ရာ။

သူဟာ အိမ်သားတစ်ယောက်နယ်။

မြယွန်းတို့အိမ်လေးကိုဖျက်ပြီး ခြံနောက်ဘက်လေးမှာ
ပြန်ဆောက်ပေးထားသည်။ သူဟာ အင်ဂျင်နီယာကြီးလည်းဖြစ်
ပြန်၊ မိဘတွေကလည်းအိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ် ဆောက်
လုပ်သည့်ကုမ္ပဏီတွေမို့ အစစရာရာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေ
၏။

မြယွန်း လိပ်ပြာမလုံ။ သက်နုမြတ်ပုံ ဘယ်လိုထင်မလဲ။
ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဂျေဝင်မှာတော့အသေအချာ။

လူဆိုတာ ကိုယ်စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် ပန်းပင်ဖြစ်စေဦးတော့
သူတစ်ပါးလက်မှာ သိပ်ပြီးအဆင်ပြေ လှပနေလျှင် ကျေနပ်လိမ့်
မည်မထင်။

ယခု အဖြစ်အပျက်ကလည်း ဘယ်လိုကဘယ်လို အစပ်
အဟပ်တွေတည်ပြီး ရေစက်တွေဆိုနေရသည်မသိ။

ညီသင်္ခါ မြန်မာပြည်ပြန်လာသည့်ခွင့်ရက်တွေအားလုံး
ဟာ မြယွန်းထံမှာဆိုသလို။

သူနှင့်မြယွန်းဟာ ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လို
ပြောရမှန်းကိုမသိ။ ရန်ဖြစ်ဖော်လို့ပင် ပြောရမလား။

သူက အိမ်ဆောက်ဖို့ အသည်းအသန်အလုပ်တွေ များ
နေ၊ ရှုပ်နေတာလည်း အသေအချာ။ ရန်ကုန်နှင့်ဟင်္သာတ ဖုန်း
တွေဆက်လိုက်။ လူကိုယ်တိုင် သွားသည့်အခါသွားနှင့်။ သူ့ကြည့်
ရတာ မသက်သာ။

ဖေဖေက မကျန်းမာလို့ထားပါတော့။ မေမေကတော့
သူ့လူလုံးလုံးဖြစ်ချေပြီ။

“သမီးရယ်၊ ကောင်လေးကြည့်ရတာ မွန်မွန်ရည်ရည်

လေးပါ။ ဒီခေတ်ထဲ ဒီလိုမျိုးပုံစံက ရှားနေပြီနော်။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့”

“မေမေကလည်း သူ့နဲ့သမီး ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။

မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ဟဲ့ ... နင့်ကိုလိုချင်လို့ ဒီလိုတွေလုပ်ပေးနေတာပေါ့။

ညည်းကိုမပြောရဲလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေရတာ”

“တော်စမ်းပါ မေမေရာ။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံပေါတာနဲ့ သမီး

ကို အလကားထိုးပေးမလို့လား။ မေမေနော်၊ ငွေထုပ်နဲ့ပစ်ပေါက်
တာနဲ့ သမီးကို တန်ဖိုးမရှိလုပ်မပစ်နဲ့။ သမီးစိတ်နာမိလိမ့်မယ်”

“မလုပ်ပါဘူးအေ။ ညည်းတို့ကြားထဲလည်း ကျွပ်မပါ

ပါဘူး။ သမီးရယ် ကိုယ့်ကိုဒီလောက်မြတ်နိုးစုံမက်နေရင်လည်း
အရမ်းကြီး ဈေးမကိုင်ပါနဲ့အေ”

“ဪ... အမေတို့က တိုက်တစ်လုံးရတာနဲ့ ကိုယ့်

သမီးကို အလကားထိုးပေးချင်နေကြတယ်ပေါ့။ သမီးမျက်လုံးထဲ
မှာ သက်နုပျောက်လို့ အတောင်ဖြန့်ပြီးလိုက်ရှာနေတဲ့ သူ

ပုံစံဆိုတာ တဖျပ်ဖျပ်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းလိုလား။
အဲလိုအချစ်မျိုးကို သမီးအထင်မကြီးဘူး မေမေ”

“ဪ... အေ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ

လည်း ရှိသေးတာပဲ။ သူလည်း ညည်းကို တကူးတက ရှာဖွေပြီး

တွေ့ဆုံလာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ထောင်ရှင်တွေတောင် တစ်ပင်လဲရင် တစ်ပင်ထူတတ်ကြတာပဲ။ အဲလို ထူလို့လည်း ဘယ်သူမှ အပြစ်မပြောကြပါဘူးအေ”

“ခုလည်း ချစ်သူက ပစ်သွားတာနဲ့ အောက်ချင်းငှက် တွေလို သူပါ လိုက်သေရဲမှာလား။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ အသည်းကွဲတာနဲ့ အရက်ပုလင်းဖက်ပြီး ပူဆွေး သောကရောက် မနေဘူးအေ့”

“မေမေကတော့ ရှေ့နေလုပ်စားဖို့ပဲကောင်းတယ်။ သူ ဘက်က တော်တော်ရှေ့နေလုပ်ပေးတယ်။ ဘာကိုမှ မဖန်တီး မလုပ်ယူချင်ပါဘူး မေမေရယ်။ အရာရာ သူ့သဘောအတိုင်း စီးဆင်းနေတာ သဘာဝကျကျ စီးဆင်းနေတာပဲကောင်းပါ တယ်”

“အေးပါအေ၊ ကျုပ်ကလည်း ဘာကိုမှ ဇွတ်မဖန်တီးချင် ပါဘူး။ ညည်းအမှုလွန်ပြီး လူကောင်း သူကောင်းလေးနဲ့လွဲမှာသာ စိုးရိမ်တာပါ။ ကိုယ့်သမီးကို လင်ကောင်း သားကောင်းလည်း ရစေချင်တာပေါ့”

“ပူမနေနဲ့ မေမေ။ သမီးကတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ်ချင် တာ။ ယောက်ျားတွေ သစ္စာမရှိပါဘူး မေမေရာ။ သူပြောပြတဲ့

သူမိဘတွေ ရာဇဝင်ကတော့ တော်တော်ဆိုးဆိုးပဲ”

“ဒါကြောင့် သူက ညည်းလို စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း သဘောဖြူ အူစင်းကို ရှာချင်တာနေမှာပေါ့အေ”

“ကဲ... တော်ပါပြီနော်။ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်မနေပါနဲ့ တော့။ ဖေဖေ့ကို ရေပတ်တိုက်ပေးကြရအောင်”

“ဒီနေ့ မောင်ညီ၊ ရန်ကုန်ကပြန်လာမှာ။ သူကြိုက်တတ် တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက်ထားရဲ့လား”

“ချက်ထားပါတယ် မေမေရယ်။ ပူမနေစမ်းပါနဲ့”

သားအမိ (၂) ယောက် ဖေဖေ့ကို ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ် လဲပေးရသည်။ ဖေဖေက လျှာမလိမ့်နိုင်သဖြင့် ထမင်းစားမရာ၊ အားရှိအောင် အရည်အမျိုးမျိုးကိုသာ တိုက်ပေးရပါသည်။

“ကဲ... သမီးရေချိုး၊ ထမင်းပွဲပြင်။ မောင်ညီလာတော့ မယ်”

“သူ အလုပ်တွေရှုပ်နေမှာပါ မေမေရယ်၊ မနက်စာ အမိ”

ပြောနေတုန်း ကား ခြံထဲဝင်လာတော့ မြယွန်း ရေချိုး နန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ မကြိုဆိုချင်ပါဘူး။ သူကစားဖို့၊ သောက်ဖို့တွေ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာ၊ ကိုယ်က

ပြေးကြွရင် ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ဘေးဘေးဘီဘီက အိမ်တွေကို သူမ ရှက်ပါသည်။

ရေချိုးပြီး ထဘီရင်လျားလေးနှင့် မျက်နှာသုတ်စောင်ခြုံပြီး ထွက်လာတော့ သူက အိမ်လေးထဲမှာ အမောဖြေလို့။ မေမေက သံပရာရည်တိုက်ထားလေရဲ့။

အိမ်ကလေးက တဲလိုမို့ သည်နေရာအိပ်၊ သည်နေရာစား။ သည်နေရာ သနပ်ခါးလိမ်း။ မြယွန်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“ခင်ဗျားကိုမကြည့်ပါဘူးဗျာ။ မောလွန်းလို့ ခဏနားတပါ။ ထမင်းကလည်း ဆာလှပြီ။ မြန်မြန်လုပ်”

သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး သနပ်ခါးလိမ်း၊ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အဝတ်လဲ။ ချဉ်ထည်ပန်းခရမ်းဝမ်းဆက်လေးက ခပ်နွမ်းနွမ်းပါ။

သနပ်ခါးအဖွေးသားကလည်း လိမ်းနေကျ။ စပယ်ကုံးကလည်း ပန်နေကျ။

မြယွန်း ထမင်းပွဲပြင်နေတုန်း။

“ရှင် ရေချိုးလိုက်ပါလား။ ထမင်းပွဲပြင်နေတုန်း”

“ခွေးမတိတ်သေးဘူးကွ၊ တော်ကြာ အပူရှပ်နေဦးမယ်”

“အင်း . . . ဒါဆိုလည်းနေ”

မြယွန်း ထမင်းပွဲပြင်နေတုန်း အနားရောက်လာပြီး ရောက်နှင့်နေသည့် ဟင်းများကို မြည်းကြည့်နေပုံက သူ့အိမ်သူယာနယ်။

“ဒါလေးတွေက ဘာလေးတွေလဲ”

“မိနူးပြရဦးမလား”

“ပြလည်းကောင်းတာပေါ့”

“အန်တီတို့ပါ လာစားလေ၊ အငယ်မရော”

“အငယ်မ ကျူရှင်သွားတယ်။ မေမေ စားပြီးပြီ”

“ဒါဆို မြယွန်းပါလာလေ”

“ရှင်စားပါ”

“အတူစားပါကွာ။ ကိုယ် မိသားစုနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း နေရတဲ့အရသာကို လိုချင်လို့ပါ”

သူ့ကို စောဒကမတက်တော့ဘဲ မြယွန်းပါ ဝင်စားရပါတော့သည်။ သူက သိကြားမင်းကြီးလေ။ အန္တရာယ်ကင်းသော လိုက်လျောမှုမျိုးတော့ လိုက်လျောရမှာပေါ့။

ထမင်းဝိုင်းမှာ သူနှင့်ကိုယ် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ဟင်းများ၊ ထမင်းများက ပူပူနွေးနွေး၊ မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။

“ဒါက ငါးရုံအူချက်။ ဒါက ကင်ပွန်းရွက်နဲ့ မျှစ်၊ ရုံးပတီသီးဟင်း။ ဒါက ငံပြာရည်ကြော်။ ဒါက ပုစွန်ထုပ်မီးဖုတ် သံပရာဖြန်း”

“အိုကေ ... ကိုယ့်အကြိုက်ချည်းပဲ။ မြဲယွန်းကို ဆုချ ရဦးမယ်”

“တော်ပါပြီ၊ ဆုတွေများလွန်းနေပါပြီ။ ရှင် အိမ်ထောင် ပြုတဲ့အခါ စီးပွားတွေမကျန်ဘဲနေပါ့မယ်”

“မပူပါနဲ့ကွာ။ ခုလည်း ဂျပန်မှာ (၂) နှစ်သွားပြီးအလုပ် လုပ်ဦးမှာ။ အင်း စိတ်တော့ပူသား။ ပထမ (၃) နှစ်မှာ ချစ်သူ လင်နောက်လိုက်သွားတယ်။ ဒုတိယ (၂) နှစ်ကျရင်တော့ အဲလို အဖြစ်မခံတော့ဘူး။ ကိုယ်က အရင်လက်ဦးမှုနဲ့ အရယူသွားရ မယ်”

“ယူပေါ့ ကောင်းတယ်”

“တကယ်နော်၊ မြဲယွန်းသဘောတူလား”

“အို ရှင့်ဘာသာ အိမ်ထောင်ပြုမှာ မြဲယွန်းနဲ့ ဘာဆိုင်။ ရှင် အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပေါ့”

ကိုယ့်ဘက်လှည့်မလာရင် ပြီးတာပဲ။ သို့သော် မြဲယွန်း ရင်ထဲ နင့်တင့်တင့်၊ နင်တင်တင်။ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသလို။

ထမင်းပင် သိပ်မဝင်တော့ သူကတော့ အားပါးတရ စားလို့။

“ကိုယ်မိန်းမယူမှာနဲ့ ထမင်းစားမဝင်တော့ဘူးလား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မနက်က ဈေးမှာ အသုပ်တွေစားလာ လို့”

“ပြီးပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဘက်ရဲ ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ။ မနက်ဖြန်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သန်ဘက်ခါ ကျောင်းဖွင့်ပြီ”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“အို ... ဟိုကျ သက်နဲ့တွေ့တော့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ကိုယ်က ဖောက်ပြန်တာ၊ သစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ပုံဆိုရင်လည်း ကိုယ်က ဆင်ဖြူပါ။ သူက ဆင်မည်းပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ရှင်၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ နေပါစေ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝ နဲ့ကိုယ်ပေါ့”

“ခင်ဗျားကတော့ ပြောမှာပေါ့။ ဘဝမှာ အားလုံး

အဆင်ပြေချောမွေ့နေတဲ့သူပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်ကို ခဏလေးနဲ့ ချေဖျက်ပစ်ရက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်မေ့နိုင်မလဲ။ နာကျည်းခွင့်လေးတော့ လိုက် မပိတ်ပင်ပါနဲ့ဗျာ”

“ရှင်ဘာသာ နာကျည်းပါ။ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောနေတာက ရှင် ကျွန်မကို လိုက်မပို့ဖို့ပါ။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျွန်မ မြေစာပင်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဓားစာခံလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးကြပါရှင်။ သက်ကလည်းလွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ ခုလို အဆက်အသွယ် တွေရှိပြီး အိမ်တွေ ဘာတွေဆောက်ပေးနေတာများ သိရင်”

မြယွန်း မျက်ရည်လည်လာမိပေပြီ။ တကယ်လည်း သက်ဟာ ဂျေဝင်တတ်သူပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မြင်မှာ မဟုတ်။

“ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ မြယွန်းက တစ်တီတူးလို မိုးပြိုမှာ ကြောက်လို့ ခြေထောက်မိုးပေါ်ထောင်နေတာပဲ။ သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ရန်သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ ကိုယ့်ကို ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်ကိုမပြောဘဲ ကျွန်မကို နိုင်ရာ

ဖိထောင်းမှာ ကြိုသိနေသလိုပဲ”

“မြယွန်းလည်းအပျို၊ ကိုယ်ကလည်းလူပျို။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သွားတော့ရော ယူကြတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ လူစည်းကမ်းအရရော ချစ်သူတွေရဲ့စည်းကမ်းကပါ ဖောက်ဖျက် သူက သူပါ။ ကိုယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော၊ ရှင် ကျွန်မကို လိုက်မပို့ပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘာသာ သွားပါ့မယ်”

“မရဘူး၊ ပို့မှာပဲ။ မြယွန်းကို ကျောင်းထဲအထိလိုက်ပို့ မှာ။ သူ့ကိုတွေ့ရင်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို နှုတ်ဆက်ပြီး စကားစမြည်တွေ ပြောဦးမှာ”

“သူ့ယောက်ျားလည်း ပါလာမှာသေချာတယ်။ မျက်နှာပူ စရာအလုပ်တွေကို မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ရှိကြီးခိုးပါတယ်”

ထမင်းပွဲမှ မြယွန်းထသွားမည်ပြင်တော့ သူက လွတ် နေသည့်လက်နှင့်ဆွဲထား၏။

“ကိုယ့်ကိုစောင့်ကျွေးဦး။ ကိုယ့်မှာအချိန်မရှိဘူး။ အလုပ် တွေ အများကြီး။ မင်းအနားမှာ နေဖို့ အချိန်ကိုမရှိဘူး”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်တော့ တွေးမနေအားတော့။ သူ့ စကားအတိုင်း သူ့အနားမှာ ထိုင်ပေးနေရသည်။ သူ လက်ညှိုး

ထိုးသမျှ ထည့်ပေးရ၏။

“ကိုယ့်မှာ ယောက်ျားမာနတော့ ရှိတယ်။ မင်းက ကိုယ့်အတ္တ၊ ကိုယ့်မာနကို ဖြည့်ဆီးပေးပါ”

“အင်”

သူမာန၊ သူ့အတ္တကဘာလဲ။ ကိုယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စစ်တုရင်ခုံက နှာမ်ရှုပ်ကလေးလား။ မြယွန်း သူ့ကိုသာ မော့ကြည့်နေမိပါသည်။

ရှင်းပြပေတော့ လူကြီးမင်း။

“သက်နုမြတ်မိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် အရမ်းအခံရခက်တယ်။ အရမ်းအထိနာခဲ့တယ်”

“ကိုယ့်မာနကို သူ့ခြေနင်းပတ်မှာ ချနင်းလိုက်တာပဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူးရှင်။ သူ့လည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့သူ နေမှာပါ”

“မင်းကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်ကပဲ ပါမှာပေါ့လေ။ ငါ့ဘက် ဘယ်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်တော့တာပါ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ရှင်”

“ကိုယ် သူ့ကိုမတိုက်ခိုက်စေချင်ဘူးဆိုရင် မြယွန်း ကိုယ့်

ရဲ့ယောက်ျားမာနကို ပြန်ပြီးအဖတ်ဆည်ပေးရမယ်”

“အင် ... လာပြန်ပြီ”

“သူလွင့်ပစ်ခဲ့လည်း သူ့ထက်ပိုပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့မြယွန်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေပါပြီ။ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိုးကို ပြချင်တာ”

“ဪ ... ရှင်က ဟို မယ်သူမနုဇာတ်တော်ထဲကလို ရှင်လွင့်ပစ်လည်း ရှင်ဘုရင်ကတော်လောက်တော့ ဖြစ်ပါသေးတယ်ဆိုတာမျိုး လုပ်ချင် ပြချင်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားမာနဆိုတာ အဲဒါပဲ။ မင်းပစ်သွားလည်း မင်းထက်သာတာ ရပါတယ်။ ခုချက်ချင်းကို ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အပြကိုပြချင်တာ”

“ဪ ... အဲဒီတော့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာက တစ်ပြားဖိုးမှ မရှိတော့ ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြချင်ရုံမှ မဟုတ်ဘဲ ကွာ။ မြယွန်းကို သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ငိုးမြေကျ”

“အံ့မယ် ... လူကိုလာပြီး ညာတာပါတေးနဲ့ ရည်းစားစကား ပြောနေတယ်”

“မြယွန်းစကားက ပေါ့သွမ်းပါတယ်။ ကိုယ်က မြယွန်းကို သံသရာတစ်လျှောက်လုံးအထိ လက်တွဲဖော်အဖြစ် မြတ်နိုးစွာ ကမ်းလှမ်းနေတာပါ”

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူကြားမှာမှ အညပ်လည်းမခံနိုင်ဘူး။ ပွဲလန့်တုန်း ဖျာခင်းတဲ့မိန်းမလို့လည်း အစွပ်စွဲမခံနိုင်ဘူး။ ရေခဲတုံးဖက်ပြီး အေးအေးပဲနေပါရစေ”

“ခုက ပွဲလန့်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပွဲပျက်သွားတာ။ ပွဲက ရေပျော မီးလောင်ဖြစ်သွားတာ။ ကိုယ် အသည်းကွဲပြီး အရက်သမားကြီးဖြစ်ရမယ့်ဘေးက မြယွန်းကယ်လိုက်တာ။ ဖူးစာတွေ ရေစက်တွေဆိုတာ မင်း ယုံသလား”

“မယုံဘူး။ သွား ကျွန်မဘာသာ အေးအေးပဲနေမယ်။ ရှင်တို့ (၂) ယောက်ကြားမှာ ကျွန်မ ဘယ်နေရာကမှ မဝင်ပါရစေနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ညီသခံ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထမင်းပွဲမှထွက်သွားပြီး ခြံဝင်းထဲရှိ တိုက်ဆောက်လုပ်နေသည့်လုပ်ငန်းခွင်မှာ သွားရောက်ကြီးကျပ်နေလေသည်။

အခန်း (၁၅)

သည်နေ့ ကြိုခင်းသို့ ပြန်ရမည်မို့ မနက်စောစောထရသည်။ ရထားက (၅) နာရီထွက်မှာ၊ ကြိုခင်းသို့ (၁၁) နာရီလောက်ရောက်။ ဟိုဘက်ကားနှင့်ဆက်။ အင်း ဘက်ရဲကို (၁) နာရီ (၁) နာရီခွဲလောက်တော့ ရောက်မှာပဲ။

ကျောင်းဖွင့်စနေ့မို့ ရှိတဲ့ဆရာမတွေ သင်ထားနှင့်ကြပေါ့။ မြယွန်းတို့လို ရပ်ဝေးဆရာမတွေက နောက်နေ့မှ အစားထိုးသင်။ ညကျောင်းလည်း ပြန်စမှာမို့ ညကျောင်းမှာ သင်ရမည်။

(၄) နာရီခွဲလောက်မှာ ကိုယ့်အထုပ်အပိုးလေးတွေ သယ်ဆောင်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်ရင်း ညီသခံ၏စေတနာ၊ လုပ်ပုံ

ကိုင်ပုံတွေကိုလည်း တိတ်တခိုး ချီးကျူးမိသည်။

ကိုယ်တော်က ခြံစည်းရိုးကို အရင်ခတ်နေတာ။ ဒေသခံ အလုပ်သမားတွေနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး ခြံဝင်းခတ်သူများနှင့် တိုက်ဆောက်သည့်အလုပ်သမားများနှင့်။

အဲလောက်အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ သူမကိုလိုက်ပို့ချင်သေးသတဲ့။ သူ၏ယောက်ျားမာနကို ပြချင်သေးသတဲ့။

ယောက်ျားတွေများ။

ငါးပိကောင်ဖြစ်တာတောင် အမြီးလှုပ်တုန်း။ ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေအတွက်လည်း ယာယီတန်းလျားထိုးပေးထား၏။ နေစရာလည်း ရ၊ အစောင့်လည်းရ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တန်းလျားမှာနေသည်။ သူ့ကားက ခြံဝင်းထဲမှာ။

မြယွန်း တိတ်တဆိတ် အထုပ်အပိုးများနှင့် ခြံဝသို့ ရောက်တော့ ဆိုက်ကားမျှော်နေတုန်း -

“တိ”

အနားမှကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်သွားတော့ ညီသခံ။ သူ့ပုံစံက ခရီးဝေးသွားမည့်အသွင်။

“တက် ကိုယ်လိုက်ပို့မှာ”

ပြောလည်း ဘောရုံရှိမှာမို့ မြယွန်း သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်ရုံသာ။

“ကားနဲ့ဆို (၄) နာရီ မမောင်းရဘူး။ (၉) နာရီလောက်ဆို ရောက်သွားမှာ။ ကိုယ် ပြန်မောင်းလာလည်း (၁၂) နာရီလောက် ဟာသံာတပြန်ရောက်တယ်”

“ရှင်ဟာလေ တော်တော်ဒုက္ခရှာတယ်။ ငရဲပန်းကိုမှ ရွှေပန်းထင်တယ်”

“ပြောပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ မသိလိုက်မှာစိုးလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့အိပ်ရတာ”

“ကားမောင်းတာ အိပ်ရေးဝမှရှင့်။ တော်ကြာ (၂) ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

“မပူပါနဲ့၊ မင်းကိုပါ ကားမောင်းသင်ပေးသွားမယ်။ နောက် မင်းမောင်းတဲ့ကားကို ကိုယ်စီးမှာပေါ့။ ခရီးတွေ အတူ ထွက်ကြမှာပေါ့”

“တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့လူ”

“စိတ်ကူးဆိုတာ အကောင်အထည် ပေါ်လာတာပဲလေ”

မြယွန်းစံမှီ သူ့ကျေးဇူးတွေများနေတာမို့ တော်လှန်ချင်

စိတ်တွေ မကျေနပ်စိတ်တွေကို မျိုသိပ်ပြီး သူ့ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါ
လာရ၏။

သူက ကားမောင်းရင်း လက်တွေ့ရှင်းပြနေသေး၏။
ကားလမ်းတစ်လျှောက် သူကတော့ သာသာယာယာ။

မြယွန်းမှာသာ ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ရင်လေးရင်း ကျောင်း
မှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတွေ မဖြစ်စေရန် ကြိုတင် ဆု
တောင်းနေမိရသည်။

အခန်း (၂၀)

ကားက ကျောင်းသို့ မနက် (၉) နာရီခွဲလောက်မှာ
ခရောက်သွား၏။ လိုက်ပို့ရုံတင်ပါဆိုသည့် ကိုယ်တော်က ညနေမှ
ပြန်မည် ဖြစ်လာသည်။ လိုင်းခန်း (၃) ခန်းလုံး ဆရာမတွေ၊
ဆရာတွေ ပြန်ရောက်နေကြပေပြီ။

ကျောင်းတက်ချိန် နည်းနည်းပဲကျော်သေးတာမို့ မြယွန်း
ကမန်းကတန်းပင် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

သက်နုမြတ်မိုရောက်မလာသေးသဖြင့် မြယွန်း ဝမ်းသာ
ရသေး၏။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာမတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ လွဲသွား

သည် ကံကြမ္မာကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေရပါသေး။

“ဦးညီ ပြန်တော့။ နားပြီးရင်ပြန်တော့။ မြယွန်းလည်း ရှင့်ကို ညှဉ်ခံမနေအားဘူး။ ပြီး အပျိုတွေအိမ်ခန်းမှာ ရှင်တည်း လို့လည်း မသင့်တော်ပါဘူး”

“ဘာလဲ ဟိုတစ်ခါ ထမင်းချိုင့်လာပေးတဲ့ နွေသမိုင်း အထင်လွဲမှာစိုးလို့လား”

“ရှင်နော်ရှင်။ မဟုတ်တာတွေလာပြောမနေနဲ့။ နွေ သမိုင်းကို ဂရုစိုက်လည်း ကျန်တဲ့လူတွေကို ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့ ရှင့်။ ကိုယ်က ဆရာမပဲ။ ယုံထင် ကြောင်ထင် အထင်ခံရမယ့် အလုပ်တွေ မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဆရာမတွေ ဆိုပေမယ့်ကွာ။ တစ်ယောက်ကလည်း ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီးပါပြီ။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကလေးကိုတော့ နွေ သမိုင်းနောက် အပါမခံနိုင်ပါဘူး။ သူ့ချစ်သူလိုက်ပို့တယ်လောက် တော့ အထင်ခံလိုက်ပါ”

“အံ့မာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကဲပါ ကိုညီရယ်၊ ရှင် အမောပြေ ရင် ပြန်တော့။ ကျွန်မ ကျောင်းသွားပြီ။ ရှင်သွားရင် အခန်းကို သော့ခတ်။ သော့ကို ဒီပန်းအိုးလေးထဲမှာ ဝှက်ခဲ့ သိလား”

“အိုကေလေ ... သွား သွား ကိုယ်နားဦးမယ်”

မြယွန်း အဖြူလက်ရှည်၊ လုံချည်အစိမ်းလေးနှင့် ဆံထုံး လေးအမြန်ထုံးပြီး ဆွဲခြင်းဆွဲကာ ကျောင်းဆီ ခပ်သုတ်သုတ် သွက်ခွာသွားတော့ ညီသမ် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။

ငါတို့ယောက်ျားတွေကရော ဘယ်လိုလဲ။

ရင်ထဲမှာ မိဆိုးက ကျွမ်းသန္တာလန်အောင် စွန့်ပစ်၊ အရှက်ခွဲသွားခဲ့ပြီမို့ သွေးစက်စက်ယိုစီးကျန်ခဲ့ရသည့် နှလုံးသား ခမ္ဘာ။

မမျှော်လင့်ဘဲ မြယွန်းစံပိုနှင့်တွေ့၊ ကောင်မလေးက သူပြောသမျှခံ၊ ဆိုသမျှခံ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထုချေလွှာ တင်သွင်းပါရဲ့။ စွာလည်းစွာပါရဲ့။

ချစ်စရာ ကျားသစ်ပျိုမလေး။

ပထမတစ်ခေါက် ရင်ထဲမငြိပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ် ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့၊ တစ်နေ့လုံး ကားမောင်းလိုက်ပို့နေရ တော့...

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကောင်မလေး သူ့ရင်ထဲသို့ အရှိန်ဟုန် ပြင်းစွာ တိုးဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့ပြီ။

သူကလည်း မိသားစုမေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသူမို့ နွေးထွေး

သော၊ လေးနက်သော မိသားစုကို ချစ်ခင်တတ်သည့် ကောင်-
လေးကို စွဲပြီ။

နောက်တော့ ရေစက်တွေ ဆုံအောင်လုပ်။ ငှက်ကြီးဝန်နီ
လို အသိုက်တစ်ခုလုပ်မယ် ကောင်မလေး။ နင်က ငါ့အသိုက်မှာ
ဘုရင်မပေါ့။

ကောင်မလေး စာသင်သွားတာကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်
ပြီး သူ အိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာလို ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ရှာ
ကြည့်သည်။

တံမြက်စည်းလဲ့သည်။ ဘာချက်ရမလဲ ရှာကြည့်သည်။

သူမ ယူလာသည့် ဘူးကလေးတွေ ကြည့်လိုက်တော့
ငံပြာရည်ကြော်နှင့် ငါးကြော် တွေ့ရသည်။ ဘဲဥအစိမ်းတွေ
တွေ့ရသည်။

အိုကေ ထမင်းချက်ထားလိုက်မယ် အချစ်ရေ။ ဘဲဥ
ကြော်ထားလိုက်မယ်။

သူဟာ သူဌေးသားပေမယ့် ဂျပန်မှာ (၃) နှစ်လုံးလုံး
ကိုယ့်ဘာသာလည်းချက်ပြုတ်စားတတ်ခဲ့ပြီလေ။ ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းရုံတင်မက
စီးပွားပါရှာတတ်ခဲ့ပြီ။

သူ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုပဲ နောက်
ဘက်မှာ ဆရာတွေ၏ လှမ်းထားသည့်ရေလဲပုဆိုးယူကာ ရေချိုး
သည်။ နောက် အဝတ်ပြန်ဝတ်သည်။

(၁၂) နာရီထိုးတော့ မြယွန်း သူ့အိမ်ပြန်လာလျှင် ညီ
သခံကို ထမင်းပွဲအဆင်သင့်နှင့် စောင့်နေတာတွေ့လိုက်ရသဖြင့်
မျက်နှာပျက်သွားမိသည်။

“ကိုညီ ရှင်မပြန်သေးဘူးလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့ပဲ
သက်နုလည်း ပြန်လာမယ်။ သူ့ယောက်ျား လိုက်ဖို့မှာ။ ပြဿနာ
ကို မီးထွန်းပြီး မရှာချင်ပါနဲ့ရှင်။ ဒီမှာ နင်ပဲဆေးတွေဖြစ်ရင်
လည်း ဆရာမတွေ သိက္ခာကျပါတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို
နားလည်ရမှာလဲ”

“ကိုယ်က အပြစ်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့
ရှောင်ရ ပြေးရမှာလဲ။ မြယွန်းပြောတာ သဘာဝမကျပါဘူး”

တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း ဆရာတွေ ပြန်ရောက်နေပြီ။
သည်ဘက်ခန်းကိုအော်လို့ ခေါ်လို့။ အခန်းရှေ့မှာလည်း သူ့ကား
ကြီးက အခန့်သားလေ။

မြယွန်း မျက်ရည်ဝဲရပြီ။ ထမင်းပင်မစားနိုင်။

“ကိုညီကို ပြောရတာ အရမ်း လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ။

ကိုညီက သက်နုချစ်သူ။ အခု ရက်ပိုင်းအတွင်းပဲ ချက်ချင်း ကျွန်မနဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက်လုံး သိက္ခာ ကျတာပေါ့။ ပုံရိပ်ကျင်ဆင်းတာပေါ့ရှင်”

“ကိုယ် နားမလည်ဘူး။ တစ်ယောက်က ပစ်ထားခဲ့တာ နဲ့ ကိုယ်က ဘုန်းဘုန်းလဲပြီး သေပွဲဝင်၊ နလန်မထူဖြစ်ကျန်ခဲ့ရမှာ လား။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်ပြီး မထူမတ်ရတော့ဘူးလား။ အချစ် သစ်တွေခွင့်မရှိရတော့ဘူးလား”

“ကိုညီ နားလည်အောင်ပြောရရင် ကန်တော့နော်။ မြယွန်းက ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ ဥပမာလေးနဲ့ ရှင်းအောင် ပြောပါရစေ”

“ပြောပါဦး”

“အရပ်ထဲမှာ မိန်းမသေသွားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ သေ၊ နောက်နေ့ နောက်မိန်းမထပ်ယူရင် လူတွေ ကဲ့ရဲ့ ကြသလိုပေါ့ရှင်။ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် ကြာမှ ယူရင်တော့ လူမကဲ့ရဲ့တော့ဘူးပေါ့”

“အခုလည်း ကိုညီက သက်နုချစ်သူမှန်း ဒီပတ်ဝန်း ကျင်အားလုံးက သိနေတယ်။ ခုပဲ မြယွန်းနဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်လုံး စည်းမစောင့်ရာ သိက္ခာမဲ့ရာကျတာပေါ့ရှင်။

ဒါကြောင့် မြယွန်းက ကိုညီကို ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းနေတာ။ လိုက် တောင် မပို့စေချင်တာ”

“အဲဒါကတော့ ရက်စက်လွန်းရာကျပါတယ်ဗျာ။ သူက တော့ ကျုပ်ကို ခွေးတစ်ကောင်လို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ဘာသာ ရေစက်အရ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာပဲဗျာ။ ကဲပါ ခင်ဗျားရက်စက်နိုင် ရင်လည်း ရက်စက်ပါ။ ကျုပ် အခု နေပူပူကြီးထဲမှာပဲ ပြန်ပါမယ်။ ထမင်းလည်းမစားတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ကြီးကို သေတဲ့အထိ ဖက်တွယ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပေတော့”

ထမင်းဝိုင်းမှ ဆတ်ခနဲထပြီး ဆတ်ခနဲ ကားသော့ဆွဲကာ သူ အိမ်ပေါ်မှဆင်းတော့ မြယွန်း မျက်ရည်ကျရပြီ။ ရင်ထဲ မီး လောင်ပြင်။

“ကိုညီ”

သိက္ခာတွေ ဂုဏ်တွေ ခဝါချပြီး သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲမိ တာ။ နှလုံးသား၏ အမိန့်လား။ တစ်ခါတည်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တော့တာ။

“ကိုညီ”

အိမ်ပေါက်ဝမှာပင် သူ့ကိုဆွဲယူနိုင်ပြီး လန့်ခနဲ လွှတ်ကာ မြယွန်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျနေမိလျှင် ညီသခံ သူမ၏

မျက်ရည်များကို ယုယစွာ သုတ်ပေးမိပါသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ်။ မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ မာနတွေ၊ သိက္ခာတွေ၊ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာတွေနဲ့ တံတိုင်းကြီးခြားနေတာပါ။ ဟုတ်တယ်မလား။ ယွန်းမောင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း မျက်ရည်တွေသာ စီးကျလို့။

“ယွန်းရယ် ယွန်းကို အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပဲ မောင်အတိုင်းအဆမရှိ ချစ်မိသွားတာပါ။ မယုံဘူးလားကွယ်၊ မောင်ဂျပန်ကို ပြန်မသွားခင် လက်ထပ်ခဲ့ချင်တယ်ကွာ။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို ယွန်းကို မောင် ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးရမှာကြောက်တယ်”

မြယွန်း၏ ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်ရင်း သူ ကြေကွဲနေတော့ သူမ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါမြို့။

“စကားပြောပါဦး အချစ်ရယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ ဟင်”

အခန်းလေးထဲမှာ ကိန္နရီမောင်နှံလို သူတို့ (၂) ယောက် လည်ချင်းယှက်၊ အတောင်ချင်းယှက်ပြီး ကြေကွဲနေရတာ တရားရဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာရော အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီရဲ့လား။ အချိုးကျရဲ့လား။

ရှေးကလို (၃) နှစ် (၃) မိုးချစ်ခဲ့ကြတာလည်း ချစ်ရသူက ခွေးတစ်ကောင်လို စွန့်ပစ်သွားခဲ့တာပါပဲ။”

ယွန်းကရော။

ရက်ကလေးတိုပေမယ့် သူကလေးနှင့် ခရီးတွေ အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူနား။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ နာဂီပိုင်းများစွာ။

သူမ၏မိသားစုနှင့်လည်း အတွင်းသိ အစင်းသိ။ ထဲထဲဝင်ဝင်။

“ကိုညီရယ် ကျွန်မတို့တွေ့တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ ခဏလောက် အကဲခတ်ပါဦး၊ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါဦးရှင်”

“ဟင့်အင်း ချစ်ရယ်၊ မောင်မှာ အချိန်တွေမရှိတော့ဘူး။ ဂျပန်ကို ပြန်ရဦးမယ်။ ယွန်းအတွက် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့နိုင်ပေမယ့် မောင်က အချစ်ရေးမှာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်ပါ။ ဒီတစ်ခါလွဲရရင် မောင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မတို့တွေ့တာ မကြာသေးဘူး”

“တော်ပြီ အချစ်ရယ်။ မင်းကို မောင် စိတ်တိုင်းကျပါ
တယ်။ မောင့်ကိုလည်း ယွန်းစိတ်တိုင်းကျရပါစေမယ်နော်”

နောက်ဆုံး ငှက်ကလေးလို တစာစာ တောင်းခံနေသည့်
သူ့ကို မြယွန်း ခေါင်းညိတ်မိလေသလား။

“ထမင်းစားပြီးရင်တော့ မောင် ပြန်တော့နော်။ ယွန်း
ကျောင်းပြန်တက်ရဦးမယ်။ ယွန်းကို နှုတ်မဆက်နဲ့တော့နော်”

ညီသမ် ခေါင်းညိတ်ရင်း ချစ်သူနှင့်အတူ ထမင်းစားနေရ
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အပျော်နှင့်အတူ အလွမ်းကကပ်လာပြီ။

ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ လွမ်းတတ်ကြတာပေါ့။

“ချစ် သောကြာနေ့ညနေကျ လာခေါ်မယ်နော်။ အိမ်
ပြန်ကြရအောင်”

“ခါတိုင်းက အပတ်တိုင်းမပြန်ဘူးမောင်”

“ဟာ ... ခုကတော့ ပြန်ရမှာပေါ့။ ချစ်စ ခင်စ
ကြင်နာစလေ။ ခွဲနိုင်ဘူးကွာ။ ယွန်းအနားမှာပဲ နေချင်တော့တာ။

ခုပဲ လက်ထပ်ပစ်လိုက်မယ်လေ”

“ကဲပါ မောင်ရယ် ... လူများကဲ့ရဲ့ရမယ့်အလုပ်တွေ
မလုပ်ပါနဲ့။ ပြီးရင်ပြန်နော်”

ထမင်းစားပြီးတော့ မြယွန်း သနပ်ခါးပြန်လိမ်းရပါသည်။
မျက်ရည်များနှင့် စိုရွဲ့ခဲ့တာမို့။

ကျောင်းတက်နေရင်း မောင်က ဖုန်းနှင့်ပဲနှုတ်ဆက်သွား
ခဲ့ပါသည်။

အထာ။ သို့သော် ဘေးနှစ်အိမ်မှ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေကို
တော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ မုန့်တွေ အလှူပယ်ပေးနေ၏။
သူ မျက်နှာကြောတင်းထားတာ မြဲယွန်းတစ်ယောက်
တည်း။

သူတို့က ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံ။ ဟန်းနီးမွန်းမှပြန်လာ
ကာစ ဇနီးမောင်နှံ။ အပျော်တွေက ယခုထိ လျှံကျနေတုန်း။
ဒါဆို သက်နုမျက်နှာကြောတင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ။
သူချစ်သူနှင့်မြဲယွန်း ချစ်နေတာ သိသွားလို့လား။

လူသဘောဆန္ဒအရ ကိုယ်လွှင့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် သူများ
လက်ထဲမှာ လှပနေတော့လည်း မကြည့်ရက်နိုင်တာ။

မြဲယွန်း အနေရကျပ်လှပါသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
ဘယ်အနားသွားနေရမှာလဲ။

“ကိုကိုရေ”

“သက်ရေ”

နှင့် ချိုမြကြည်သာနေကြသည်စုံတွဲ။

ငှက်မောင်နှံလို လည်ချင်းယှက်နေကြသည်စုံတွဲ။ အဆင်
ကြည့်ရတာ သည်မှာ ညအိပ်ဦးမည့်ပုံ။

ရန်ကုန်နှင့်ကြိုခင်းဆိုတော့လည်း အဝေးကြီးကို။

အခန်း (၂၁)

ညနေမှာ သက်နုမြတ်မိုးတို့စုံတွဲ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့ပါ
ပြီ။

မြဲယွန်းစံမို့ မျက်နှာမလန်းနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်
ဆိုသည် သစ်ပင်လေးကို ကိုညီကစိုက်ပေးသွားပြီး အလွမ်းသီး
လေးတွေသီးရင့်စေခဲ့ပြီ။

သည်ကြားထဲ မျက်နှာကလည်း ပူသေ။ သက်နု၏ချစ်
သူ ပူပူနွေးနွေးကြီးကိုမှ သူမက ချစ်မိသွားပေသကဲ့။ အဖြစ်နှယ်
ဆိုးလိုက်တာနော်။

သက်နုမျက်နှာကလည်း မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည်

သို့သော် သူမအနေရကျပ်ပါဘိ။ ဘယ်အနားသွားနေရမှန်းကို မသိ။ မျက်နှာပူလိုက်တာလည်း မီးလောင်ပြင်ထဲ ဖြတ်နေရသည့် နှယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မြယွန်းစံမှီ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ဆရာမ ကြီးအိမ်သို့ သွားပြီးအိပ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ပြန်သွားလို့တော်သေးသည်။ ကိုနောင်မိုး (၇) နာရီလောက်မှာ ပြန်သွားသဖြင့် မြယွန်း ကိုယ့် အိမ်သို့ ကိုယ်ပြန်လာရသည်။

ထမင်းချက်ရမည်။ ဟင်းကတော့ ပါလာကြသည်။ မြယွန်းစံမှီ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတုန်း သက်နု အိပ်ရာထဲမှ ထလာခဲ့သည်။

သူ့ပုံစံက ရန်လိုမှန်းတီးမှုတွေအပြည့်။ မြယွန်း အံ့အား သင့်ရသည်။

“ပညာစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပါလားဟေ့။ မျက်နှာက

လည်း ပြောင်ပါပေ။ သောက်ရှက်တလည်း နည်းပါပေ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ သက်နု”

“နင့်ကိုငါက တကယ့် ဝိုင်းကျောင်းကျောက်ဖိလေး မှတ် တာ။ ခုမှ တကယ့်ပဂေးကြီးမှန်း ခြေပေါ်တော့တယ်”

“ဘာလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၊ အနွီးရခက်ဆိုတာနင်ပဲ။ နင်နဲ့ ညီသခံအကြောင်း ပြောနေတာ။ ဒီကျောင်းပိတ်ရက် (၈) ရက် အတွင်း ဘယ်လိုအပိုင်ထုလိုက်တာလဲ။ ဇာတ်လမ်းကတော့ သည်းထိပ်ရင်ဖိုပဲ။ ပြောပါဦး”

“အံ့ဩပါရဲ့။ တစ်ဖက်ကလည်း ခွားသိုးကြီးပြတ်။ ဒီ ဘက်ကလည်း ခွားငတ်ရေကျ။ တွေ့တွေ့တတ်လွန်းပါရဲ့။ သူငယ်ချင်းမျက်နှာကိုမှမထောက်”

ဆရာမတွေမို့ ငါးစိမ်းသည်တွေလိုတော့ ခုနစ်သံချီ မဟစ်နိုင်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုတိပြီး ရန်တွေ့နေ၏။

မြယွန်းစံမှီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေရသည်။

ဪ ခေတ်ကြီးကလည်း သူ့ခိုးက လူကောင်းကို ပြန် ဟစ်နေသည့်ခေတ်ကြီးပါလား။

သူကလည်း သစ္စာဖောက်ပြီး နောက်လူနောက်လိုက်

သွားသေး။ မြယွန်းကို ရစရာမရှိအောင် ငပြောဆိုနေသေး၏။
ကိုယ့်ကို ထိလာတော့လည်း မြယွန်းစံမှို မနေသာ။
တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှင်းပြရတော့ရုံ။

“နင် ငါ့ကို မတရားမပြောနဲ့။ လူတွေမှာ ရေစက်တို့
ဘာတို့ဆိုတာ ရှိတာပဲ”

“ဘာရေစက်လဲ။ ဘာဖူးစာလဲ။ ဟာဟ ဟိုကလည်း
ကြောင်ခံတွင်းပျက်။ မိန်းမဆို ပြီးရော။ ဂျပန်မှာ ငတ်ပြတ်လာ
တိုင်း ဒီကျ မိန်းမဆို ပြီးရော ငမ်းငမ်းတက်နေချိန်။ ဒီက
မညိုမြတ်ကလည်း ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးနေတော့ ယောက်ျား
ဆိုပြီးရော ချက်ချင်းကြီးကို ဣန္ဒြေမရ”

“နင် အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မပြောသင့်ပါဘူး။ ကိုညီက
နင် တစ်ခါက ချစ်ခဲ့တဲ့သူ။ နင်မလိုချင်လို့ထားခဲ့တဲ့သူပါ”

“အမယ်လေး ပန်တော်ကျကိုမှစောင့်ပြီး ခွေးလို ဖုတ်ထဲ
ကမုန့် ကောက်စားတဲ့သူက ရှိသေး။ ပြောပါဦး (၈) ရက်အတွင်း
ပွဲပြီးမီးသေဖြစ်အောင် ဘယ်လိုအစွမ်းထုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းလေး”

မြယွန်း ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိ။ သက်နုမြတ်မိုအသွင်က
သိချင်လို့မေးတာ မဟုတ်။ ရန်လိုမုန်းတီးမှုတွေနှင့် ရန်စွယ်ငေါငေါ

ဖြစ်နေသူ နဂါးမကြီးအား မြယွန်း ဘယ်လိုမှ ရွှေရင်အေးတိုက်လို့
ရမှာမဟုတ်။

“နင့်ကို ငါ ဘာပဲပြောပြော နင် နားဝင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ နင့်အပေါ်မှာ ငါ
စေတနာထားခဲ့တယ်ဆိုတော့လည်း နင်က ယုံမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟာဟ ဘာစေတနာလဲ။ ဘာစေတနာလဲ။ ငါ့ကို
ခုတုံးလုပ်ပြီး နင် ကိုကိုကို ဝင်လုံးတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့
ကိုကိုကို ကြင်နာသလိုလို၊ သနားကရုဏာသက်သလိုလို မဟာ
မေတ္တာရှင်မကြီးလုပ်ပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ပြော
စမ်းပါဦး။ အကွက်လေးကလှလွန်းလို့။ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ”

“ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ ကိုကိုကို ဟသံာတထိ
လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး တစ်ခါတည်း လမ်းမှာများ ပလက္ကာရ လုပ်လိုက်
သလားမသိဘူး။ (၈) ရက်တည်းနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားတာပဲ”

“နင် နင် ငါ့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့။ ငါက နင့်လို
သစ္စာမဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပျော် မကစားဘူး”

“ဘာ”
အနာပေါ်တုတ်ကျသွားပြီမို့ သက်နု လူစိတ်ပျောက်သွား
ပြီထင်။ မြယွန်းကို တွန်းလှဲပြီး ရိုက်လိုက်၊ ပုတ်လိုက်တာ။

မထင်မှတ်ထားပေမယ့် မြဲယွန်း ကိုယ် အယ်မနာရအောင်တော့ ရှောင်ရ ရှားရပါသည်။

သူ့လက်မှ မနည်းလွတ်အောင် ရုန်းပြီး ထောင့်တစ်ခုမှာ ပြေးရပ်လိုက်ရသည်။

သက်နုနှင့်သူမ ဘယ်လိုမှ အတူနေလို့ ဖြစ်မည်မဟုတ် တော့။ မြဲယွန်း မိမိ၏စိတ်ကို နာကျင်မခံနိုင်ပါ။

ကိုယ့်ကို ရန်လိုမှန်းတီးသူတစ်ဦးနှင့် ဘယ်လို အတူ နေထိုင်လို့ရတော့မှာလဲ။

“သက်နု နှင့် တရားလွန်လာပြီနော်”

“လွန်တော့ နှင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ငါ နှင်နဲ့ အတူမနေတော့ဘူး။ တခြားမှာသွားနေတော့မယ်”

“ဟာဟ ... နွေသမိုင်းတို့အိမ် သွားနေလိုက်ပေါ့။ စားဖို့ ရော နေဖို့ပါ အဆင်သင့်”

“ငါက နှင်လို နှလုံးသားအပိုမပါပါဘူး။ တစ်ခါမှလည်း ချစ်သူမထားဖူးပါဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် သူ့ကိုပဲ ရိုးမြေကျ ရည်စူးပါတယ်။ သူ့ကွယ်ရာမှာရော သူ့ရှေ့မှာပါ ငါ အမြဲသစ္စာစောင့်သိနေမှာပါ”

သည်စကားတွေဟာ သူ့ကာရိုက်တာကို တိုက်ရိုက်ထိ နှင်နေတာမို့ သက်နု ဆတ်ဆတ်ခါနာသည်။

သည်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ ကိုကိုနှင့် မြဲယွန်းလည်း ကွဲစေအောင် သပ်ကြီးကြီး လျှိုပစ်လိုက်၏။ မစား နေသည့်အမည်း သဲနှင့်ပစ်လိုက်တာပေါ့။

“အေး ... နှင် သူ့ကို အဟုတ်ကြီးမှတ်မနေနဲ့။ သူ့ အကျင့်က အိုင်တွေ့ရင် ခြေဆေးမှာပဲ။ ငါ့လက်ထဲမှာတင် နောက် ဆပ် ၃-၄ ယောက် ငြိဖူးတယ်။ သူက သူ့ဌေးသားဆိုတော့ သူ့နဲ့ငြိတဲ့သူတိုင်းကို ငွေနဲ့ပစ်ပေါင်းလိုက်တာပဲ။ မိသားစုအထိ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်။ ပြီးမှ သစ်စိမ်းချိုး ဖြောင်းခနဲ ချိုးပစ်လိုက် တာ၊ ငါကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့ဟာ။ ငါက သူ့ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးကိုး။ အင်း ... သူ ဝဋ်လည်တာပေါ့။ သူ့များတွေရဲ့အသည်းကိုခွဲခဲ့တော့ သူ့အသည်းလည်း ပြန်ကွဲရတာပေါ့။

သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲရ မျက်ရည်ဒူးသုတ်ရတဲ့ မိန်း တလေးတွေ လက်တစ်ဖက်စာလောက်ရှိတယ်။ နှင်ကိုသတိထား နိုင်အောင် ပြောပြတာပါ”

မြဲယွန်းစံမှီ ကိုယ့်ရင်ထဲကို အဆိပ်ရည်တွေ လောင်းထည့် နေသည့် သက်နုအား ငေးကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေမိသည်။

သူ့စကားတွေကို အကြွင်းမဲ့တော့မယ့်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကိုညီမှာ မသင်္ကာစရာ အမှုအရာတွေမရှိ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတာလား။ သူ့စေတနာ တွေကို အလွဲသုံးစားတော့မလုပ်ချင်ပါ။

(၃) ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံး။ အနည်းဆုံး သိန်းထောင်ချီ ကုန်မည့်ကိစ္စ။ ပိုးကြေး ပန်းကြေးကို သည်လောက်ထိ ပေးစရာ လိုလို့လား။

မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း မြယွန်းငုတ်တုတ်မေ့နေတော့ သက်နု ကြိတ်ပြီး ပြုံးမိသည် ကျားပြီး ဘီလူးရယ်။

ညီသခံလို ပါဖက်ဖြစ်နေသူအား ကိုယ်မရသလို သူ လည်း မရစေရ။

“ဘာလဲ နင်က မယုံဘူးလား။ မယုံလည်းနေပေါ့ဟာ။ နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံပေါ့။ နင် သူ့ရဲ့သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သွား မှာစိုးလို့ ငါက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရတာပါ။ နင် အခြားမှာသွားနေစရာမလိုပါဘူး လူတွေက မေးကြမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငါယောက်ျားရသွားမှ အဆင်မပြေဖြစ်ရ တယ်ဆိုတာလည်း လူကြားလို့မကောင်းပါဘူး။”

မြယွန်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေမယ့် သူမနှင့်အတူနေဖို့

စိတ်မကူးတော့ပါ။ ဘက်ရဲထဲမှာပဲ နေစရာတစ်နေရာရာရှာပြီး နေတော့မည်။ ဆရာမကြီးကို ဘယ်လိုပြောရပါ။ အကြောင်းပြ ချက်ကောင်းကောင်း ဘယ်လိုရှာရပါ။

“နော် နင်မပြောင်းပါနဲ့။ ငါက ဘာမှ မချက်တတ်ဘူး လေ။ နင်ပြောင်းရင်ရော ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်ပေးမှာလဲ”

မြယွန်း ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်နေပြီး သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ သက်နု၏နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်
ပြီးစီးခြင်းသတင်း ပါလာသည်။

မုန်တိုင်းထန်လေသလား။

မုန်တိုင်းငြိမ်သွားတော့ မုန်တိုင်းက ဆိပ်ကမ်းမှာ လေ
ပြည်ညင်းလေးဖြစ်နေပြီ။

နောက် ညီသစ် မြယွန်းကို ကျောင်းလိုက်ဖို့သည်။
မြယွန်းဟာ အညှာလွယ်သူမဟုတ်ပေမယ့် မုန်တိုင်း၏ အဟုန်
ကလည်း ပြင်းထန်ပုံရ၏။

ဟော သက်နု ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်။
သတင်းတွေကြားပြီး ဂျေအကြီးကြီးဝင်သည်ထင်။ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်
စကားသံတွေ။

နောက်တော့ မြယွန်းစံမှီ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ ထွက်ပေး
လေတော့၏။

မြင်တာပေါ့။ မျက်စိရှိသူတိုင်း မြင်တာပေါ့။ သက်နု
အနိုင်ကျင့်နေတာတွေ။

မပြေးသော်ကန်ရာရှိ။ မြယွန်းကတော့ အရာရာ
အလျှော့ပေးသူ။ ကျောင်းမှာလည်း အလုပ်လုပ်တာ တက်ကြွ
သည်။ အားလုံးနှင့်အဆင်ပြေသည်။

အခန်း (၂၂)

အဲသည်နေ့ညနေပဲ ကျောင်းနားရှိ ကျောင်းသူမလေး
တစ်ဦး၏အိမ်မှာ မြယွန်းပြောင်းနေလိုက်ပါသည်။ ဆရာ ဆရာမ
တွေအားလုံး တားဆီးပေမယ့် မြယွန်း ဘာမှပြန်မပြော။

မသိသူတွေကတော့ သို့လော သို့လော။ သိသူတွေက
တော့ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။ မြယွန်းတို့အခန်းနားက ဆရာ (၂)
ယောက်တော့ ရိပ်မိသည်။

သည်အရွယ်ဆိုတော့ ချစ်သူကိစ္စတွေပေါ့။ သက်နုမြတ်မိုး
၏ချစ်သူ ကျောင်းသို့လာသည်။ မြယွန်းနှင့်အတူ ဟင်္သာတမှာ
ဆေးခန်းတွေသွား ဆေးရုံတွေမှာပတ်ရှာ။

သက်နုတစ်ယောက်သာ ဘဝင်က အာကာဟပ်နေပြီး
 ဆရာ ဆရာမအလုပ်ကိုပဲ အောက်တန်းကျသလိုလို။
 ညကျောင်းတွေမှာလည်း အမြဲ ကဂျီကဂျောင်ကျသူ
 အခြေအနေတွေကတော့ တအံ့နွေးနွေး။

ကိုယ့်မှာချစ်သူရှိပြီမို့ မြဲယွန်း အစစအရာရာ ညီသခံနှင့်
 တိုင်ပင်ရပါသည်။ မိဘတွေကိုလည်း လှမ်းပြောရတာပေါ့။

သူမက ကိုယ့်ရင်ထဲမှအပူကို အခြားသူများသို့ မကူးစက်
 စေချင်သူမို့ အရာရာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း။

“ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာနေရတာလဲ ချစ်ရယ်။ မောင်
 စိတ်မချဘူး။ မောင်လာခဲ့မယ်”

“မောင် ပင်ပန်းပါတယ်။ စိတ်မချစရာမရှိပါဘူး ကိုညီ
 ရယ်။ နေတဲ့အိမ်က အဘိုး အဘွားလင်မယားရယ်၊ သူ့မြေးမ
 လေးရယ်။ (၃) ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ အိမ်ကြီးကလည်း လုံခြုံပါ
 တယ်။ ခြံဝင်းတံခါးလည်း ရှိတယ်။ ခွေးကြီး (၂) ကောင်လည်း

မွေးထားတယ်”

“အမယ်လေး... ဒါဆို မောင်လာရင်တောင် ခွေးကိုက်
 ခံရမယ့်အပေါက်။ ယွန်း သက်နုမြတ်မိုးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ အပြင်
 ထွက်နေရတာမလား။ တော်တော်စိတ်ပုပ်၊” စိတ်ယုတ်တဲ့ကောင်
 မလေး။ သူ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးတာတောင် နှမြောနေသေးတယ်”

“ဒါ လူ့သဘာဝလေ ပြဿနာမရှိပါဘူး ကိုညီရယ်”

“မောင်လို့ခေါ်လေ ချစ်ရဲ့။ သောကြာနေ့ ညနေလာ
 ခေါ်မယ်နော်။ သူလည်း လာခေါ်မှာပေါ့။ ကောင်းတယ်၊ အိမ်ခွဲ
 နေလိုက်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာပူမနေရတော့
 ဘူးပေါ့”

“အင်းလေ ... အဲလိုပဲ တွက်လိုက်ပါတယ်”

“ယွန်းအသံက ညောင်နာနာနဲ့။ ချစ်သူနဲ့စကားပြော
 တာ အားမရှိလိုက်တာကွာ။ သူက ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က
 ပြောသေးလဲ”

“ပြောတိုင်းယုံတဲ့အထဲမှာ ယွန်းမပါ ပါဘူး ကိုညီရယ်။
 ကိုယ့်မျက်စိနဲ့မြင်မှ၊ နားနဲ့ကြားမှ ယုံမှာပါ။ သူ ဘယ်လိုပဲပြော
 ပြော ကိုညီ ယွန်းကို ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူးရှင်”

မြဲယွန်းအသံလေး တိမ်ဝင်သွားတော့ ညီသခံ စိုးရိမ်

တကြီး ဖြစ်ရသည်။ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရေမှတ်။ သက်နုမြတ်နိုး
သူတို့နှစ်ဦးကြား ဝင်မွေ့နေပြီ။

ထင်မထားတာတွေ ဖြစ်နေပေါ့လား။

သက်နုမြတ်မို့။ ရုပ်ကလေးချောသလောက် မနာလိုစိတ်
ပြင်းထန်လှပါလား။

ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့တွေ။ ပေါ့ပေါ့လေးနေသည့် ကောင်
မလေး။ မိဘကလည်း အဆင်ပြေ။ ဆိုးချင်တိုင်းဆို။ နွဲ့ချင်တိုင်း
နွဲ့တာကိုပဲ တစ်ခါကတော့ သူ ကျေနပ်ကြည်နူးမိခဲ့သည်။

သူမသာ သစ္စာရှိမည်ဆိုလျှင် သူ တစ်သက်လုံး နိုင်စား
ခံသွားမှာပါ။ ယခုကျ သူကလည်း သစ္စာမဲ့သေး။ သူကပဲ မြယွန်း
ကို ဒုက္ခတွေပေးနေပြီ။

“ယွန်းရယ် မောင့်မေတ္တာကို အချိန်ကိုတယ်ဆိုပြီး
အထင်မမှားပါနဲ့။ ယွန်းအပေါ်မှာ သေတပန်သက်တဆုံး ရိုးမြေ
ကျ ရည်စူးပြီးချစ်တာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင် ဂျပန်လည်း ပြန်
မသွားချင်တော့ပါဘူး။ ယွန်းနဲ့ပဲ ဘဝကို ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ တည်
ဆောက်သွားချင်ပါပြီ”

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပေါ့ ကိုညီရယ်။ ယွန်းအတွက်
တော့ စိတ်ချပါ။ ယွန်း ကိုညီအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိပြီး”

“ပြောလေ ချစ်တယ်လို့ပြော။ ဒါပဲ။ ယွန်းကို စိတ်မချ
ဘူး။ မောင် မနက်လာကြည့်မယ်။ အဲ ... အလုပ်တွေနဲ့ဆို
တော့ အလုပ်သိမ်းတဲ့အချိန် ညနေလာခဲ့မယ်ကွာ။ မနက်စော
စောထ ပြန်မယ်”

“ကိုညီ”

“ဟင်”

“ကိုညီက ရိုးရိုးလာပေမယ့် လူတွေက ဘယ်လိုထင်
မလဲ။ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့ကြားထဲက ယွန်းကို သူ
အထင်သေးအောင်၊ လူအထင်သေးအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ လာ
ရင် ယွန်းစိတ်ဆိုးမှာ ဒါပဲ”

“ဒါဆိုလည်း သောကြာနေ့တော့ လာခေါ်ပါရစေ။ သူ
လည်း သူ့ယောက်ျား လာခေါ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“မတူဘူးလေ။ ဟိုက လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးမောင်နှံ။
ယွန်းတို့က ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟော် ချစ်သူတွေလေဗျာ။ ဘာမဟုတ်ရမလဲ”

“လူတွေအထင်မှားမှာ မခံနိုင်ဘူး။ ကိုညီမလာနဲ့။ ယွန်း
ဘာသာ ရထားနဲ့ပြန်လာမယ်”

“လွယ်တာကိုခက်အောင်လုပ်နေပြန်ပြီဗျာ။ ရထားနဲ့

ဆိုတော့ စနေလာ တန်ခိုးစွဲပြန်။ ကိုယ်လာကြိုတော့ သောကြာ
အိမ်ပြန်ရောက်။ တနင်္လာကျောင်းချိန်မီအောင် ပို့ပေးမယ်လေ။
ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေး မြင်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

မြယွန်း ဘာဆင်ခြေမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ချစ်သူဆို
တာလည်း ရိုးမြေကျ ရည်စူးရင်း သူ့စကားနားထောင်ရမှာပေါ့
လေ။

အခန်း (၂၃)

ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့တဲ့။

သက်နှုတ်ဆို သည်နေရာမှာ ပီရိယကို ပုံထားလိုက်၏။
ညီသခံနှင့် မြယွန်း အဆင်ကိုမပြေစေရ။ သူမကတော့ ညီသခံထံ
ဖုန်းမဆက်ရဲ။ တွေ့တောင်မတွေ့ရဲ။

ပစ်မှတ်က မြယွန်းစံမို။ ကျောင်းမှာ၊ ညကျောင်းမှာ
စာသင်ရင်း တွေ့နေရတာပဲ။ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့လို ထပ်တလဲလဲ
အဆိပ်ခပ်ရပါ၏။

ကောင်မလေးပုံတွေကို ပြရင်း -

“အဲဒါ ငါတို့လမ်းထဲက တစ်ယောက်၊ ငါ့ကျောင်းက

တစ်ယောက်။ သူ့သားကောင်တွေလေ။ ချယ်ရီဆို မိသားစုတစ်ခုလုံး လိုတာဖြစ်ညီဆီးပေးတာပဲ။ သူ့မိဘတွေကလည်း သဘောတူကြည်ဖြူကြတာပေါ့။ အခု နင်တို့ကို တိုက်ဆောက်ပေးနေပြီဆို”

“စပ်တူပါ။ ငါတို့က မြေစိုက်၊ ကိုညီက အိမ်ဆောက်ပေါ့။ ကောလိပ်နားဆိုတော့ ဘော်ဒါငှားစားကြဖို့ပေါ့”

“ဘယ်နှထပ်လဲ”

“(၃) ထပ်တဲ့”

သက်နုမြတ်မို့ တိတ်တနိုး လက်သီးဆုပ်မိသည်။ သူမတို့တိုက်က ရိုးရိုး (၂) ထပ်တိုက်လေး။ မနာလိုစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ဆောင့်၏။

သိမယ် ငါ့အကြောင်း။

သက်နု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေထုတ်ရပြီ။

“နွေသမိုင်း”

သူခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတာ နွေသမိုင်း။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်။ ယာလည်းညက်စေ၊ ကြက်လည်းမောစေ။

“ချယ်ရီတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ သူတို့ကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးတယ်။ မိသားစုလိုက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတယ်။ ဒီလိုပဲ ကားနဲ့ ဟိုလိုက်ပို့ ဒီလိုက်ပို့။ နောက် ကိုယ်ဝန်ရှိတော့မှ ဂျပန်ကို

ရှောင်ထွက်သွားတာလေ”

မြယွန်း မျက်နှာပျက်ရပေမယ့် မယုံ။ သူ မစားရတဲ့အမဲသဲနဲ့ပက်နေတာ။

“ဒါတောင် သက်နု စိတ်မနာဘူးနော်။ သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မကောင်းမပြောဘူး။ ခုမှပြောတယ် အံ့ရော”

“ဪ... လူဆိုတာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်မထောင်းချင်ဘူးလေ။ ခုကျမှ ဘာလို့ပြောသလဲဆိုတော့ မြယွန်းက ရိုးတယ်။ ကိုယ့်လူလည်း ကိုယ့်လူမို့ အထိမနာရအောင် ပြောနေရတာ”

“ရှိပါစေ၊ သူရက်စက်ရင်လည်းခံလိုက်မယ်”

“ဟ ... သတ္တိတွေသိပ်ကောင်းနေပါလား။ အေးပေါ့လေ၊ ညီသခံက သူဌေးသားဆိုတော့ နင်တို့ ရွှေကြောမိနေကြတာကို။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုင်ကပ်ထားတော့မှာပေါ့”

စကားထဲက ဇာတိပြု။ သူ့စကားတွေက ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။ မြယွန်း ခိုင်စားမိပါသည်။ သက်နု မနာလိုစိတ်ကြောင့် ရူးနေပြီဆိုတာ။

“သတိတော့ထားပေါ့အေ။ ဘာတစ်ခုမှ အလကား မရတဲ့လောကကြီးထဲမှာ အရင်းကြီးကြီးတော့ မပေးမိစေနဲ့”

သည်လိုတွေပြောလွန်းလို့ မြယွန်း သက်နုကို ဝေးဝေးက ရှောင်ပါသည်။ သူ့အရိပ်မြင်တာနှင့် အဝေးဆုံးကို ပြေးတော့တာ။

သက်နုတို့ကလည်း ပါးပြီးသား။ တစ်နည်းမရတော့ တစ်နည်းထပ်ကြံတာပေါ့။ အတန်းထဲမှာ ကြွက်သိုးရှိပြီးသားမို့ သတင်းကို မသိမသာလွှင့်သည်။

“ကြွက်သိုး။ နင့်ဦးလေးနဲ့ နင့်ဆရာမနဲ့ အဆင်ပြေနေပြီဆို”

သည်စကားဟာ အတန်းထဲမှာပြောရမည့်စကားမျိုး မဟုတ်။ ယခုတော့ ရူးသလို ပေါသလို နောက်သလို အတည်လိုလိုနှင့်။

ကြွက်သိုးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ စာသင်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းသည့် မြယွန်းစံဖိုကို ကျောင်းသားများချစ်ကြပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ မပြေသေးပါဘူး။ ဦးလေးလည်း လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ”

“မလျှော့နဲ့။ ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေခါမှလျှော့ရတယ်ဟ။ ဇနက္ကမင်းသား ကြည့်ပါလား။ ပင်လယ်ကြော မျောနေတာ

တောင် မေခလာကယ်ပြီး ထီးနန်းရသေးတာပဲ။ ပြောလိုက်၊ ဇွဲမလျှော့နဲ့။ အခြေအနေကောင်းတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြွက်သိုး စကားစဖြတ်ပေမယ့် သက်နုမြတ်မို့ မပြတ်။ အရှက်မှ ကွဲစေတော့ရယ်လို့ ဆက်ပြောနေတာ။ အတန်းထဲမှာ။

ဪ... မိန်းမတွေများ မနာလိုစိတ် ငယ်ထိပ်တက်လာရင် မလုပ်သင့်မှန်း လုပ်သင့်မှန်းကိုမတွက်တော့။

“ငါ စကားပြောကြည့်တာ နင့်ဦးလေးကို သူ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်တာတောင် လွမ်းနေတာတဲ့။ ဆက်လိုက် ဆက်လိုက်။ ခုညနေ သူက ပန်းလာပို့ပေးပါဦးဆိုတာလည်း ပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သက်နု အတန်းထဲမှထွက်သွားတော့ မြယွန်းအချိန်မို့ သူမ ဝင်လာခဲ့သည်။

စောစောကဆရာမက ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့် အပုပ်ချသွားတာ သူကတော့မသိ။

ပုံမှန်အတိုင်းပင် သူမ၏သင်္ချာတွေကို ရှင်းပြသင်ကြား

နေလေ၏။ ကျောင်းသားအချို့က ဆရာမကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။ ဘာမှလည်းမပြောရဲ။

“ဟိုကောင်တွေ၊ သင်နေတာ တွက်ပြနေတာ ကြည့်လေ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာစိတ်တွေမှ ကစားမနေနဲ့။ စာဖြေပြီးတော့မှ စိတ်ကစား။ ကျွမ်းပဲထိုးထိုး ကြွက်သိုး”

“ခင်ဗျာ”

“နင် ဒီနှစ်အောင်မှဖြစ်မှာနော်။ နင်က ဘုရင့်နောင်လို ဖောင်ဖျက်ထားရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်မကစားပါဘူး။ ဦးလေးပဲ စိတ်ကစားနေတာပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

စောစောကအဆက်ကြောင့် ကြွက်သိုးအနားမှ ကျောင်းသားများ ရယ်မိကြလျှင် မြယွန်းစံမှီ ရှက်ဒေါသတွေကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွတ်တွတ်ရဲ့။ ဧကန္တ။

“ကြည့်စမ်း ခွေးသူခိုးလေးတွေ။ နင်တို့က ဆရာကို တောင် လှောင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကန်တော့ ... ကန်တော့ပါ ဆရာမရယ်။ ကန်တော့ပါ”

ကြွက်သိုးတစ်ယောက် တကယ့်ကို ရှိခိုး ဦးချလုပ်နေတော့လည်း မြယွန်း ကျေအေးရပြန်သည်။ ကြွက်သိုးကလည်း သဘောကောင်း၊ စေတနာကောင်းသည့် ဆရာမကိုချစ်ပါသည်။ သူ့ဦးလေးနှင့်လည်း ရစေချင်ပါသည်။

ညနေကျမှ ဦးလေးကို ဟင်းနှင့်ပန်းပို့ခိုင်းရမယ်။

မလားမသိ။ ယခုမှ ပိုပြီးအဆင်ပြေနေရတော့သည်။ သက်နနှင့် အတူနေတုန်းကမှ ကိုယ်ပဲချက်ပြုတ်ရ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရ ဘာ။

ယခုကျ သူမ ကျောင်းပြန်လာသည်နှင့် အဘွားက ချက်ပြီး ပြုတ်ပြီးသား။

မြယွန်းမှာ မနေတတ်သူမို့ အဘိုးနှင့်အဘွား၏ အဝတ် အစားများ အတင်းလျှော်ပေး၊ မီးပူတိုက်ပေး အိမ်ရှင်းတာ လောက်ပဲ မနည်းလုယက်လုပ်ပေးရပါသည်။

ယခုညနေလည်း မြယွန်း အဘွား၏ဘုရားပန်းအိုးတွေ သဲပေးဖို့ စိတ်ကူးနေတုန်း ညနေ (၅) နာရီခွဲလောက်မှာ နွေသမိုင်း ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

ခွေးတွေရှိပေမယ့် သံကြိုးချည်ထားတာ။ ပြီး လိမ္မာသော ခွေးကြီးတွေပါ။

“ဆရာမ”

“ဟော ကိုနွေသမိုင်း... အတော်ပဲ ဒီမှာ ဘုရားပန်းလို ခိုင်နေတာနဲ့။ ကိုနွေသမိုင်းကြည့်ရတာ အကြားအမြင်ရနေတယ် ဆင်ပါ”

“ခင်ဗျာ၊ ကြွက်သိုးပြောတော့ ဆရာမ ပန်းလာပို့ပါဆိုလို့

အခန်း (၂၄)

တပည့်မလေးမြလေးခင်က ဒသမတန်းကျောင်းသူပါ။ အဘိုးအဘွားထံလာနေသူ။ အဘိုးနှင့်အဘွားက ခြောက်ဆယ် ကျော်တွေမို့ သန်သန်စွမ်းစွမ်းတော့ ရှိပါသေး၏။

မြယွန်း ထမင်း ဟင်းပင်မချက်ရပါ။ စီးပွားရေးကောင်း သူတွေမို့ စားရသောက်ရတာအလှုံ့ပယ်။

“ဆရာမလေး၊ တစ်ယောက်ကျွေးထားရလို့ ကျုပ်တို့ မွဲမသွားပေါင်တော်။ ပိုလည်းမချက်ရပါဘူး။ စားစမ်းပါ။ မြေးမ လေးအတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေလို့ ဝမ်းတောင်သာရသေး”

မြယွန်းမှာ စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တယ်ပဲပြောရ

ကျွန်တော်လာဖို့တာ။ မေမေကလည်း တောဝက်သား ချက် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အသားချည်းပဲရလို့”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဒုက္ခတွေ့ရှာလို့ ထိုင်ပါဦးရှင်”

ကြွက်သိုးကို ဘယ်သူကမှာလိုက်ပါလိမ့်။ လောလော ဆယ် အဆင်ပြေသွားတာမို့ နှင်းဆီပန်းရောင်စုံနှင့် ဘုရားပန်းအိုး တွေကို လှပစွာ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အဘွားကလည်း တစ်နယ်တည်းသားချင်းမို့ စကား စမြည်တွေပြောလျက်။ နွေသမိုင်း မြယွန်း ဘုရားပန်းလဲနေသည် ကိုသာ အငေးသားကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်မိကြည့်ရှာလား။ ရင်ထဲ မှာတော့ ဆွေးနှင်နှင်။

ဆရာမလေးတွေဟာ ချောချောလေးတွေမို့ သူ့ဇယားနှင့် သူ ရှိလေသလားမသိ။

“သားရေ ဒီညစာ အိမ်မှာစားသွားလိုက်။ မျှစ်ချဉ်ချက် တယ်။ မြင်းခွာရွက်သုပ်။ နောက်ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်တယ်။ ဟင်းချိုပူလေးကတော့ ဆရာမလေးလက်ရာ။ ငြိထဲရှိတဲ့ အရွက် တွေ စုံအောင်ခူးပြီး ထည့်တာ။ ချိုမှချိုပဲ။ နောက် သားယူလာ တဲ့ တောဝက်သားချက်ပေါ့”

“စားမယ် အဘွား။ ဟင်းချိုသောက်ချင်လို့ကိုစားမှာ”
မြလေးခင်ကတော့ ညကျောင်းသွားဖို့အတွက် တိုက် သုတ်ရိုက်စားနေရပါသည်။ သူတို့က (၆) နာရီစမှာ။ ဆရာမ တွေကမှ ကိုယ့်အချိန်ဇယားနှင့်ကိုယ်။ မြယွန်းအချိန်က (၇) နာရီမှစမည်။

မြယွန်း၊ ဘုရားပန်းကပ်လှူပြီး ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ခဲ့ တော့ အဘွားက ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေပေပြီ။ မြယွန်းပါ ကူပြင် ဦးတော့ ထမင်းခိုင်းလေး စတင်သည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားရယ်။ မြယွန်းနှင့် နွေသမိုင်းရယ်။ (၄) သောက်သား လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း မြိန်ရေယုက်ရေ စားနေ ကြတာ။

ထမင်းခိုင်းကတော့ စိုစိုပြည်ပြည်။ နွေသမိုင်းကလည်း အဘွားတို့နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားမို့ ရယ်စရာ မောစရာတွေပြောလို့။ ရယ်စရာတွေပြောတော့လည်းရယ်မိတာပေါ့။

ညနေ (၆) နာရီခွဲလောက်ပေမယ့် ဆောင်းရာသီမို့ နှင်းတို့နှင့် မည်းမည်းမှောင်မှောင်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စိုပြည်နေကြခိုက် အခန်းပေါက်ဝ မှာ ညီသစ်ပေါ်လာလျှင် အားလုံးပင်လန့်သွားကြ၏။

“ဟင် ကိုညီ”

သူ့မျက်နှာပျက်ယွင်းနေတာကို မြင်လိုက်ရလျှင် မြယွန်း စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သူဟာ ခဲမှန်ခံရဖူးတဲ့စာသူငယ်မို့ နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

လေပြည်ညင်းလေး တိုက်ခတ်လျှင်တောင် သူ့ရဲ့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေသည့် အသည်းကွဲဒဏ်ရာက ခံစားနိုင်တော့မည်မထင်။

“ကိုညီ”

အဘိုးအဘွားနှင့် နွေသမိုင်းတို့ကို မြယွန်း အားမနာနိုင်တော့ပါ။ ထင်ချင်သလိုထင်၊ မြင်ချင်သလိုမြင်ကြပါစေတော့။

ထမင်းဝိုင်းမှ ထွက်ကာ ချာခနဲလှည့်ဆင်းသွားသည့် သူ့နောက်သို့ အပြေးကလေးလိုက်ရတာ ကားထဲ သူဝင်မိမှ မြယွန်း မိတော့သည်။

“မောင်”

“ဖယ်စမ်း၊ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်။ ငါကတော့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ အချစ်အတွက် အမှုတော်ထမ်းလိုက်ရတာ။ ဟင်၊ တနဲ့ဘက်ရဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လို ပြေးလေ”

လိုက်ရတာ။ သူက ဒီမှာအကြည်ဆိုက်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုမလာနဲ့ မလာနဲ့ တားတာကိုး”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ်။ သူက မိတ်ဆွေပါ။ ကျောင်းသားရဲ့ဦးလေးပါ”

“ငါသိတယ်လေ။ ဟိုးတစ်ခါထဲက မင်းကို ပိုးပြီး ဟင်းတွေလာပို့တာ။ အခုလည်း ပိုးကြေး ပန်းကြေး လာပေးတဲ့ဟင်းတွေကို မင်း မြိန်ရေယုက်ရေ စားနေတာမဟုတ်လား။ တောက်ငါဝင်လာတာ ငါ့ကားသံတောင်မကြားရအောင် ဟိလာတိုက်နေကြတယ်”

“မိန်းမမှန်သမျှ ဒီလိုချည်းပါလားကွ ဟင်။ ငါကတော့ အထင်ကြီးလိုက်ရတာ။ မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။ မင်းလည်း ဘာထူးသလဲ။ ဒီပုတ်ထဲကပဲ ဒီပဲပါပဲလား။ စောစောစီးစီးသိလိုက်ရတာ ငါ ကံကောင်းပါတယ်။ တော်ပြီ အချစ်အတွက်နဲ့ ငါ နွားကျမခံတော့ဘူး။ မင်းလည်း နေချင်သလိုနေ၊ ငါလည်း လွင့်ချင်ရာ လွင့်တော့မယ်”

ပြောပြီး သူ ကားစက်နှိုးတော့ မြယွန်း သူ့ကားထဲသို့ အတင်းဝင်ရသည်။

“ကိုညီ ယွန်းကိုစိတ်နာရင် နာပါ။ ရှင်းပြတာမှ လက်

မခံရင်လည်းနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရက်ကြီးနဲ့ ဒီလောက် ညကြီးမင်းကြီး ကိုညီတစ်ယောက်တည်း ယွန်းပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် မြယွန်း ခံစားနေရပေမယ့် ညီသခံဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ပြီ။ သူ့နားထဲမှာ သက်နှမြတ်မိ၏စကားသံတွေ။

“ကိုညီကို သက် စေတနာရှိလို့ ပြောပြတာပါ။ သက် သစ္စာမဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုညီကိုလည်း တကယ့်အမှန်အကန် သစ္စာရှိတဲ့သူနဲ့ ဆုံဆည်းစေချင်လို့ပါ။ ကိုညီအထင်ကြီးနေတဲ့မိန်းမဟာ ဘယ်လိုအစားလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ခုညနေ ဘက်ရဲကို အရောက်လာခဲ့။ (၆) နာရီပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့”

ယခု သူကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တွေ့ရပြီ။ ထမင်းတစ်ဝိုင်းထဲမှာ လက်ဆုံစားပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြတာ။

“ဆင်း ဖယ်၊ ငါ့ဘာသာ ဘယ်သေသေ မြယွန်းစံဖို့မင်းက ငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်နေတာလား။ ငါနဲ့ ချစ်နေတာတောင် ဒီလူရဲ့ တံစိုးလက်ဆောင်ကို မက်မောနေတုန်းပဲလား။ မင်းဟာ မြွေဟောက်လိုလျှာနှစ်ခွနဲ့ မိန်းမပဲ”

“ကိုညီ”

ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ ပြောနေပေမယ့် မြယွန်း စိတ်မနာနိုင်။ ကိုယ့်မှာမာနတွေ ရှိပေမယ့် မည်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို သည်လိုပုံစံမျိုး မြင်လိုက်ရလျှင် သည်လိုပဲ ပေါက်ကွဲနိုင်တာမို့ မြယွန်းသည်းခံနေမိတာပါ။

“ယွန်းကို မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့မောင်ရယ်။ သူသာ ယွန်းချစ်သူဆို သူ့ရှေ့မှာ မောင့်နောက်ကို ခုလိုထလိုက်လာပါ့မလားကွယ်။ အဘွားတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆွေတွေမို့ ထမင်းဝင်စားတာပါ။ ဒီလောက်ကြီး သဘောထားမနုပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မောင်မကြိုက်ရင် နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်တော့ပါဘူးနော်”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ကားထဲမှာ သူ့ကို တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေရတာ။ ညီသခံ၊ ယွန်းကို မျက်မှောင်ကြီးကျပြီး ငုံ့ကြည့်၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက မြင်းမိုရ်တောင်လောက်မို့ မိန်းမချောလေး၏ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် အငိုရုပ်လေးက သနားစဖွယ်။

“မင်း မာနတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ယွန်း”

မြယွန်းစံဖို့ဆိုတာ ဆတ်ဆတ်ကြိုလေး။ စွာတေးလန်လေး မဟုတ်လား။

“မောင့်ကိုချစ်မိလို့ မာနတွေ ကုန်တာ။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာမိပါတယ်။ မောင် သက်နဲ့တုန်းက အရမ်းခံစားခဲ့ရတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနိုင်တဲ့ စိတ္တဇရှိနေမှာပဲ။ ဒီလိုမြင်ရင် ဒီလိုပေါက်ကွဲနိုင်တာပဲလို့ တွေးပေးပြီး မောင်ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ခံနေမိတာပါ။ ဘာမှမဆိုင်တုန်းကတောင် မောင်ပြောသမျှ မျက်နှာစူကြီးနဲ့ ငြိမ်ခံခဲ့ရသူပါ”

“အင်း”

နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိသွားတော့ ညီသခံ စိတ်ပြေချင်ချင်။ ယွန်း ဆက်ပြီး အယူခံဝင်တာလေးကြားချင်သေးရဲ့။ သည်ရှောက သက်နဲ့မြတ်မိုးရဲ့ ပယောဂပါသည်လေ။

“မောင် မောကြီးပန်းကြီးရောက်လာပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းကြီး ကားမမောင်းစေချင်ပါဘူးကွယ်။ မောင်စိတ်ဆိုးလို့ ယွန်းကို စွန့်ပစ်ချင်ရင်လည်း ပစ်ပါ။ အမောအပန်းဖြေ၊ ညစာလေးစားပြီး မနက်မှပြန်ပါနော်”

“ငါ့ကံကိုက ဆိုးပါတယ်။ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ငါ့ဘဝမှာ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူးလား။ တစ်ဘဝလုံး အချစ်ကို ငတ်မွတ်တမ်းတနေရတော့မှာလား”

“မောင်ရယ်”

မြယွန်း သူ့ကို စိုးရွံ့စွာဖြင့် ဝေးကြည့်နေရုံပါပဲ။ သူတို့အနားမှာ နွေသမိုင်း၏ကား ထွက်သွားပေပြီ။ မြယွန်း မောင့်ကို ချောမော့ရပါ၏။

“မောင့်ကို မြို့ထဲမှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်နော်။ ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်”

“အင်း ... အိမ်ကထမင်းဟင်းတွေ မစားချင်ပါဘူး”

“အင်းပါ ယွန်းသိပါတယ်။ ခဏနော်၊ အဘွားတို့ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်”

အဘွားနှင့်အဘိုးကို ခွင့်ပန်။ ညကျောင်းကိုခွင့်လှမ်းတိုင်ပြီး မြယွန်း ညီသခံကို ဘက်ရဲမြို့ထဲရှိ အမိုးကြီးထမင်းဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးပါသည်။

တောဟင်းတွေအကုန်ရပြီး ဟင်းချက်ကောင်းသောဆိုင်မို့ စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းများရောက်လာလျှင်ပင် အနံ့များက မွှေးကြိုင်ပျံ့သင်းလျက်။

ညီသခံ စိတ်တွေကြည်သာလှလှ။ ချစ်သူက ဂရုစိုက်လွန်းမက စိုက်နေပြီမို့။

“ဂျီသား၊ တောဝက်သား၊ သစ်သီးစုံကုလားဟင်း၊ ငံပြာရည်ကြော်၊ အရွက်သုပ်”

“ယွန်းပါ ဝင်စားမယ်နော်။ စောစောတုန်းက ရယ်တာလည်း အဘိုးနဲ့အဘွားပါ မောင်ရယ်။ ထမင်းလည်း တိုခနန်း ဆိတ်ခနန်း စားတာပါ”

“စား”

မြယွန်းခမျာ ကိုယ်က နည်းနည်းပဲစားပြီး ညီသမ်ကို သာ ဂရုတစိုက် စောင့်ပြီးကျွေးမွေးနေခဲ့တာ။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ နှစ်ယောက်အတူ ကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၅)

အဘိုးနှင့်အဘွားကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြရပါသည်။

“အဘိုးနဲ့အဘွားကို မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူက သမီးရဲ့ချစ်သူပါ။ သူလိုက်လာတော့လည်း သမီး သူနဲ့ စကားပြောပါရစေ။ အဘွားတို့ရဲ့ညှို့ခန်းမှာပဲ စကားထိုင်ပြောမှာပါ”

“အေးကွယ် ညကျရင်တော့ သားက အဘိုးနဲ့အိပ်ပေါ့။ အဘွားက သမီးတို့ဆရာတပည့်နဲ့ လာအိပ်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

မြန်မာ့ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သမီးပျိုကို စောင့်ရှောက်ခြင်းပါပဲ။ မြယွန်းကို တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတာမို့ ကျေးဇူးတင်စရာ။

ညီသခံရင်ထဲ ကျေတော့မကျေလည်သေးပါ။ လမင်းကို လငပုပ်ဖမ်းခံရသလိုပဲ တိမ်ညိုတွေ ဖုံးအုပ်ခံနေရသလို။

ဧည့်ခန်းမှာ စားပွဲခြားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားတွေ ပြောရသည်။

မြယွန်းကပဲ သူ စွပ်စွဲသမျှ တတွတ်တွတ် ချောမော့ တောင်းပန်နေရတာပါ။

မြယွန်းဆိုတဲ့ မာကျောကျောကောင်မလေးဟာ မောင့်ကို ချစ်တတ်သွားပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်။

မောင်ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ ရေမြေတောတောင်ပါ။

ကျွန်မရဲ့ ရေဆူမှတ် ရေခဲမှတ်။

ချောရတာ မောလာတော့ မြယွန်း ညီသခံကို တိုးတိုး သက်သာ။

“ကိုညီ ယွန်း သစ္စာဖောက်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေမယ်ဆိုရင်တော့။ ယွန်းဖြေရှင်းချက်တွေ မပေးလိုတော့ပါဘူး။”

“ဟင်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ သံသယဝင်သွားရင် ချေဖျက်ရတာ ခက်ပါတယ်။ ကိုညီရင်ထဲ ဆူးတစ်ချောင်းဝင်သလို ကြိမ်မီးအုံးသလို ယွန်း မခံစားစေချင်ဘူးလေ။ ကိုညီစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ယွန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဘာ မင်း မင်း”

“ကိုညီဆောက်ထားတဲ့တိုက်ကိုလည်း ပြန်ရောင်းသွားပါ။ ယွန်းတို့က နောက်ဘက်မှာ တဲလေးနဲ့ပဲ နေပါ့မယ်။ ကိုညီကို ဘာမှ မဆုံးရှုံးစေချင်ပါဘူး။”

“ယွန်းက ကိုညီအထင်လွဲမခံချင်လို့။ မေတ္တာရှိလို့ တောင်းပန်ခယနေပေမယ့် ငွေမက်လို့။ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်လို့ အတင်းဆွဲထားတယ်လို့လည်း အထင်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ကျွန်မဘဝ နာမည်ပျက်သည်ဖြစ်စေ ပရမ်းပတာ မဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်ရာဘဝမှာ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေသွားပါ့မယ်။ ကိုညီ စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်သွားပါ”

“ဘာကွ ... ဒါဆို ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထားလဲ။ မချစ်ဘဲနဲ့ မူယာမာယာတွေ များနေတာလား။”

“ကိုညီတစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ စကားအဆုံးထိ ပြောပြတာပါ။ ကိုညီ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့ ညလည်း ညကြီးမို့ မပြန်စေချင်တာ။ သန့်စင်တဲ့ စေတနာတွေပါ”

မြယွန်းစံမှို မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း တည်ငြိမ်စွာ ကြီးစားပြောပြနေမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တဝုန်းဝုန်း ပဲ့ကြွေနေရပါသည်။

ဒါရော ပယောဂပါသလား။ သက်နဲ့ပယောဂများပါလေသလား။ သူမ ပြောပြမိသည်။

“ကိုညီကိုချစ်မိတဲ့အတွက် မြယွန်း အများကြီး ကြေကွဲရ စိတ်ထိခိုက်ရ စိတ်ရှုပ်ထွေးရပါတယ်။ သက်နဲ့ရဲ့ရန်တွေ့စွပ်စွဲဒေါကြီးမောကြီးပြောတာတွေ၊ အရှက်ခွဲတာတွေလည်း ခံရပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်လိုတွေ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမယ် မသိပါဘူး”

“ကိုညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရစရာမရှိအောင် ပြောခဲ့လည်း မြယွန်း မယုံကြည်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ လောကဝံလို့ပဲ ယူဆမှတ်ထင်ထားပါတယ်”

“အံ့မယ် ... သူက ကိုယ့်ကို ဘာတွေပြောသလဲ”

“သဘောပြောတာပါ။ ဒါကတော့ လူ့သဘောအရ သူ

မယူနိုင်ပေမယ့် သူများယူမှာလည်း စိုးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားမျိုးပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ကြာရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲလိမ့်မယ်။ သူက ဟိုဘက်တစ်မျိုး၊ ဒီဘက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ခလောက်ဆန်နေတာပဲ။ ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှဖြစ်မယ်”

သူမ၏လက်ကလေး (၂) ဖက်ကို လှမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရင်း ညီသခံ စိတ်အားတွေ ထက်သန်နေလျှင် မြယွန်း ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းခါမိပါသည်။

“ဒီနေ့လည်း နွေသမိုင်းကို သူပဲ ခိုင်းတာ။ မြယွန်းကပဲ ပန်းမှာသလိုလို ဟင်းမှာသလိုလိုပြောပြီး လွှတ်လိုက်တာ”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ဒီအချိန်မိအောင် လာခိုင်းတာသူပဲ။ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မောင်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှ ဒီရန်ကအေးမှာပါ”

“လက်ထပ်ပြီးမှ သူ ခလောက်လို့ကွဲရရင် မိန်းကလေးက ပိုပြီး နစ်နာမှာပေါ့ရှင်။ ကိုညီက ယောက်ျားလေးပါ”

“ဪ... လက်ထပ်ပါတယ်ဆိုမှတော့ ကွဲစရာလား။ လွဲမှာစိုးလို့ကို အလုအယက် လက်ထပ်ထားမှာ။ ယွန်း ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့။ မောင်တို့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်”

“နောက်တစ်ခါ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့
နော်။ စကားအတူပြောတာ၊ ထမင်းအတူစားတာတွေ ကိုယ်
ဘယ်ခံနိုင်မလဲကွာ။ ယွန်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့။ ကိုယ့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူသွား အတူစား အတူအကြည်ဆိုက်
နေရင် ယွန်း ခံနိုင်မလား ပြော”

“ကိုညီ သက်ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာတောင် တွေးမိရင်
မျက်ရည်ဝိုင်းချင်တုန်း”

“မတွေးနဲ့၊ လက်ရှိချစ်သူကိုပဲ အချစ်ဆုံးပါ။ ယွန်းရယ်။
ပြီးတာတွေ မတွေးနဲ့တော့နော်။ အိုကေ”

အဆင်ပြေ သွားကြပြီမို့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကာ
ငြိမ်းချမ်းရေးအပြည့်နှင့် အိပ်လိုက်ကြပါသည်။

အခန်း (၂၆)

အချစ်တေလေကြီးအတွက် အချစ်ဇွေကာလကြီး ပြီးဆုံး
သွားပါပြီ။

အချိန်တိုကာလအတွင်းမှာပင် ညီသခံ မြယွန်းစံမှီကို
လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။ ညီသခံ၏ မိဘ (၂) ပါးကလည်း
သားဖြစ်သူ ခေါ်လာပြသည့် မြယွန်းစံမှီကို သားအတွက် ဇနီး
ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံသည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားတွေကလည်း သဘောကျသည်။
မြယွန်းစံမှီ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု၊ ဣန္ဒြေတို့ကို နှစ်သက်ကြပါသည်။
မြင်လိုက်တာနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့်အဆင်လေး။

လူကြီးကြိုက်လိုပင် ပြောပြော ဆံပင်ရှည်လေးနှင့် ဖြူစင်နူးညံ့သော အတွင်းစိတ်က မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေတာ။

“သားလည်း မငယ်တော့ဘူး။ သားရဲ့ဖနီးလောင်းက အထက်တန်းပြဆရာမလေး။ မိစုံ ဖစုံ။ ညီမတွေကလည်း ပညာရေးကောင်းကြတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာထက် ရိုးဂုဏ်ကိုပိုပြီး နှစ်သက်တယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကြိုးစားရိုးသားကြသူတွေ”

“သား ဂျပန်ပြန်မသွားနဲ့တော့။ ဒီမှာပဲ ဖေဖေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မေမေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တွဲလုပ်။ ကုမ္ပဏီသပ်သပ်မထောင်နဲ့တော့။ သားဘာသာ ခြံလေး မြေလေးဝယ်။ တိုက်ခန်းတွေဆောက်ရောင်းတာ ငှားတာလည်း တစ်ဖက်ကလုပ်ပေါ့။ (၃) နှစ် အတွေ့အကြုံ ယူခဲ့ပြီမို့ တော်လောက်ပါပြီ”

နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူညီကြတာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေမှာ ဇာချဲ့မနေတော့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်တွင်းပင် မင်္ဂလာညှိခွဲပွဲကျင်းပပေးကြသည်။ ဟိုတယ်ဆို ဒိတ်စောင့်နေရဦးမည်လေ။

မြယွန်းစံမှီရဲ့လက်ထပ်ပွဲဟာ ကျောင်းပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေမို့ သူ့ကျောင်းမှ ဆရာ ဆရာမများကို ကားစီစဉ်ပေးသည်။

မှန်လုံကြီးနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ နေချင်းပြန်။ စနေညထွက်လာပြီး တနင်္ဂနွေနေ့အပီ။ နောက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာပဲ ပြန်ပို့ပေးမည်။

သက်နုမြတ်မိုတို့စုံတွဲလည်း မင်္ဂလာပွဲကို လာရောက်ချီးမြှင့်သည့်အထဲပါသည်။

စိန်ရွှေတွေနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်လက်တောက်ကာ ရှေးမင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို အလွန်လှပနေသည့် မြယွန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ကျောင်းလုံးက ဆရာမတွေခမျာ ရင်သပ်ရှုမော။

ခါတိုင်းက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မနေသည့် သဘာဝအလှပိုင်ရှင်မလေးမို့ ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်သည့်အခါ ဘုံကြိုးပြတ်သည့်နတ်မိမယ်လေးပမာ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အချိန်နှင့်တိုက်ရိုက်အချိုးမကျပါဘူး။

(၃) နှစ် (၃) မိုးချစ်ခဲ့ပေမယ့် အချစ်မစစ်ရင် ကွဲခဲ့ရတာပါပဲ။

(၁) လအတွင်း ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့ရသည့် ချစ်ရသူ သဘောဖြူ အူစင်းမလေးကို တမြတ်နိုးနိုး တရှိုက်မက်မက် ကြည့်ရင်း ညီသခံ၏ မျက်ဝန်းမှာ ချစ်ရည်တွေရွန်းလဲနေတော့

သက်နုမြတ်မို့ မနာလိုတွေဖြစ်ရသည်။

သူ့ ကိုနောင်က ကိုကိုလောက်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ ခုမှသိရသည်။ ကိုကိုက ဂျလေဗီလို အပေအတေလိုနေလာခဲ့သူ မို့ သူချမ်းသာတာ သေသေချာချာမသိ။

ချစ်တတ်လိုက်တာလည်း လွန်ရော။

မြယွန်းကို ပခုံးလေးဖက်၊ ခါးလေးဖက်ကာ တစ်ဝိုင်းဝင် တစ်ဝိုင်းရောက် နှုတ်ဆက်နေလိုက်တာ။

နှစ်ယောက်လုံး၏အချစ်က ကမ္ဘာကြီးထဲတောင် ဆွတ် ပျံ့တော့မတတ်။

မြယွန်း ယောက်ျားရက်ကောင်းလိုက်တာ။ သက်နုမြတ် မို့ နောင်တတွေ တစ်ရပ်ရပ်ရမိသလို။

ကိုနောင် လူရိုးကြီးကတော့ သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ ဖြစ် သွားကြပြီမို့ စိတ်အေး လက်ဆေး ပျော်လို့ ရွှင်လို့။

ကိန္ဒရာမောင်နှံလို လည်ချင်းယှက်တော့မတတ်။ ပြုံး ပျော်နေကြသည့် ညီသံနှင့် မြယွန်းစံမှီကိုကြည့်ပြီး အားလုံးပင် မုဒိတာပွားပေးနေကြပေသည်။

သက်နုမြတ်မို့တစ်ယောက်သာ ခြွင်းချက် သူ့သောက သူ့ဝန်တို့မှနှင့်သူ။

ယခုကျတော့ သူမတို့ (၂) ယောက်၏အလှက လမင်း နှင့် ကြယ်တာရာလောက်သာ။

မင်္ဂလာရှိသော ဇနီးမောင်နှံကို ကြည့်ရင်း မင်္ဂလာရှိ သော သီချင်းတွေ သီဆိုနေသည့် မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုလုံး သာသာယာယာ။

“ယွန်း မောင်တော့ အရမ်းပျော်တာပဲကွာ။ ရာသက်ပန် မခွဲကြေးနော်”

“ဒီဘဝရောက်နေတာတောင် သံသယတွေနဲ့ ပူလောင် နေရသေးလား မောင်ရယ်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကိုကြည့်ပြီး မောင့်ကျရင် အိမ်ထောင် မသာယာမှာစိုးတယ်။ မောင်က ကံလည်းဆိုးခဲ့တယ် မဟုတ် လား”

စားပွဲတစ်ခုမှာ အမောဖြေအနားယူရင်း ညီသံ မြယွန်း ဝံမှီရဲ့နားနားကပ်ပြီး ကတိတွေခိုင်လုံအောင် တောင်းနေတာ။

“စိတ်ချပါမောင်ရယ်။ ယွန်းအသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်ပြီနေ သရွေ့ မောင့်အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူးတဲ့ရှင်”

“အိုကေ ... ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး ဟန်းနီးမွန်းထွက် မယ်။ နှစ်ယောက်တည်း”

“ဟင် ...ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်ပါသော်ကောဗျာ။ မောင့်အလိုဆို ဟိုးကမ္ဘာအပြင်
ဘက်တောင် နှစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ချင်တာ”

“ဟိုးဆရာ ဟိုး။ ဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ”

တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ထင်မိသည့်
အချစ်တေလေငှက်ကြီးခမျာ သည်တော့မှ အားလုံးကို ရှက်ပြီး
လေးနှင့် ရယ်ပြနေရရှာ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၂၄-၄-၂၀၁၇